

Сергій Миколин

ЖИТТЯ – Є СВЯТІСТЬ НАША

Поезії

Видавництво
“Волинські обереги”

УДК 821.161.2
М 594

В авторській редакції

Миколин С.

М 594 Життя – є святість наша : поезії / Сергій Миколин. – Рівне : Волин. обереги, 2017. – 272 с.

ISBN 978-966-416-525-6

Ця поетична збірка є продовженням тематичних доробок автора духовно-пізнавального спрямування, скромного письменника і поета, нашого земляка, який вже написав дванадцять книг, зокрема: «Дорогами життя», «Розмова двох», «Плин життя», «Ось?.. Істина!!!», «Духовність Людини», «Про дітей», «Щастя – смисл життя», «Спомин про любов, чи її химера», «Думки», «Слово», «Про політику», «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя».

У збірці «Життя – є святість наша» автор пропонує читачам усе краще зі свого нового поетичного доробку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-416-525-6

© Миколин С., 2017

© «Волинські обереги», 2017

ЧЕРЕЗ ПОКРАЩЕННЯ
ДУХОВНОСТІ КОЖНИМ
ДО ВІДРОДЖЕННЯ
СЕБЕ Й КРАЇНИ

СЛОВО ДЛЯ ЧИТАЧА

Читаючи наші книги, сприймаючи їх допоміжний очікуваний результат і в підсумку прийнявши ці знання, як спосіб в організації діяльності кожним індивідуумом, то нам захочеться дякувати тим невідомим енергіям, які є в нас і навколо нас у всьому живому видимому і невидимому. При читанні і по прийняттю цих знань появляється чисте відчуття підвищення рівня життєвої енергії, потяг до творчого ентузіазму, відчувається покращення фізіологічного стану тіла, помічається зростання здібностей зосереджуватися і більш свідомо сприймати оточуючих людей і природу, прослідковується підвищена ефективність в прийнятті мудрих рішень і якісніші результати наших дій. В цілому в нас з'явиться більш проявлене позитивне відношення до життєвих обставин зі здібністю до позитивного їх вирішення.

Читаймо ці книги і ми зможемо навчитися очищувати свою Душу, свій ум, своє тіло, свої слова, свої взаємини з іншими і це проявиться в добродіяннях наших, в якісніше виконуваний нами роботі, зникатиме тенденція до марнотратства, ми будемо бережливо відноситися до природи, речей, до праці інших – ми будемо раді кожному дню життя і будемо задоволені всім тим, що відбулося протягом дня і всього життя; ми з легкістю сприйматимемо

всі негаразди і проблеми, які все рідше і рідше будуть появлятися в нашому житті.

Правда цих знань в тому, щоб допомогти кожній людині відновити свою істинну природу духовного єства, з якою кожен із нас появляється в цьому житті при народженні. З часом ми ці духовні якості втрачаємо. Приймаючи ці знання, ми знову маємо можливість відновити свою цілісність і зрозуміти суть свого покликання на Землі – стягання духовних якостей протягом життя і цим ми відновимо довіру до всього. Наш смисл життя буде в добродіяльності, яка є початком входження кожного дня з особистим досвідом і духовною свободою в цю щасливу ріку, яку ми називаємо ЖИТТЯМ.

Доброти і щастя Вам на всі роки життя!!!

Запрошуємо всіх, незалежно від віку, статі, посад, професій і віросповідань до читання книг, як людських знань про життя людини, її духовно-пізнавальні можливості у пізнаванні себе і Всесвіту. Це шлях надбання духовних якостей кожним і цим ми виростимо Духовність країни. За Духовністю в наші життя завжди приходить мир і злагода, приходить зміна на краще політичного, суспільного і економічного устрою, покращується матеріальний достаток кожного.

Потреба в таких знаннях вже назріла і люди готові приймати їх в своє життя. Наша місія саме в цьому – донести ці знання до кожного індивіда

як інформацію цими словами і цією енергією, яка знаходиться в цих словах.

Ми знаємо, що частина цих книг буде номінована на благодійну премію миру, зокрема це книги «Про дітей», «Плин життя», «Духовність людини», «Життя», «Доброго дня люди й Всесвіт». Ми вдячні Всесвіту й людству і нам за ці знання. Ми вдячні вам шановні читачі за те, що читаєте і поширюєте ці енергії доброти, радості, милосердя і любові.

З пошаною Сергій Миколин.

Розділ I

**ВСІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ –
ОДНА РОДИНА**

ДАША

Дашенька, Даринка,
як ангелочок світу
у свої роки дитячі
красу Божу в себе увібрала
і нею всю обкладинку
у книжечці оцій
нам усім дала,
на втіху й радість
її подарувала.

Хай кожен з нас згадає
своє дитинство і садочок
і ніжним трепетом наповнить
почуттями серденько своє.

Бо й душею чистими ми бути маєм,
як ця милая дитина
і до цього спонукає
її погляд і постава.

Вона жвава і метка очима,
сприймає світ таким,
яким він насправді є
у її сприйняттях і відчуттях.

А це ж життя її і наше.
Чого ж ми бачимо у ній дитину?
Вона ж велич є душею,
а ми ж у в житті являєм
лиш фізичну силу
і достатки від статусу свого.

Дариночка, Даринка
наша веселинка
спрямовує енергію краси
дома
і по дорозі
в садочок «Казка»,
щоб у дітей
і дорослих вже людей
із самого рання
у їх серці теплотою грала
життєва радість
життя земного.

У Дашеньки є щось таке,
як і в кожної дитини,
що ніби жити кличе
кожного із нас.

І більшість з нас
такими хоче бути,
та не повернути час,
але все ж і дитинство
ми не можемо забути,
то хай прочитає ці слова
наша героїня,
але вже доросла
і подивиться на фото
на згадку
про роки дитячі.

Бо ангел образу цього
іде з дитинства з нами,
то дозвольмо йому
спереду іти,

щоб звіряти
життєві поступи свої.

Хай веде нас у житті
ангелок дитячий
вірними стежками,
радістю тією
і безжурністю в ділах,
живучи, наче птах,
хвилиною цією.

ВЕСНЯНА ЕЙФОРІЯ

Садочок біля хати
і вишні є у ньому,
хрущі літають і гудуть,
а подеколи і в лоба б'ють.
Одначе це не перешкода,
щоб на порозі біля хати
отак за просто вдихати
на повні груди
і смакувати цю чистоту,
що прийшла з весною
і до нашої хати.

Повітря вологе й тепле
нас вітає торканнями щоки,
а то і поцілує в губи,
проміє очі від зими,
розправить груди,
підійме руки,
а голова спочатку зап'яніє,
бо не розуміє,

що це земля навколо ожива.
А потім так якось жваво
і ми у цьому участь беремо:
подивившись по хазяйськи
на свій садочок і на хату,
складаємо плани ми,
що, де і коли робити;
щось новеньке зробити,
а там переробити;
ремонт, обрізка —
шукаємо реманент
і інструмент,
готуючись плани реалізувати.

Чомусь душа і тіло
пробудження землі так відчують
і так легко зміни ці приймають,
якби народжуючись знов,
а ум говорить,
що ми давно родились,
але чомусь мовчить,
що не кожную весну
ми так стрічаєм,
бо щастя ми згубили
у зимі,
а то і у роках.
То знаймо,
що саме щасливі
такі чутливі
і мають душі золоті,
а золото те у доброті
і у завзятті
щось нове
у життя привнести,

то мудрість нам підкаже,
що саме так
ми ростемо у роках.

В садку дерева приростають
гілками й листям,
а там і урожаєм,
а ми, пораючись у ньому,
душеньку шліфуєм,
тому вона й виблискує усім
чистотою саду і хатини,
красотою тих незримих граней,
які залишили для нас і інших
наші руки вмілі.

Весна іде,
красу несе
і ми радіємо усьому –
бо ми щасливі.

ПАСІКА

Багато з нас
про мед знають,
що він лікує і годує,
він солодкий і пахучий,
а насправді він є плід життя
пчілок працюючих.

І ці істоти
є комахи Божі
і в благості своїй
роблять добрі справи

як потребу
життєвого процесу:
Опилюють рослини і дерева,
насичують повітря приємним ароматом,
віск, прополіс, молочко і мед
носять вони у вулик
і не для себе тільки,
а й людина може взяти лишки.
Ось така місія у них
серед усього живого
настільки бути покликаними
у цей світ,
відданими бути іншим.
Хоча і організація їх життя
досить досконала —
тут і обов'язки,
і відповідальність,
і роль кожної комахи у сім'ї,
і в їх будинку,
що вуликом зоветься,
бо серед них є мати,
є і трутні — батьками звані,
є розвідники об'єктів корму
і для вуликів охоронці,
є і трудяги, що дари природи
у вулик зносять,
а є й домашні хазяйки,
які чистять хатку,
вимітають соти
і вентилюють вулик,
а є і санітари,
які слідкують за чистотою
і за здоров'ям бджілок.
Вони мають яд

для охорони
себе, вулика й сім'ї,
але вкусивши когось
самі помирають –
ось такий у них
моральний кодекс.
Хоча цей яд в малих дозах
для людини не є смертельним,
а лікувальним.
Ось так бджілочки живуть
родиною своєю,
а то буває,
що кожен рік
така сім'я
молоду сім'ю
у світ пускає.

А яка це благість
на пасіку зайти –
це чисте місце
пасічники вибирають
і пасіку формують
з вуликів семи чи десяти,
а то і до сотні набудують,
яку здалеку чути
по гулу голосів
і запахах приємних.
Тут кожна сім'я свій говір знає,
ритми звуку і аuru пахучу,
а все ж свою.
Бджоли, як і все живе,
спожива
плоди свого труда,
вони працюють і відпочивають,

досить довго сплять узимку,
зате радіють часто влітку:
погоді сонячній і теплій,
лукам квітучим і пахучим.
Вони й танцюють досить часто
і пасічник умілий
по цих танцях
знає їх настрій і потреби:
коли хоровод у вісімці горизонтальній
над дошкою прилітною
свідчить про початок яйцекладки,
а вертикальна —
про початок підготовки втечі
сім'ї молодої;
активне тріпотіння крильми
побіля льотка
і головою до нього,
то є сигнал про те,
що розширяти треба їх гніздо,
бо їм у вулику вже жарко;
коли ж охорона ходить важно,
то це закладка меду йде успішно;
активний ж виліт зранку
свідчить про сім'ю здорову
і таких танців море —
тільки поспостерігайте...
Вони і території обльоту,
збору дарів природи
і вулики свої
кожна має
і території
свої вони оберігають —
сюди не пустять злу людину,
п'яну,

жінок із запахом парфумів,
птахів й тварин смердючих,
а тільки добрих,
чистих тілом і Душею.

ОКУЛЯРИ

Окуляри винні в тому,
що світ ми бачим по другому.
Одні носять їх на носі,
а інші у собі.
Та краще їх зовсім не носити
і тим паче бачення свої
іншим розповідати,
коли про це
не просять інші.

Розкажемо ми вам
про такий випадок,
а висновки із цього
хай зробить кожен сам.

Одного разу Петро,
місцевий багатій,
вирішив до мистецтва прилучитись.
Пішов на виставку художню,
а там всі авангардисти
і все ж він ходу заднього не дав,
бо вигляд мав пристойний,
хоча й не знав,
що там йому робити –
на стінах, та ще й в рамках
якась мазня...

і окуляри темні зняв,
то тільки ясності додав
і все ж хазяйська в нього жилка,
то спитав одначе:
— Скажи ти мені юначе,
щось мені не зрозуміло,
що ж це там у рамках?
Неначе й фарби,
неначе хтось
малювати намагався
і все ж не зрозуміло —
що це таке,
бо вже я бачу,
що ціна стоїть
і напевне хочете продати.

Після цієї тиради
юнак-художник каже:
— Я автор! Я світ так бачу.
Хочете розповім про все,
що є на шедеврї цьому.
Петро наш остовпів
і окуляри знов надів.
— А хто ж розкаже мені знов
Сім'ї моїй удома,
або гостям за столом
про ваше бачення таке,
бо я впевнений,
що чоловік зі сто
в рамці нічого не узріють.
І порада моя така:
перед тим як малювати
окуляри слід вам надівати.

«РОЗМОВА»

Неділя.
Вечір.
Диван.
На ньому Галя і Іван.
Відпочивають.
Телевізор щось гергоче.
Розслабуха, одним словом.
Іван відсьорбнув пива
і раптом каже:
«Я так тебе люблю,
мабуть найбільше в світі».
Галя ж теж на розслабоні
і в тон йому говорить:
«Що ти, милий, що!
Це в тобі говорить пиво».
А Петро так незрозуміло:
«Це не пиво,
а це так говорю я із пивом».

РИБА НЕ ЛЮБОВ

Прийшов чоловік з рибалки,
скинув чоботи й штани у передбанку,
а на кухню для жони
кинув карасиків маленьких в'язку.

Жінка взяла ту кидалку,
та й говорить в'яло:
«До заміжжя ти кидав мені
подарунки файні
й досить часто,

а тепер цього не робиш.
Мабуть ти мене не любиш».
«Х (і) м... – і так протяжно,
і так двозначно
– Хіба ти чула хоча би раз,
щоб рибалка на гачок
чіпляв наживку після того,
як рибину вже спіймав?»

ЛИПА

Липа – одне з дерев давніх,
яке люди посадить старались,
як декор,
як щось цінне у дворі,
бо чимось особливим чарувало
дерево оце.
Вона густеньку має крону,
а листя, наче, по підбору
по розміру й кольору:
темно зелене у тіні
і жовто-зелене в сонячній промінні,
яким і чваниться серед дерев усіх
насиченістю життям
і запах має особливий,
а стовбур сам м'який
і чисто білий,
тому то різьбляри сподобали його
для картин, іконостасів
і надвіконних косяків,
та й робили з неї
майже всю домашню утвар,
починаючи із ложки...

і не зупинялися ліжком...,
бо в руках від неї йшло тепло,
як наявність доброти у неї.
Для бджілок вона хороший медонос,
а як чистить вона подвір'я біля хати
від енергій негативу,
а пахне, пахне...
краще ніж парфум з Парижу
у дні цвітіння...
Красива липа і в насінні,
красуючись дрібним намистом,
а намисто те в уборі жовтих крилець
так собі виграває,
а можливо, і танцює
у вітерці легенькім,
як дівка перед заміжжям
і крильця понесуть
нові долі
на вільнії простори,
щоб життя продовжити
і материнський рід.
Однак і осінь її милує
листям жовто-золотим,
та зима підходить
і листячко опале
на землі чорніє,
лиш чорний стовбур бовваніє –
іде липа спочивати.
Вона і чорнотою граціозна
приземленістю крони
і материнським
широким тілом.

МАТИ

Живе десь мати у селі.
До неї майже вже не їжджу.
Чогось взаємини між нами
холодними вже стали.
Довго міркував я днями,
чого я поспішати перестав
до матері своєї,
до материнського гнізда,
обличчя добродушного
і голосу співучого
і того тепла,
що добротою зігріте —
і ось сьогодні сказати хочу,
може легше стане на душі
— Я відчуженість пізнав
на своїх же дітях
і тяжко так мені,
і приховати не зумію
це невідоме відчуття —
при житті чужими з ними бути.
Є у них щось подібне з нами
у зовнішніх ділах й словах,
але духовне ми по іншому відчули,
можливо тому,
що пізнавати став його свідомо,
бо раніше в суєті житейській
я більше думав про хліб і воду,
про корову і штани...
А відчужуваність вся в тому,
що діти вийшли із сім'ї
і свої вже сім'ї мають,
але чому ж я відчуваю

відчужуваність цю –
і вона дедалі все зростає
клубком смутку і печалі,
здавивши груди
і паралізує дії...
Чи, може, мамо,
ви теж крізь це пройшли
і мовчали...,
а може десь тихенько скотилася сльоза
материнська й гірка
у відчуженні такому.

Ох, мати, мати,
Ви іще живі,
а в моєму серці вас нема
і так гірко вже мені,
що ми вже, як чужі
і то це тільки в нашому умі,
мабуть, і серце зачерствіло
у цій апатії моїй
до життя і до всього
і у цих словах,
що лишились на папері.
Це все вони...
... і я,
які розкрили суть життя.
Все це переплелось
і на нас зійшлося клином.
І так гірко у житті,
наче від полину.

Здавалося б, що мати
має все прощати
і любов нести між нами,

а то і далі...,
але душею вона
така, як і ми –
черствіє все потрошки,
тому нам слід знати,
що якщо ламається життя,
то листочки всі на ньому гинуть.

Можливо це мене так пригнітило
і я не захотів до тебе нести
всю гіркоту пізнання такого,
засмутити все боявся і боюся,
бо слів хороших важко вже знайти,
коли для рідніших вони згубились,
коли гадалось,
що діти є весь плід мого життя.
Воно і є продовженням його,
але то в цілому,
а моє іще жевріє
і я шукаю те тепло,
що шукав у вас аж дотепер...
І так я не маю вже спокою
приблизно десь до року,
то дайте мені строк
і хай Вам Бог додасть
ще життя в роки,
щоб ми зустрілись знову,
як колись.

Простіть, мамо,
ви за все...
і за це...,
що позаочі це пишу,
а сказати не спішу,

пока ви живі,
бо дозріти маю,
щоб відкритися Душею.

Мати: МА і ТИ,
як продовження життя,
але чомусь не сходить
свідома гіркота від того,
що ми
у цій гіркоті
продовжили життя
вже у своїх діях.

Я плачу...
Сльози ллються,
а розради і спокою нема
і пояснення тут одне,
що я не зможу при житті
бачити звершення
місії своєї,
бо і такі ж слова,
які лишили ми
в книгах при житті –
і де вони взялися,
можливо, від Душі
і ми
побачили життя свідомо,
що люди,
навіть рідні по крові,
неначе ті вовки,
ненавидять одне одного
і в цьому такі злі,
що не люблять
і себе самого.

Чого, чого ми так глибоко
опинилися на дні,
збіднівши так духовно,
що готові з'їсти одне одного,
як тії павуки у банці?
За віщо?
За те, щоб вижити собі?!
А для чого?!
То тут немає смислу,
бо втратили довіру в себе,
в людей і Бога.
Мабуть це вже кінець
для людини підійшов
і що виходу іншого нема,
але ж не тільки це
є основою життя
у круговороті світових енергій.
То схаменімося усі:
і матері, і діти.
Шукаймо нитку Іриадни,
яка все ж дає надію
вийти із лабіринту у життя,
бо не ми його створили,
однак і ми його творцями є,
то плекаймо душу і довіру,
бо так станемо
причиною пророчого кінця.

Ох, як гірко, гірко...
І важко стати до молитви
з гіркотою цею...
Я маю щось робити,
щоб життя любити...

Поплач, поплач Сергію,
можливо, очистиш Душу,
Ум і Тіло,
можливо, інші почитають,
такі, як ти
і в передчуттях своїх
теж заплачуть, заридують –
хай заридує увесь світ,
то може в цьому
отримає відповідь,
що у цю безвихідь
ми йшли роками,
то і роки знадобляться,
щоб знайти дорогу
до Себе і до Бога.

І зовсім, мамо, ні
ці слова не є з обиди,
а для розуміння
сутності життя усім –
і це ти маєш зрозуміти
всім серцем і умом своїм,
бо ми одне по духу й крові.
Я пробачаю все тобі,
бо і цього я не знаю,
а ти, будь-ласка,
пробач мені
за ці слова
і ті дні,
які були до цього.

Оце дописую перегодою:
«Люблю я Вас, МАМО,
люблю, рідненька»,
бо може ця жура

дала відчути,
пройшовши в очищенні тривалім,
що я люблю Вас, мамо...

В житті всяк буває,
бо життя прожити,
то це не ниву перейти.
Та і скільки життя того:
коли малі ми,
то нами управляють батьки,
школа, робота чи держава,
а там спинаємось на ноги
у надбанні
потреб матеріальних
для себе і сім'ї,
а там уже і роки зрілі,
то і тут життєва хвиля
нас накриває з головою
в справах допомоги батькам і дітям,
розпорядчих і дорадчих діях –
і саме у ці роки
ми починаєм міркувати
і то на досвіді своєму,
але все ж досить рідко
увагу ми звертаємо
на стан духовності своєї.
А цим займатись маємо
починаючи з років юних,
бо саме з моменту цього
ми дорослі в пізнанні,
вміємо інформацію фільтрувати,
маємо здібності систематизувати,
робимо узагальнення й аналіз,
висновки і плюс навички практичні,
що формує наш життєвий досвід.

Одначе, тільки в роки зрілі
ми починаємо відчувати болі
і чуттєвими стаємо
до страждань душевних –
ось тут проростає те начало
в кожному із нас,
коли ми мудрість придбаваєм
у застосуванні свого слова,
коли у діях ми розважливі
і починаємо прислухатися
до свого сумління;
шукати починаємо причини
пригніченості і неспокою в Душі,
то почнімо шукати причину,
коли виникають болі
в нашому тілі,
бо саме дослідження природи болю
навчить нас і досвіду
приймати за істину і віру,
що біль у тілі
є свідченням душевного сумніву,
що не те й не так
ми починаємо робити
в житті своєму;
бо саме таку ось мову
застосовує Душа
у спілкуванні з нами.

Не віддаваймося у рабство,
діями й словами,
які гнітять нас,
від яких нам тяжко,
бо прийдеться нам
і смерть прийняти тяжко,

а душа в знемозі
знов прийде таким рабом
в чиєсь життя
зовсім молоде
і таке нам рідне.
Мамо...

ЖІНКА

Носієм життя є жінка,
чи жіноча стать у всьому.
Вона збирає іншу стать
для зачаття,
а сама із Божим Духом,
приймавши плід
ростить дитину,
чи насіння,
оберегає від невзгод
і дає життєві соки
для життя
і продовження Життя,
як такого,
що безперервність зберігає
в усьому й всюди.

ДИТИНА

Кожна дитина у цім світі
родиться щасливою, розумною
від чистоти душі
без вантажів суспільних —
обов'язків і прав —

і так починає життя своє
вільно й безтурботно.

Щиро в радості сміється,
бігає в кімнаті,
наче зайчик той від сонця,
точно копія твоя в дитинстві.

Тому так приємно споглядати
і відновити в пам'яті своїй
себе самого
в словах і поведінці.

То як його не любити,
не пестити і не балувати
в розчуленості своїй.
І така вже гордість за дитину,
і за себе водночас,
бо не можна враз забути
копію відтворену твоєю,
як частину
життя свого картину.

А в житті ми вже знаємо,
що все геніальне
є досить просте
і тільки простоту в житті
може бачити так просто
людина чиста.

Тому так приємно чути
відкриття дитячі
в його житті,
бо й нам хочеться не раз

так легко й творчо
життя своє організувати.

В дитинстві,
років з двох і до п'яти
з вуст дитячих
істина говорить
і вчинки їх і поведінка
досить чисті й щирі,
бо вони тільки но
прийшли у світ
із джерела того,
який і є творцем усього.

Однак уже від батьків, садочка
дитина всмоктує той страх,
що є у відносинах суспільних,
а дитина й далі хоче
тих якостей духовних,
з якими прийшла
у цей світ людський
чудесний.

Вони хочуть справедливості
доброти й любові,
та дорослих страхи,
їх моделі поведінки
з усім,
які є досить різні,
обмежені вірування
у пристосуваннях,
помилкові переконання,
фізична сила і залежність,
то дитина у життя доросле

рабом вже входить...
і так на все життя.
Ганьба...

Якщо ми себе не знаєм –
хто ми
і ким насправді хочем бути,
то перш пізнаймо себе,
а інше все нас знайде,
але саме ми маєм крок зробити,
якщо хочемо
стати кращим ніж учора
і діяти почнемо,
то відразу в діях ми відчуємо
зміни неймовірні
і в реальності життєвій
ми побачимо водночасі
свій розвиток духовний,
бо саме з цього
ми почнемо відчувати,
що ми все ж є дитина
Бога і Природи.

Хоча духовний ріст
іде і нелегкими путями,
але ми ростемо
і це завжди благо.
А благо наше –
це життя щасливе
і тому життя таке
досить схоже на дитинство

МАЛЕНЬКИЙ ШТРИХ ПРО ЛЮБОВ

Маленький штрих у слові
бажаєм залишити на папері
про цю прекрасну якість
у людини.

Любов у всьому й всюди.
Вона торкається й людини
не зважаючи на вік.
Вона жива і діє
в кабінеті чи в селі,
на морі чи зорі
на полі чи в містечку,
бо вона із нами й всюди.
Вона живе віки
і буде жити з нами
як завжди.

Бо поки живі ми,
то й почуття її
і наші
будуть з нами:
доброту леліємо
щастя даруємо
знову й знову
вона нас кличе
жити і любити.

Бо це таке
життєве диво,
яке в житті
пізнати кожен здатен,
а зведе його

ми досить просто –
«ЛЮБОВ».

Вона у нас дрімає,
заледь тліє,
а то й горить;
вона нас запалює,
очищає і лікує,
здоров'я і наснагу
нам дає;
вона нам всі
двері відкриває,
бо ключ у неї до життя,
яке у нас вирує.

Любов – є нагота,
є тілесні втіхи,
що струн душі
торкаються приємно;
це образи й сварки,
поцілунки й мордобій;
це ніжність, чуйність
і прокляття;
це мрії і обман;
це і життя разом;
це і проблеми й радість;
це розлука й горе дітям;
це все оте,
що суспільство наше
вложило в слово
це прекрасне.

Але любов – це стан
душі і тіла,

це розрахунковий
хитрий ум;
це перспективи і надії;
це наші дії,
почуття і відчуття;
це ми
і все те, що навкруги,
а то і більше,
бо це радість і доброта...
і означень цьому слову
є так багато....

І любові стан
є багатограним,
як і багатоликим,
бо правду говорять люди,
що любов і є той Бог,
що щастя для людей кує,
яке й дає нам стимул жити,
бо слів нема іще таких,
щоб стан любові описати.

Бо все інше,
що люди у це слово
бажають вкласти,
то все є від них
і пристрастей лихих.

Тут частка є велика
і від матінки природи,
яка через любов
й любов'ю
продовжує життя
у наших дітях.

І все ж в штриху оцьому
закінчим на мінорі:
бажаємо всім любов пізнати
і прийняти у життя своє
на радість всім
і на свою втіху.

СУЄТА ЖИТТЯ

В суєті життя цього
ми не бачимо нічого.
Що ми бачимо у ньому
і хто для нього ми...?
– Піщинка, мить
в секундi-дві...
Чого навчились ми
і чого дітей навчити можем?

А життя
не тільки ум і тіло,
а й душа,
яка красоти нам бажає,
яка добротою засівати вчить
день при дні – і так роками.

То для чого і як живемо ми:
отвіт даймо собі і людям
добрими ділами, милосердям,
благом у собі,
щоб в радості очі
узріти мали у собі
гідність людини й бога.

Кожен із нас спішить жити:
в дитинстві несвідомо,
а то і підбадьорливо батьками –
скоріш рости...,
добіжиш першим,
то станеш чемпіоном,
або отримаєш несквік з молоком...
а далі ще хитріш –
в нагороду телефон...
учись дитино, вчись
підло поступати,
щоб висот кар'єрних досягати,
щоб мати хліб й до хліба,
то нахабним треба стати.
Ось так батьки погано
перевчають свою дитину,
бо вони дивляться
в її майбутнє
своїм досвідом минулим.

Далі підключається до них
садочок, школа і робота:
за слухняність і завзятість,
що досить часто понадміру,
ставлять в приклад іншим,
або відмінную оцінку
за таку ось поведінку,
а там і грамота
чи надбавка у грошах...
і так у роки юні,
набравши ритму в біготні
за всім найкращим,
ми звикаємо жити по команді,
що навіть будучи дорослі,

самостійності не маємо
і мудрість життєву десь згубили,
що й подумати не в змозі:
куди ж ми біжимо,
й за чим у цьому світі?

Дім – робота, робота – дім,
що й не знаємо –
звідки діти:
чи то з любові,
чи з суєти лихої...
Мабуть, що з лихої...,
бо мішають спати...,
а там ще гірше –
зростають потреби:
у що вдягати...,
куди послати вчитись
і що дати їсти -
і все у тяготу нещасну,
і все те без любові,
бо навіть вихідні,
то лишень можлива передишка,
а довгоочікувана відпустка,
то лиш примара
у зміні умов і способів роботи
в потребах хатніх...
І так із року в рік...
задишка, старість,
а пенсія далеко...

Втомились тілом,
ум ослаб,
а Душа ж питає:
куди ж це ти спішиш

раб умом і тілом,
а я радості життя хотіла
тобі й собі,
як і всім довкола?
Для чого, людино, ти живеш,
маючи Бога у собі,
то поживи,
як Боги —
вільно, легко і у щасті,
бо в життя твоє
я принесла лишень те,
що отримала від попередника твого,
або на каплю більше...
в надії зберегти життя твоє
і усвідомлені дії,
бо саме це
і капля цього
є складова енергій
джерела Всесвіту оцього.

Хоча буває,
що з багатого душею
приходять люди в світ оцей,
а за нею йдуть у життя людини
й статки царські,
але не кожен може це розуміти,
що багатство прийшло до нього
не тільки для одного,
а і всім тим,
хто навкруги живе.
Тому вони досить часто
впадають в розкіш
і марнотратство,
а душа те бачить,

та ще й більш підносить,
бо вона вже знає,
що така людина шкоду робить
і совість її спить,
але душа також знає,
що в житті скоро
вона вниз
із соромом злетить.

А от нещасні
буває дурня клеять
і вже роблять показово
своє нещастя,
то дії ось такі
пояснити дуже просто,
бо якщо людина при житті
сама від себе чекає мало,
то мало й Бог їй посилає,
якщо вона робить з себе дурня,
чи публічно показуючи всім
свою самопожертву,
або відреченість
в апатії до всього.

А от апатія,
як і самопожертва
ще гірше суєти
і не є рухом у житті,
бо апатія найближче
є до смерті,
тоді як самопожертва є
затихаючим
і тліючим життям.

Ці стани для людини
є важкими
і той, хто свідомо їх прийняв,
то він для себе й людства вже пропав,
бо не здатен творити матеріальне,
а про духовність давно забув.

Блука людина в апатії своїй,
але крім того,
засіває негативом навкруги
й горить у відчайдушші,
смерті шукаючи собі,
бо навіть тут мінімум енергій не є
для закінчення життя земного.

Це не раціо для Духа,
бо навіть звичайна якість у роботі
є стимулом до творіння і доброти
і саме це є рушієм в покликанні людини,
бо пройти цей шлях має кожен у житті.

Апатія є недуга душі і тіла
від розчарування в своїй меті,
від втрат підтримки і довіри,
але ж ми найперш засіяли оце
в своїй і в інших поведінці.

Тоді, як самопожертва
веде часто в монастир,
чи щось на нього схоже,
або віддача знань і вмінь
без остатку і жалінь
умом із себе і все для інших,
то тут Душа і ум мудріші,

бо не шукають смерті,
а відреченням таким
хоча б Душу зберігають.

Бо апатія є активна деградація Душі,
тоді як самопожертва –
лишень відмова
від сприйняття світу,
в якому ми жили.

Хоча обидва виходи нікчемні
і родилися вони в умі,
то шукаймо вихід вже бездумно
у творчій праці і доброті,
бо невдачі й тілесний біль
лиш наближає нас до смерті,
але людина у Всесвіті оцім
хороша, добра й чиста
і лишень на дорозі в щастя.

То зупинімося на мить,
поміркуймо...
що ж нам і далі треба жить,
то починаємо пошуки у собі
причин невдач й хандри,
способів виходу з апатії
чи жертвності такої.

* * *

Життя комфортним стало,
але способи і методи
самої смерті
комфортними стали теж,
що чигає

явно серед нас
кожну мить,
а то і глобально,
бо воно залежить
від натискання кнопки,
яка атом може розбудить
від слів політиків нещасних,
які в один момент
народжують революції і війни.
Вони ж бо лихоманці
ввечері і вранці
роблять чорнії діла
для збагачення свого,
забувши брата і сестру,
які не їли навіть хліба -
вже й давно...

ВТЕЧА

Людина часто у житті бажає
утекти від горя і біди
зміною роботи,
або їде жити за три гори,
міняючи обставини і місце,
тікаючи від одних людей...
і все ж притуляючись до інших.
А ще гірший спосіб
прийняти можем,
сховавшись в наркоту й горілку,
а то і більше –
вкоротивши вік сьогодні,
а ношу цю життєву
за нас буде нести
онук чи рід.

Та так не може бути,
бо не можна утекти
від свого світосприйняття,
від своїх думок і відчуттів.
Не можна утекти від себе,
бо ми прив'язані душею
до тих потоків світових,
які на нас так схожі,
які створили не тільки наше тіло,
а також моря і зорі.

БЛАГО

Благий гість
в життя моє прийшов
із передчуттів приємних,
з яких радість,
натхнення й щастя
у житті росте
і все єство наше
до неба піднімає:
так хороше на душі
і лад в сім'ї і на роботі
та й справи легенько йдуть
і нам ще більшої радості додають.

То дякуємо всім
хто дома
і навіть тим,
з ким ми не знайомі
у благоговінні цьому
ми на бога більше схожі
в можливостях своїх

ми щастя й радість
всім готові дати...
і даємо...,
чим ростемо у душі
на цім янгольськім путі.

Хай зростає, зріє...,
а потім знову засіває
усе навколо
радість наша,
бо це стан блага
в нашому єстві,
коли ми в інших
бачим доброту постійно
і все менше помічаємо погане,
то це ознака явна,
що ми, у спільності своїй,
всі разом творим благо,
творим мир і злагоду навколо,
які ідуть із кожного із нас.

Саме ці енергії хороші
мінюють наші погляди на все,
мінюють наш підхід до діла,
а цим міняється і якість тих речей,
до яких торкнулась так людина.

Ось так із цього слова,
із цього стану,
ми забудемо про зло й проблеми,
бо благість є та божя якість,
яка надію кожному дає
на життя щасливе.

ПІДКАЗКИ

Підказки нам в життя
і по життю
приходять ніби випадково
з вуст дітей й дорослих,
яких ми навіть і не знаєм,
або із ситуацій і подій,
які закінчуються щасливо
чи й трагічно зовсім.
Підказкою може бути власна дія,
коли ми у поступі життєвім
зрозуміли, що зупинились...
і далі невидима стіна
нас не пуска
закінчити ту дію,
яка зросла у наших мріях.

І все це ніби випадково,
але замислитися просить,
що ми в житті своїм
відійшли від життєвої програми,
яка закладена у нас Богами,
то знаймо з цього дня,
що те, яке приходить
до нас, ніби випадково,
не помиляється дверима
і веде нас по життю
неначе пілігрима
з народження й до смерті
щораз в таких випадках
можливості даючи
душею підростати
і твердо у житті стояти,

а ми, не втомлюючись повторяти,
що з життя людського
ми наступний крок будемо робити
у лоно енергії святої.

Тут наука досить проста,
бо приймаючи підказки
і вже свідомо,
то це є наслідком саме того,
що на все в житті нашім
вже дивиться внутрішнє око.

Тому й тут підказка
саме тому, хто чита,
щоб ми вчилися не ігнорувати
випадковості у житті,
бо саме так вони
навчають нас прекрасно жити,
або намагаються зупинити
погане у житті не зробити.

ЩАСТЯ У ЖИТТІ

Таких нема,
хто щастя не бажає,
бо щастя смисл дає життю,
воно заряд здоров'я,
воно наснага і любов,
то хай знає кожен з нас,
що воно з доброти зростає,
а у цьому кожен має хист
доброту творити
по можливостях своїх:

нехай по трошки,
але хату щастя
кожен може будувати.

Щасливий дім,
де батько й мати
вміють щастя ткати
і діточок до цього наущати:
словом, а найбільше ділом,
бо в батьків щасливих
щасливі й діти.
Там і сміх
і сльози радості,
там злагода і мир,
як гості часті,
чи з Богом
і як Боги вік живуть
на радість собі
й сусідам.

Чогось так уже ведеться,
що щасливий
до кожного вміє ключик підібрати,
а ключик той простий
і добротою зветься.

Щастя саме до нас не йде,
а з доброти і милосердя
приходить досвід,
приходить вміння його творити,
приходить вміння бачити його
і водночас ним ділитись.

НАТХНЕННЯ НА ЩОДЕНЬ

Коли у нас можливостей немає
доброту творити
і зовсім тяжко на душі,
то поступімо досить просто:
знайдімо любе діло
і почнімо якісно його робити.
То в самому процесі,
чи найбільш від результату
ми відчуємо відразу,
що в нас рости крила починають.
До нас приходить
умиротворення і радість
і натхнення для творіння,
а за ним і бажання жити.
А якщо і тут все ж неможливо
зрушити із заціпеніння,
то сідаємо в зручне
і тепле місце.
Включаємо музику тихеньку:
народні піснеспіви
чи класичну,
або під настрій підібрану.
Слухаємо те,
що змінить все
і на краще,
а водночас збадьорить.
То в цьому стані
нас ніби щось покличе
до творчих пошуків у собі
а потім у предметах
чи діях наших,
бо це є настрій позитивний,

який ось-ось
переростає в радість.
В результаті цього
ми щасливі.
Цього і всім бажаєм,
бо це і є вершина та,
якої ми бажали,
яка і є життєвим сенсом дня,
бо оце і є наше
ніби життя в міні-позитиві,
як відображення життя в цілому.
Світ для нас є дзеркалом підказок,
як і ми для нього
і Всесвіт життя нам таке дає,
які ми самі є.
Щасливі – то і в життя наше
приходять речі і події,
з яких ми шиємо день при дні
щастя наше.
Коли ж ми злі, або невдаха,
не вмієм і шукати не бажаєм
з життєвих негараздів вихід,
то і всесвіт нам присилає
саме таких невдах і злих,
якими ми є самі.

У житті ми досить часто
бажаємо достатків,
а то і зверх,
але щастя, як таке
не в них,
а тому,
що ми маємо змогу
доброту творити іншим

від стану свого,
бо це і є смисл
життя в цілому
і тієї радості,
яка є тепер із нами.

Сьогоднішня робота
і сам настрій –
є днем вчорашнім
з його досвідом минулим,
а щоб мати результати кращі,
то маємо знайти підхід інший,
бо тільки зміни в нас
є продовженими змінами навколо
у дні, що гряде.

І знову ми
запрошуємо до змін:
змін в собі, змін у діях,
то за цим реальні зміни
проявляються в житті,
бо на зміни здатні ті,
хто енергетичний потенціал має.
Пізнати життя сповна
спроможний той,
хто натхнення має на весь день
і то так, що ніби день у праці
є якби останнім днем
життя на цій планеті.

Поряд з тим
нема потреби
життя змінити
за день один

і тут мудрим треба бути,
бо і подорож велика
початок має
з одного кроку.
В житті ми маєм знати,
що праця тоді лиш плідна,
коли і відпочинок повноцінний,
а деколи перерва незначна
приводить до задумів великих.
Повноцінне життя у щасті
і пізнають його лиш ті,
хто здоров душею й тілом.

Інші людські дії,
які ми позначим
у вичікуванні умов
і обставин ніби то потрібних,
то й тут життя сповна
спізнати ми не спроможні.
Так це є хитрі люди,
але розуму і мудрості у цьому
аж ніяк нема,
бо це ловці лиш вигоди
із дій інших і їх спроб
у поліпшенні своїх потреб.

То знаймо люди, знаймо,
що в житті не все можна
повернути на якийсь рубіж
і лишень покращувати
ми можемо
з цієї миті –
з духовності своєї
і це робить життя святим.

СТАРОСІЛЬСЬКІ ЯНГОЛЯТА

У Кузьмич Лесі,
що у Старому Селі
шестеро діточок зростає
на радість їй і чоловіку.

На вигляд —
прості люди
і життєва мудрість
не по віку.

А діточок у світ
цей привели,
неначе бутончики троянди —
тихі і поважні.

Личеньками вдалися,
хоч з води напийся,
а очі голубі,
як вода поліська.

Так і хочеться сказати...
і скажу,
що душею діти,
як із благодаті.

А зовні...
платтячка неначе крила,
рухи плавні
і постава зріла.

То бережіте, тато й мамо,
цю ідилію сімейну,

і хай зростають діти
в щасті й при здоров'ї,
бо вони й сьогодні
красотою, як янголята божі.

ГАННОЧКА

Ганночкою її звали,
Ганночкою її звать
і так уже майже вік,
мабуть, за рухливість,
за добротність в роботі
і за ту любов до праці,
яка піснею злетіти хоче
у будь чому:
до чого рука її торкнулась,
чи око десь зловило –
і все те від душі,
і з любов'ю для душі
із задоволенням для себе
і для замилювання іншим.
Ось так усе життя,
неначе день,
і в радості серце мліє,
що слід хороший у житті
залишити зуміла
за ці прожиті сто літ.

Досить жвава
і жага до життя
в очах бринить,
але в руках
не та вже сила,

хоча є жага жити,
робити і творити,
щоб слід по собі лишити
в простих буденних речах:
в хаті, у дворі й на грядці,
де чистоту у всьому видно,
де кожна річ в господі має місце –
і не просто так,
а живість і граціозність,
а взаємозалежність й лад,
ніби у природі.
Все у неї від сходу сонця
до пізньої зорі
робиться з душею,
щоб усього було вдосталь
у коморі й на столі,
тому і враження таке,
що все зроблене нею
неначе живе і співає,
подякою від неї
тією теплотою,
що йде від них.

За що їй наймення ось таке
люди дали.
Ганночка – ім'я, неначе у дитини,
але за ним повага й доброта,
яка іде із нею вже роками,
бо все її життя пахне працею
і живчиком отим,
що є у приклад молодим;
бо віє тим теплом домашнім,
якого всі шукають геть де інде,
а воно від серця й рук,
яке живе між нами.

ЛЮБОВ

Любов дає життя
і в житті народжуються
почуття,
які любов'ю ми назвали.

Любов це є діла,
які у радості творяться,
бо і краса людська
любов'ю вміта
і красивими ми є,
коли ми любим,
коли нас люблять...

Коли ми любимо,
то готові все простити
і прощаємо не раз,
бо від цього
легко стає жити.

Любов лікує
душу й тіло,
вона й обмани
прощати може,
і навіть ті,
які здається
простити неможливо.

Красивою стає людина
в щасті,
бо любов із щастя вироста.
Шануй батьків,
дружину і дітей,
бо цим сім'я щаслива.

Бережи усе,
що є навколо нас
і проживеш той час,
днину і роки
з любов'ю на вустах
і в житті багато.

Любов творімо у житті
і самі її приймаймо:
добрі слова кажімо,
бо вони найперш лікують
когось і нас
і все те водночас,
бо енергія є в них така,
що айсберги від них тануть
і ці слова зростати можуть
з доброти людської,
з усмішки простої.

Вчимося любові самі,
вчимо її й дітей своїх любити,
щоб усі спізнали
красоту любові
в зірках небесних,
в обіймах сутінків вечірніх,
тримаючи подругу
за руку,
звідати її таїни життєві
і ту мрію розказати,
як життя спільно
і красиво будувати;
спізнати в серці квалість,
в руках силу
і відчути хтивість
у зловленому поцілунку.

Збережімо цей стан душі і тіла
на все життя і у всьому,
то зло й біда
не прийде до цього дому.
Леліймо і бережімо
любов святу,
бо в життя доросле
людина входить майже що в сліпу
і мало їй родитись,
бо їй потрібно ще навчитись
любити і любимою бути.

З любов'ю жити –
це жити у раю
легко й творчо
і все прийняти,
що життя дарує нам:
добре – в щастя,
а погане, як підказка –
з поганого добро створити.
І правди ніде діти,
бо часто під любов'ю
ми сприймаємо
життя спільне.

Шкода, що досить часто
ми не шукаємо з почуттів
й любові,
а вибір робимо життєвий
і помиляємося часто,
гублячи тих,
хто серцю дорогий;
чужих звабити
стараємося,

подеколи від ближнього
тікаємо;
звеличуємо тих,
хто нас плюндрує,
а буває,
що самих вірних
ми зрадою ламаєм
і маску ангела
на себе надіваєм,
смаку любові не пізнавши,
не вловивши запаху її
і вона, не узріла нас,
не накривши крилом своїм
у лиху годину,
не принісши щастя й сміху
в життя наше.

То прийміть повчання ці
і не чекайте щастя,
а творіте його самі
і іншим дайте.
Любов є вічна,
то є смисл і суть
життя земного —
інакше життя нема.

МУДРІСТЬ

В житті кожного із нас
з'являється відчуття у певний час,
що ми маємо життєвий досвід
і є відчуття,
що хочемо ним ділитись,

бо він значимим був для нас
і хочеться, щоб і інші
взяли із нього все найкраще.

Це святе бажання у нас
із мудрості людської,
яка зростає з розсудливості і вміння
бачити у людях -
у їх словах і діях
найперш себе,
бо люди й світ,
який ми бачимо,
то є дзеркало для нас.

Коли ж ми дзеркало
навчимося читати,
то це і є початок мудрості тієї
якою вже ми,
як джерело води
підживлювати будем
наше людство.

Бо мудрість дає знання
і ту легкість прийняття
життєвих нош,
і розуміння певних негараздів,
а далі нас життя саме веде туди,
куди ми маємо прийти
з подякою собі і людям.
Це і є та межа життя,
коли ми вже зважено і мудро
знаємо свої потреби
і те, що нам любо,
то приймімо з цього тиху радість,

бо нам відкриваються з кожним днем
життєві чари —
ми сприймаємо себе й світ,
неначе небожитель,
неначе птах,
що літає вільно в небі.
По цьому йдемо легко у житті,
бо життя дає вдосталь всім,
як тому грибнику кущі:
один уважно й вміло
гриб бере і другий,
а інший мимо пробіжить,
а то й наступить.
Тому і тут повчання на часу:
приймемо ритм життя у себе,
не зваблюймо себе добром чужим,
не радіймо краденому хлібу,
не влізаймо в чужу сім'ю...,
тобто, не зашкодь нікому,
то минемо гіркую сльозу
й прокльони,
бо ні один всесильний,
ні князь із військом,
ні канони, ні закони
не можуть світом управляти,
не можуть все для себе взяти —
і мудрість людська про це говорить:
«Краще своє мати латане,
ніж чуже украдене»;
не сподіваймося на політиків обіцянки,
не покладаймося в повній мірі
на писаних пророків,
не довіряймося начальникам своїм,
бо суть життя земного,

щоб сповідувати найперш самого
і на ту знайому милість,
за яку ми дякуємо Богу,
бо це і є ті світові Знання,
які й формують у нас зрілість.

Хай серце кожному підкаже,
який і як зробити вибір,
бо з роками у мудрої людини
є яснішим розум і свідомість,
а творець підтримує і любить
тих, хто творить,
а не-ві-глас все йде до низу
і з кожним разом
у нього менше друзів,
він може мати майна багато,
але грош йому ціна,
коли він там себе не бачить.

А вся людини мудрість в тому,
щоб навчитися душу чути
і вміти бачити той путь;
щоб в митарстві ми пізнали
свою нікчемність й велич,
маючи із того тиху радість
від вміння благо дарувати
і творити милість
тепер і тут,
допоки живі;
що сподобив нас творець
доброту творити
і залишмо слід свій на Землі:
від рук, ума й душі,
бо саме така в творця
із нас потреба.

ЖАГА ЖИТТЯ

Жага життя і жага жити
зі щастя і любові вироста —
і неспроста,
бо ми лиш митар
у пізнаннях себе і його
і благоговіємо до нього,
що воно є в нас і ми живі,
що можемо ми вчитись
і дозволяємо вчити нас.

Бо ми є странник, пілігрим,
митар чи скиталець,
мандруючи навчаємося,
пізнати намагаємося
сенса життя
чи просто так його приймаємо
з подякою, як потребу
Природи й Духу.

А якщо й мета заволодіє нами,
то це лиш мить в житті —
і це прекрасно,
що ми дивимось вперед.

Хто ми...
і куди ведуть мене мої погости?
Щоб бути вільним у душі
і на волі вільним бути у собі,
серед друзів бути другом,
не цуратися того,
що життя приносить нам
і не робимо лихого

й того,
чого не хочемо і самі.

Навчитись чути душу й серце,
навчитись звиряти рішення свої
з совістю своєю,
тоді нас й відвідує приємна мить
і радість наповнює всі груди,
бо це душа торжествує –
вона ж бо творить
і тішиться оцим,
що разом сотворили,
бо руки й ум
не мають змоги
відчути втіхи,
відчути жагу жити
вони лишень її приймають.

РАДІСТЬ І БІДА

Здається радість і біда
в житті поряд ходять
і деколи захоплюють нас так,
що ми їх бачимо тривало,
а в них завжди є зерно повчальне:
остепенись і зупинись –
насолодитись радістю зумій
і в біді пізнати позитив умій.

Бо ці енергії не тільки наші:
їх бачать інші –
одні заздрість і зловтіху мають,
інших ми турбуємо у своїх невдачах,

чи душу їх у радості зігрієм.
І часто так буває,
що розділивши радість
вдвоє більше оба маєм;
розділивши горе —
половиним горе.

Та і горе різне в нас буває,
бо дійсне горе,
коли здоров'я вже нема,
або з дітьми біда,
де досить важко
щось змінити
а все інше
поправимо —
це є проблеми й негаразди
і до того ж короточасні.

Якими не були вони,
то це підказки,
що міняти маєм ми
спосіб життя свій нещасний.
Горе потребує більш уваги й часу,
бо до нього йшли ми довше,
не помічаючи біди,
можливо, що й роками,
а то й життями
і часто залишаючи це дітям.

Проблеми ж і негаразди,
то лиш мить,
як та хмаринка в небі,
бо за нею життя
від сонечка бринить,

аби лишень ми зуміли
побачити причину
і виправити чим скоріш.

Радістю розділись тихенько
присутністю своєю,
а найкраще в ділі,
то це є щастя те велике
і багатолике,
яке завжди і скрізь
з нами буде.

На горе не жалійся,
негараздами не ділись,
бо всі вони твої
і іншим вони не треба,
бо хто добрий і зрячий,
той побачить
і розділить:
всім чим зможе.

Задля цього може
ми й живемо у гурті
для помочі такої,
але в пристрасті своїй
люди є такі істоти,
що пошкодувати пошкоднують,
але поважати перестануть,
коли ми цим шукаємо у них втіхи
і уникати будуть,
мабуть для того,
щоб ми зрозуміли,
що ми в біді оцій
головним були

і маємо зібрати
вміння й силу,
щоб знайти течію позитиву
і вийти з того зла і гніву,
який ми собі
і іншим все робили.

А природа й цього ось така,
що ненавидимо ми досить часто
все когось і інших,
то зрозуміти маємо усі,
що ненавидимо кожен саме те,
чи то дії, чи то риси,
які саме в нас і є.

Душа нас саме так і вчить,
щоб погане ми навчились виправляти
і хороше зуміли з радістю прийняти,
бо те, чого у нас самих немає,
то і в інших ми не бачим,
а якщо і бачим,
то нас воно і не торкне
чи то в радості,
або й тривозі.

Якщо до всього й скрізь
ми навчимося за собою
так спостерігати,
то це є той прилад,
який навчить
нас щасливо жити
і порадіти,
і горе й радість розділити.

Досить казусно із цього
і смішні ті люди,
коли у нас є радість чи біда,
то це так Бог і кличе
їх до себе,
а люди якось спішно
до лікаря біжать,
або ж спішать
радість розділити,
пляшку розділивши
в болото впавши.

Хай притча ця в нагоді буде
тим, хто пізнав біду і радість,
тим, хто себе шукає
і жагу до життя розділяє.

ЯКОСТІ ЖИТТЯ

У житті у кожного із нас
із наших вуст
слова злітають,
чи інші їх говорять,
можливо від душі,
або для інших –
і так високопарно.

А чого ж то так,
бо на ділі
ми є прикладом
зовсім протилежним,
а слова ці за змістом й суттю
від серця і душі ідуть

і людина вправі
єднати їх на ділі
ці якості прекрасні,
які є такі звабливі,
а часто і лякають нас,
щоб не-ві-гласом не постати
і так готовим себе в супостати,
душу й бога руйнуючи в собі.

Слова ці відомі всім давно
і ними бог наш дише,
і нашими руками пише:
чесність і порядність,
справедливість і відповідальність,
доброта і милосердя,
які торкають струни серця
кожного із нас
і хай соромно не буде нам,
щоб кожен взяв їх в життя своє
на кожную мить і в кожную дію,
бо тільки дієвість в постулатах цих
робить нас багатими
і засіває злагоду і мир
цими якостями Духу.

І скажем тут при нагоді,
що слово віра, не є дієвість,
а є стан душі, ума і тіла,
в який ми входим в пошуках духовних
через досвід і довіру,
бо якщо це віра задля стилю
і лишень маскарад чи оболочка,
то це на мить чи день,
а в середині трутень,

що лишень заявляється в очікуванні,
або чуть більше і то на день,
проявляючись у войовничості ідей
в героїстському показушному,
на барикадних майданах,
чи тилкових заставах
в останній день,
бо так героєм публічно
легко стати,
а чесним і порядним,
справедливим і відповідальним,
добрим і милосердним
важко бути,
бо це на кожен день
життя свого
і ми німі у цьому,
бо це велике щастя –
дітей родити і ростити,
засівати зерно
і врожай зібрати,
щоб трактор чи автомобіль
були справні
і з шахти забійник
повертався живим.

Вір життю,
бо в ньому Бог
і устремління,
бо в ньому праця
й жага жити,
а показушна віра,
яка не йде із праці,
пізнання й довіри,
то це як фанатизм,

проявлений короткочасно
і, зазвичай, так стається з тими,
хто слабкість духу має
і на амбітний скорий успіх
всю надію має,
бо для них вожді,
успіх і надія
є тим кумиром,
яким вони співають «алілуя»,
повторюючи їх слова й команди,
але не усвідомлюють умом своїм,
що управляти іншими
вони не в змозі,
як і керувати собою тоже,
бо людська духовність
є фундаментом,
стінами і дахом,
землею й небом
всього нашого життя
від початку до кінця.

ТИХО, ТИХО...

Тихо, тихо
йде від нас літо
і тихим поступом
в природу
і в життя наше
входить осінь.

Дерева лист скидають,
оголюючи стовбур темний,
а він мовчить і не хитнеться,

знаку не дає і не говорить.
А де ж те листя,
що зеленіло й гомоніло,
співало пісню літу,
сонцю й вітру
і нам – стишений шансон,
а то і рок-н-рол
в радості своїй,
що вітер прийшов
до них у гості,
надіваючи корону
в кінці літа
в зрілості своїй
і пісні вже інші заспівали,
і вальс прощальний закружляли,
тихо падаючи вниз,
марш Мендельсона
дублюючи у звуках,
летючи,
легенько лягаючи долі,
даючи дереву зиму пережити,
а самі коріння накривають
своїм чорним прощальним пледом,
лиш деколи вітер листок підніме,
чи пілігрим їх потривожить
і обізветься пале листя кволо,
сказавши тихо: «до побачення,
у пагоні весною».

Чогось, прийнявши таку гру,
і ми стишуємо ритм життєвий,
надходить спокій у життя,
справ стає поменше,
але це ж не жура,

а лишень відпочинок
для душі і тіла,
бо ми в цій пісні листя
йдемо в унісон,
як організм єдиний.
Тихо, тихо
ніч підходить,
все ніби завмира
і тіло просить нас до сну.
Спи спокійно листя,
своє ти богу й людям віддало,
милувало,
співало й танцювало
допоки сил було.
Дякуємо тобі за це,
за те, що життя ми бачим,
ми чуєм їх
і воно сприймає нас
в гармонії природній.

ПОДЯКА

Чогось так весело мені
і янгол душу бережить...
«пиши, пиши — говорить —
оду ти життю земному»
і так швидесенько слова
лягають у рядки,
приходячи легесенько від Бога,
а ми дякуючи у цьому,
шукаємо в рядках
і між ними подарунок Бога,
що спав у нас роками.

Хвалю, хвалю тебе життя,
що до цього сподобив я дожити,
бо так приємно відчувати,
що слід зумів залишить по собі
і відчуті,
що росту душею,
що побачив і прийняв від Бога
істинність життя земного.

Благо дарю тобі, Боже,
що легка була
моя життєва стежа:
була радість, була й істома,
були і пошуки і втома –
і все ж я відчував,
що дома, що там живу,
що там знадобився,
де ріс, родився
і радість маю,
що щасливим був і є,
бо любив,
і мене любили
і цим мені життя відкрилось,
бо ще дужче жити я схотів,
бо відчуваю жагу жити,
жити і творити
на радість сім'ї і людям.

Дарю, дарю,
а ви приймайте
і даріте
любов і доброту
на радість всім,
бо цим маємо ми жити
і множити
во ім'я блага і життя.

ОНУК

Онук живе із нами
і звати його Микита.
Нівроку розвитний
і на все дасть він фору.

Іграшки він має розібрати,
подивитись там, що де і як,
а потім скласти їх с'як так,
хоча деякі з любов'ю береже,
заявивши гордо: «я механік
і бажаю про машини усе знати».
Він і маршрути їм складе
і роботу їм призначить
до їх фаху.

Зразу видно у дитини
творчий напрямок і талант,
хоча йому ще років лиш чотири.
І це хороший фах
у вік механіко-технічний
і лиш час покаже,
чи прав був дід,
визначивши прогнози.

ЖОВТЕНЬ

Грає осінь барвистим листям,
лісок понад рікою,
піщаний берег річки,
а сама ріка
лякає темною водою,
похмуро і мряка,
сирість — одним словом.

З онуком ми гуляєм.
Під ногами листя шурхотить –
жовтогаряче,
а місцями й чорне.
Килимом м'яким
встелена до колін
вся дорога до машини.

Онук кріпко тримається за руку,
сопе, але з наснагою долає перешкоди,
бо прогулянка така
пізнавальною є для нього:
то розповідь моя,
а там і запитання
і відповіді довгі;
і знову споглядання
чогось нового,
бо у квартирі і садку
нема такого.

Красиві світанки восени,
красиві й свіжі в жовтні
в неї кольори.
Повітря свіже
і трава росою ще блищить,
а яблуками пахнуть
садки сільські.
І така вже ностальгія
в «бабиному літі»
по самому літі,
бо душа і тіло
вже відчуває
зими холодний подих.

РОЗМОВА

Не раз, не раз
доводилось мені
слухати гомін листя
серед віття нашої верби.
Вилізав я й на осику —
там гомін свій.
Не раз доводилося посидіти
на дубі величавім, луговім —
і скрізь тема для розмови
у всіх одна:
про життя, про воду,
про ґрунт і вітер,
про потомство і роки,
про залицяння і любов,
про красу сережок і колір квітки,
про перші поцілунки
перед зачаттям насінинки,
про форму тіла
і структуру віття-рук,
про сусідку чи сусіда,
що близько так вселився...,
а там болячки,
черв'яки й хвороби,
рани від поривів вітру,
а деколи людина
не спитавши дідуханя,
піднесла сокиру,
а там і старість —
вже не за горами...,
бо не може бути,
щоб дерева так жили
і говорити не могли.

ВОДА

Вода – усьому голова.
Вона пожива,
вона і інформацію несе
кожному окремо,
бо все живе
і живе саме нею.

У неї до кожного є підхід
і тема для розмови,
а буває, що сама з собою
поговорить побіля запруді,
або тихенько помовчить
в джерелі-криниці –
лиш дивиться у небо,
або ж помилується квіткою,
що голівку до неї наклонила,
чи деревинка,
яка подяки посилає
своїм буянням пишним.

То і ми поговорімо з нею:
«Здрастуй криниця
і ти водиця,
здравстуй чистота і милість.
Дозволь тебе набрати,
щоб себе і живність напувати».

А за тим – подякуймо обом,
здоров'я побажаймо і життя,
бо вона теж нам сестра –
така чиста і пестлива.

Тож не шкодуймо компліментів
і пісню проспіваймо,
бо вона із тих,

хто життя дарує
і леліє у роках,
нічого не вимагаючи в замін.

ЯБЛУКА

Пахнуть яблука восени
в нашому саду.
Пахнуть вранці,
а ввечері ще й п'янять
ароматами землі і сонця,
духмяний вітерець
іде від них
і мліє серце.

Присяду я
на батьківський поріг
із широких дубових дощок,
прийму нектар духмяний —
і наче я не на Землі,
а десь далеко — там в раю
і більше вже нічого нам не треба,
аби вдихати аромати,
що йдуть до хати
з яблуневого саду.

На дворі вечоріє,
тепленький вітер повіва
і яблука від західного сонця
блищать рубіном золотим,
а за тим
починають падать
в тишині вечірній —
і тільки гуп та гуп,
женучи аромати до порога.

І така ідилія прекрасна,
і умиротворення у всьому,
а душа і тіло від щастя пломеніють
у задоволенні життям.
То чому ж не жити
і життю не порадіти,
бажаючи усім
спокійної ночі
і солодких сновидінь.

СОНЦЕ

Сонце, сонечко – життя,
вода, повітря і земля –
це все природнії стихії
і є основою життя людини.

Це все подарунок безоплатний
і людина теж і так мала би чинити.
Вона цьому й вчиться у природи
і в собі подібних
і на доброті своє життя творити,
як стихії матері Природи.

Сонце світить нам в дорозі й дома,
висушить надмірну воду,
нагріє землю і повітря
і душу нашу веселить,
дає надію жити,
то як скажете люди
його не похвалити,
сказати добре слово
і поблагодарити?

ГОРЕ І БАТЬКИ

Немає горя більшого в батьків,
коли нещасні діти,
а це, як зазвичай,
батьки «зуміли» їх такими ізліпити.

Деколи опіка пильна,
виросить її безвільну,
бо втрачені можливості дитини
бути самотійним у рішеннях своїх,
свобода дій у них на нуль.
Їх розвиток зупинився у років два
і таким росте він тілом
безвольним і лінивим
на опіку батькам чи жінці
аж до смерті.

Іншенька частина з нашого дитинства
пізнає життя доросле ізповна,
бо з батьками разом горілку п'є
замість молока і хліба,
бо на інше грошей у них нема.
Ззнає принижень
від тата й мами супостатів
і від дітвори-ровесників зневагу.
Вони в життя доросле
входять в злості,
бажаючи мати все,
але щоб украсти,
бо любов до праці пізнати не зуміли,
талант і задатки десь згубили,
то з категорії цієї виростають
сироти і тунейдці,
дрібні злочинці
і нові батьки п'янички.

Чималая частина із дитинства
віддається на поталу
самого що не є суспільства.
Батьки не вміють
і не хочуть, чи не мають часу вчитись
батьками бути,
бо сильно прагматичні:
хочуть гроші всі заробити
і краще жити аніж інші,
дітей же бачать ввечері і вранці,
тільки дбають, щоб нагодувати
і щоб були у них моднячі штанці.

Дитину ж років з двох
віддають державі,
там харчують за батьківські гроші,
і готують для держави бранців,
але батьки такі чекають із них вигоду,
щоб поповнити бюджет сім'ї
і їм вказати у житті дорогу,
а потім плачуть в старості самі,
бо стали одинокі,
як колись їх діточки малі.
Між ними віддалі далекі
і чужі вони в роках і по інтересах.
Не зростили в них любові
такі горе із батьків,
бо щастя діти змалку не пізнали,
не спільними були у них вечори і вихідні,
не відчували вони прихистку душі і тілу
і прийшлося їм жорстоко пробивати
собі життєву нішу: одні із них досягали,
а інших доламала та суспільная махіна,
бо чимало поламали душу й долю
іще в дитинстві,
загубившись у вихорі життя.

Бо такі горе не батьки
на дітей кричали, били,
дисципліни і послуху їх вчили,
говорити міг тільки тато, або мама.

Але життя така штука,
що міняє рівень сили
і міняються місцями
батьки і діти.

Батьки ще силу мають,
мають гроші,
та морально притомились
і тепер в сім'ї правлять бал
чуть дорослі діти.
Знайте тато й мамо,
що все що додали ми дітям
в їх духовність чи у прагматичність,
то саме це вони і нам повернуть.

Ось у цьому горе і біда батьків нещасних,
коли і діти їх нещасливі,
бо нещастя у житті
згубити,

що сліпому знайти монету
у темному хліві.

А зрячому у житті
слід лиш двері відчинити
і пошуками зайнятись.

То знаймо і навчаймо
діточок щастя це пізнати,
бо щастя смисл і суть життя
дитини і людини на Землі.

Отака ось картина
нашого дитинства
в цих означених частинах,
а це ж процентів біля дев'яносто —

шукають щастя, плачуть
і помирають у нещасті
у цьому порочному круговороті
і такі злі на все підряд:
і на малі гроші,
і що вийти все ж не можуть
з криз, революцій і війн
та й годі.

Біда батькам
у таких нещасті,
своїм й дитячим.
Горе і біда тим дітям
від батьків нещасних,
бо горе починає йти
саме від батьків
у життя дитяче.
То схаменімося люди
і починаймо вчитись
дітей ростити
гідних і щасливих,
вільних і багатих,
а діти хай прощають
тату й мамі,
бо і їх не вчили
в дітях щастя засівати,
засівати доброту і милість
на радість їм і Богу.

І це не критика якась,
а реальність наша
і можливість наша
змінити себе на краще,
бо із зміною себе
мінються і погляди на все
і по іншому ми дієм,

і нас по іншому сприймають,
і приймають такими,
як є.

Тільки деякі батьки
допомагають своїм діткам розвиватись
так десь років до семи,
та і потім вони друзі і партнери,
живуть душа у душу,
вільні у душі і свободні в діях,
відповідальні на роботі і в сім'ї,
самі творці і діткам допомагають
творцями бути,
вчать здоров'я шанувати,
добротою жити,
щоб щасливе життя пізнавати,
справедливість і милосердя поважати.
Тоді це дійсно вже батьки
з талантом батька.

ОСУД

Я зрозумів,
бо й літ сплигло чимало
і сам я мав через це пройти,
тому й сказати хочу:
кожен – не спіши
сказати злеє слово
комусь, або про когось,
бо може в цей момент
осуду такого
йому зовсім тяжко
і він не здатен
знайти вихід з тупика.

Йому ж бо ніхто не допоміг,
можливо,
ні словом, ані ділом
і під вагою він знеміг
віл життєвих тягощів таких,
а ми..., а ми
добавили йому іще негативу.

Ось так буває,
зовсім легко,
ми засуджуємо когось,
чорнотою мажемо частенько,
замість того,
щоб допомогти,
окрилити людину,
сказати тепле слово,
чіпляєм ярлики
даремно,
біди чужої не пізнавши.

І все те ось так легенько,
буцімто самі
такі святі
і зовсім не грішили.
А Бог за наші дії
сповна питає кожного із нас,
бо ми в осуді лихим
зовсім не про когось,
а з позиції гордині,
що ми не є такі,
себе тим осудом хвалили,
помилившись двічі
і помилившись втретє,
зробивши висновок в собі,
що так йому і треба,
покарання призначивши

думкою такою,
продовжуючи йому публічно
нібито в повчання іншим,
кидати гряззю й далі...
А чи подумати зуміли,
чи зрозуміли тоді й тепер,
читаючи рядочки ці,
що ми і тільки ми
себе і більш нікого
осудом оцим
перед собою й Богом
у лайні постали.

О, БОЖЕ, ПРОСТИ...
дай строк мені
зібрати каміння
осуду тяжкого,
яким кидався я в житті
на інших
і самому вилізти з лайна,
щоб очистити тіло й душу.

ЩАСТЯ – СЕНС ЖИТТЯ

Суть життя і сенс
напевне в тому,
щоб себе зрозуміти:
для чого ми живем.

До відтворення життя
нас природа кличе,
хоча і в неї,
як і в нас
один і той же Бог.

Однак людина хоче
вивищеності у всьому
і тільки спотикнувшись у біді,
вона може лиш згадати
покликання своє
і свою малу значимість
навіть на Землі.

І тільки мудрі люди знають,
у чому сенс життя
і як наповнити його щастям,
добробутом і дивом.

Бо пізнавши щастя –
здивувався
в чому суть таких ось змін,
а вони зовсім на поверхні
нашого життя:
творімо доброту і милосердя
то щастям наповниться життя.

Будьмо пильними завжди
і присутніми щомиті у житті,
то і будемо все мати
і якісно душею виростати.

У житті чомусь
більшість з нас вважає,
що щастя – це і речі,
одяг і машина,
це освіта й статус соціальний...

Та це не так,
бо щастя – це стан душі і тіла,
який потрібно кожен час,
кожен день, роки

й не одне життя
нам самим творити.

У таких і підхід інший
і інше розуміння
суті життя і щастя,
бо всі вони живуть для інших,
обходячись в житті своєму
в основному тим,
що дає життя для них.

Це і є їх сенс життя,
який вони з мудрістю приймають.
Хоча в реальності життєвій
їх не раз, не два
за доброту і наміри благії,
здавалось би життя
зламати намагалось.

І бачення таке є тільки нашим,
бо зло чи інший негатив
вони по іншому сприймають,
бо їх душі багатство
і добробут творять,
а гроші у мільйонах
плодять марнотратство.

Зовнішнє багатство
тримається в роду
від сили покоління три,
а той, який духовність тче,
то доля його проміжки великі
не приходить у живі організми
і духовність з ними йде віками.

Для розуміння скажем,
що різниці між людьми немає зовсім –
кров одна і тіло з тієї ж плоті,
нема різниці у богах,
націях і кольору шкіри...,
бо джерело одне,
а різниця та,
що маса основна
навіть не живе,
а лиш існує,
заради виживання.

Вони й одягаються, як усі,
така, бач, мода;
вони і думають по шаблону,
який в програму школи
і у засоби ЗМІ
політики заклали,
бо живуть вони в страху
і крок зробити в пізнання
своєї суті в них нема ума,
бо він свідомість втратив
заради виживання.

А якщо і незадоволення
подеколи проростає,
то крок все ж зробить бояться,
а тільки біля пива чи на кухні
самі ж із цього посміються
і ранком встануть до труда,
як гвинтики механізму.
А незадоволення з'явилося
не просто так,
бо це душа просила
ум закостенілий
спосіб життя змінити

і на крок до раю
ближче бути.

Ум боїться раю,
бо він у нас є хитруном
і демоном великим,
бо начальником в житті
стати хоче,
а життя,
то скарб,
то Бог
і Божі поступи у нього.

Ось так люди й Богом
керувати хочуть,
але це їм не під силу,
тому і іншими бажають керувати,
приймаючи канони і закони
для тих,
хто життя боїться.

Бо ті, хто пізнав себе,
то вони самі палають
полум'ям живодайним
і устремління мають,
бо з іскри те полум'я роздувають,
танцюючи в житті
справжню магію життя
в радості і щасті мають,
а зло і перешкоди
є підказками для них
пильніше подивитись
на можливості свої.

Віддаймо все, що можемо.
Віддаймося усім до чого гожі

і наповниться життя
усім тим, що нам належить,
бо у цьому суть життя
і місія моя й твоя –
ми подвиги життєві
і всі стягання Духа
направити маємо для інших
і потреб своїх, то і інші
так же діють.
Ось тоді до нас
приходить розуміння
про сенс і слід,
який лишаєм ми
на Землі.
Це розуміння і прийняття
формує в нас життєвий досвід
і це вже мудрість та,
що зі змінами в собі,
присутністю своєю,
ми допомагаємо людям
і всьому тому,
що навколо нас
і це міняє нас.
Ми починаєм відчувати
свободу духу,
а за цим іде
свобода дій.
Ми це відчуємо душею,
ми це побачимо в ділах своїх,
бо ніби все твориться
навколо нас
як саме собою,
а секрет у тому,
що духовністю своєю
ми притягуємо всесвіту знання
і устремління вдосталь.

Де знання беруться
і звідки сила в нас,
завзяття
і вміння,
то це знає Бог – творець,
а тепер і ми з вами,
як співтворці
життя свого
і Всесвіту в цілому.
Творіть добро
і будьте добрі,
то все в житті
реалізується
у всій повноті
життя земного.
Тому приймаймо
цей порядок
у життя своє
і дозволяєм вищій силі
невидимо взяти нас за руку
і повести нас
стежками щастя й долі.

Будьмо пильні,
щоб нас в житті
не відволікали
матеріальні орієнтири
і не головними вони ставали.
Задля цього в затрудненнях,
у виборах життєвих
задаваймо собі питання:
«Чому ми саме тут?»,
«Куди йдемо в житті
й духовно?»,
і «Хто нас веде
стежками цими?»,

шукаючи відповіді на них
діючи з потреб
і можливостей зростаючих,
то життя «зелене світло» нам дає
у всіх починаннях наших.
Тоді ми скажемо щиро,
що Бога ми пізнали
в собі і у всьому,
бо десь глибоко у душі
ми це знали
і до цього йшли.

Така реальність
нашого добробуту і щастя
і ніби вже давно
нам вона знайома.

Пізнаваймо шлях до Бога,
через доброту
і її приймімо
у життя своє,
бо вона радість нам дає,
а це енергія творіння,
яка ошчаслиблює усіх.
Щасливі такі люди,
бо любов пізнали
і в тому наша місія усіх –
з доброти наш шлях
має бути у духовність,
а через неї люди прийдуть
до добробуту і миру
на Землі
і в собі.

Доброта – це двері,
які ведуть до пізнання

радості і щастя,
бо вони поріг
у дім любові.
Спробуймо кожен
бути добрим
і хай кожен
творить доброту,
щоб у цьому пізнати щастя,
бо щаслива людина любить,
з любов'ю творить,
з любов'ю робить все,
що є потребою життя.
Така людина є любов'ю
і Богом є по суті й змісту.

І ми щасливі тим,
що світло Духа
в себе прийняли зуміли,
що освітити іншим
путь ми можем
ось цими
словами,
писаними нами,
які ідуть з Душі,
зі Всесвіту усього,
проводячи ниточку свою
у лоно Бога
і говорять слова молитви
своїм умом свідомим
і станом тіла.

То приймімо з радістю ці зміни
і благодарімо себе і інших,
що зуміли себе пізнати,
а ознакою є цьому,
що ми

починаємо думати про всіх
і про Всесвіт,
як про себе особисто.
Це і є пробудженням в цілому
і ми уже є зрячі,
і ми вже зрозуміли,
що є свідомі
і духовно почали зростати.

Пізнавши істину життя,
то нам відкриється
і «таїна» життя.
На всі запитання наші
ми відповіді знайдемо
в фактах й діях інших,
які є книгою
нашого життя,
є дзеркальним відображенням
і станом нашого єства.

ПРАВДА

Життєва правда у житті
кожним з нас
кується справедливістю
у діях і словах
і кожен цієї правдоньки шукає в інших,
і чекає справедливості від собі подібних,
а шукати маємо найперш в собі,
самим її творити –
тоді і легше буде жити.

Справедливість ця,
як Божа якість,
що рухає душу
і нашої діла
все у позитиві.
Вона рушій нашого єства
при осмисленні і прийнятті,
або і несвідомо.
І рух цей
залишає слід по собі
у добродіяннях наших,
добролюбіві й щасті,
які є цвітом і плодом
життя людського,
бо стан буття такого
є стрижнем вивірених кроків
місії своєї,
бо брехнею світ пройдеш,
та вороття назад немає.

ОСЬ! ІСТИНА?

Істина життя!
А в чому її зміст і суть?
Вона в житті,
у всьому, що живе і дише.

Вона в мені й тобі,
вона у небі і землі,
вона у квітці і столі,
вона у дереві й козі...

Вона у всьому,
що нам життя дає.
Вона у тому,
для чого ми живемо.
Вона у всьому
і у нас.
Вона проста й доступна
для розуміння і життя,
а ми її шукаємо
все у чомусь.

Вона у тому,
що життя дає усьому;
вона у тому,
заради чого живемо ми.

Бо істина і є життя,
вона жива
і продовжує життя
з нами чи без нас;
вона в речах і діях;
вона у доброті і щасті;
вона у горі і біді,
однак істина у тому,
щоб жити в щасті
і в достатку.

Бо все,
що вкрадеш в інших,
чи у себе,
або забереш у сиріт,
чи у вдови:
у їх зарплаті,
граблях,

у відмові допомогти
в спокої, або нещасті,
то в цьому істини нема
і це не є життя —
це дорога в пекло.

Усе погане й зле
гниє й згниє:
погане слово,
вчинок злий...,
бо воно нікому не потрібне,
а тільки щастя і доброта,
душевна теплота і ласка
є бажаним гостем
і господарем у домі,
то й вчимося так істину розуміти,
руками, умом й з душею
її в житті творити.

Та і в житті
на довгі роки
зберігається завжди
саме те,
що життя дарує,
що око милує
й душу гріє,
то в ньому істина життя.

Істина проста,
як і все геніальне,
то починаємо новий день,
щоб не робити того,
від чого важко
тілу і душі;

стримуймо слова погані,
нехороший намір відклади
хоча б до завтра,
то може серце нам підкаже –
не роби...

Живи по правді,
справедливим будь,
доброту твори,
милосердя май до інших,
про себе, сім'ю і інших дбай,
не помішай нікому,
то саме в цьому сенс життя
і істина свята.

ПЕРЕД КІНЦЕМ ЖИТТЯ

У кінці кожного життя
є один момент важливий –
це наша смерть,
яка є миттю у житті.

І кожен з нас її передчуває,
та не кожен здатен її пізнати
особливо в роки молоді –
і лишень в старості
ми готові її зустріти:
хто легенько,
а хто в передсмертних муках.

Бо болячки, агресія до всього
є лиш свідченням того,
що ум людини за життя

так душеньку пригнітив,
що вона в знеможі
не може легенько покинуть тіло.

В нас же серце ниє,
можливо, чує,
що смерть не за горами,
бо ум сердешний
теж бажає
побачити плід
їх спільного труда.
Писали всі —
руки, ум і від Душі
для Душі своєї
і для інших.

Вісімнадцяту книжечку
кінчаємо писати ми
маємо задоволення і радість
за ті Знання і Працю,
що, Боже, ти дав можливість
іншим в цих словах
передати людям.

Нехай пройде та жура,
і туга у серці,
що за життя,
побачити ми зуміли
результат пошуків духовних,
але не довелося
сколихнути у людей свідомість,
очистити ум
і свідомо подивитись
на людей і речі —

така видать доленька моя
і воля Всесвіту цього.

Дякую собі
і всім людям на Землі,
дякую сонцю і землі,
дякую дощику і вітру,
деревцям зеленим
і при плоді,
і воді прекрасній
дякую дружині й дітям,
колегам по роботі
і сусідам,
дякую всім тим,
кого зустрів у дорозі
і доброго дня бажав,
чи мені бажали,
дякую і тим,
хто злословив,
чи обиду мав,
бо прощаю
і у всіх прощення
я прошу
і мене простити всіх –
і навіть ту козу,
що на неї деколи кричу.

Дякуємо сьогодні
братам і сестрам
по духу й крові
в усьому світі;
дякуємо друзям ближнім,
що видали альбом пейзажний
рокитнівських лісів й боліт

і тим, хто жив саме серед них
і нас із ними;
дякую і тим, хто допоміг
видати збірнички віршові:
«Доброго дня люди й Всесвіт»
і цей – «Життя – є святість наша»,
що штрих останній в житті ставить,
бо ми щасливі тим,
що слово Боже
з нами залишене для вас,
як орієнтир життєвий
і хай душа знайде того,
хто людство зуміє вести
до Бога Одного,
якого Дух Святий
усі зовуть і звали
у книгах тих і цих,
що святими звуться,
бо в книгах є слова
пророцтв і настанови
від пророків і святих,
від учителів і скитальців божих,
як далі нам потрібно жити.

І збудуться пророцтва,
і не марним є путь Христа,
який любов заповідав,
як шлях у лоно Бога,
і нам до неї слід іти
з добродіяннями людськими,
з милосердям чистим
і в радості пізнати оцю правду,
яка підніме в щасті тих,
хто любов воістину пізнає

і продовжить життя людське
на матінці Землі,
а, можливо, що й на Марсі.

Дякуємо й тим,
хто щиро вірив й вірить
Сварогу і Христу,
Буді й Муххамеду,
Конфуцію й Сократу,
Іоанну і Терешку
і тисячам до їх найближчим,
і мільйонам тих, хто шукав,
душа до душеньки збирав
і з означеними Духовність світу ткав.
Бо Дух один для всіх
і це ми маємо розуміти,
бо прийняти якості його,
то це не тільки поговорити
про релігії і їх Богів.

Але знаймо, люди, знаймо,
що Душа нас веде до Бога
і зовсім не закони і канони,
не служитель церкви
Душу в нас злеліє,
а тільки ми
у свідомості своїй і прийнятті
шлях знайти до Нього
зможемо у пізнанні.

І все ж лишаємо ми вам
ось ці слова
і за ними є і буде дія
в благих намірах оцих,

хоча спочатку світ не прийме,
заявляючи незгоду
і плювати дехто зможе
на цю благу вість,
бо так було і є,
що на Боже благо
у житті приходить зло
від ума людського.
А ми все ж подякуємо сестрі
нашого життя при кінці,
бо хочеться свідомо
подивитись на одрі
цю мить життя свого,
приймавши поцілунок легко,
і зійти на дорогу дальню
у Всесвіті своїм.

Водночас вознесемо
славу життю і смерті —
ділам життєвим і тілу,
що душу зумів чути,
а душа...
за це
тихенько відійшла.

То скажімо у цих словах
слова прощення і подяки,
побажань і благословення
поки іще пишем.

Слава якостям людським
у Благості і Щасті,
у Милосерді і Любові,
у Доброті і Мирі...,

які пізнав свідомо рід людський,
поєднавши з усім живим
ці якості прекрасні
і Всесвіт своїм Домом
він признав.

Мир вам усім
і всіх благословляємо,
бо Бог сподобив нас
його пізнати
у всій красі,
у благоді чудовій,
у милості і доброті,
в мудрості людській
і у житті щасливім...

Благодаримо Духові святому
і всьому тому,
що є навколо,
бо все разом
і є життя наше,
а ми є живими в ньому.

Розділ II

ДОБРОГО ДНЯ ЛЮДИ Й ВСЕСВІТ

Є вічні цінності в світі,
Це не посада і не платня –
Сині волошки в житі,
Дощ серед літнього дня.
Барви веселки в небі,
Іскристий дитячий сміх,
Довга дорога до себе
Важча, ніж шлях до всіх.
Є в світі мамина пісня,
Скупа чоловіча сльоза,
І туга, що серце тисне,
І радість, як літня гроза.
Є в світі вірність і дружба,
Схвильований блиск очей,
А ти мені кажеш: служба,
Кар'єра, багато грошей...

Євген Гудима.

БАЖАЄМО ДОБРОГО ДНЯ УСІМ

Бажаємо доброго дня усім,
хто встав від сну,
хто уже в роботі,
хто в думках весь,
хто в гостях,
а хто в дорозі;
хто в біді-тривозі,
хто у щасті весь тріпоче,
хто щось добре
зробити хоче.
А тим, хто має наміри лихі,
теж доброго дня
бажаєм ми
і просимо почекати
той день і ніч,
щоб відміряти той час
і зрозуміти
суть наміру лихого,
бо тільки це зупинить нас
і не здійснити
кару ту для себе
на все життя
і не отруїти злом
сім'ю, сусіда.

Бажаємо на день
і день у день
доброго дня тому,
кого зустріли ми,
бо це їм настанова
від Бога на весь день
доброту творити –

і нам того ж бажають,
то приймімо з благодарінням
і діймо з розумінням.

Доброту творити
потрібно вміти:
знати як,
обміркувати
і врешті решт
зробити
добротно і красиво,
а для зла,
як говорять люди,
розуму не треба,
хоча добро і зло
є дві сторони
медалі однієї.
Тому, зробивши помилку у дні,
поспішимо в скорім часі
виправити її:
собі простити
і від інших пробачення прийняти,
бо в цій дії,
як завжди
дві сторони
є ті «творці»
лиха цього.
Таке от розуміння
в усвідомленому бдінні
ми будемо у щасті
кожен день перебувати,
бо все так просто:
сказати добре слово,
а потім ділом це ствердити,

то ми і будем благодарити
день у день,
а там роки
пройдуть щасливо
в благості
інших і нашої.

Кажімо всім
і всьому живому:
«Доброго дня».
Хай це чарівне
слово Боже
і до Бога
першим ділом буде
доброту творити.

ДОБРОГО РАНКУ!!!

Доброго ранку друзі
і доброго ранку щоранку
подаймо й ми голос свій
у пташиному благодарінні
за день новий
і за те, що ще живі,
що за вікном травиця зеленіє,
а в обрії сонце мерехтить.
Ум ще спить,
а Душа в молитві від усього
груди розпирає,
дарує настрій нам хороший
сили повні руки,
ворушить ум думками
на день грядущий
для творіння...

Творімо, бо ми розумні,
бо ми з умом свідомим
на планеті є людьми;
творімо, бо ми є Боги
Душею у Всесвіті цьому;
творімо, бо ми вільні у Знанні
від чистоти і гідності своєї
жити зранку до зорі
з розуміння радості такої.

ДОБРОГО ДНЯ!!!

Проснувшись рано, рано,
залишивши тепло під одялом,
піднявши руки вгору для молитви,
відкривши очі на мерехтіння дня
у вікні буденнім
і першим словом із вуст наших
нехай злетить це прекрасне слово:
«Доброго дня, тобі Боже,
доброго дня для мене,
доброго дня усім,
хто встав у дні новому;
здоров'я й творчої наснаги!»

Доброго дня! –
скажімо просто так.
Це ж побажання-подарунок –
і скажімо його щиро,
від душі,
без очікуваних вигод і благ,
а просто так,
поки ми живі,

поки така можливість є
і слово це окрилить
не тільки нас обох,
піднімаючи настрій,
бо така у нього здатність:
поширювати радість
усім і всьому.

Ми вже бачимо,
ми вже дишемо
тобою Боже –
ми щастя тобі
принесли в цьому дні.
Хай навкруг Землі
летить це слово:
«Доброго дня!»
і кожному промінчиком
від слова цього
добавить радості
у дні новому...
Вам і всьому живому.

Доброго дня тобі, Боже,
який у Вас і в Нас,
який між нами
повсякчас і всюди.
В поклоні голову
ми схиляємо
на всі чотири сторони
і всіх вітаємо,
що живі,
що можемо творити доброту,
що друзі, сестри і брати
по крові ми
й по Духу.

Доброго дня,
моя родино
і вся рідня,
бо всі люди на Землі
одна Родина —
і те сонечко
й хмарина,
тваринка
і травинка,
птах у небі,
дерево шумливе,
і зірки,
що в небесах,
і це повітря
ранково свіже,
що народять
творчі мрії
у кожному із нас.

Доброго дня
всім бажаємо
і самі добротою
всі діла засіваємо.
Сіємо наліво і направо,
сіємо спереду й позаду,
маючи задоволення від того.
«Сівач не жнець»,
але сівач знає,
бо добрим словом
душі засіває.
Можливо і не йому
сьогодні жати,
а через роки, століття
дасть воно плоди —

життя щасливо будувати,
біди і горя минувати,
а це погодьмося пані і панове –
велике діло
щасливо жити
і творити.
Та не забуваймо благо дарувати
за ту радість
і за задоволення маленьке,
що торкається душі
від наших приємних відчуттів
за слова й діла
свої і інших;
та і в кінці робочого дня,
чи перед спочинком
подякуймо Богу і Собі,
подякуймо і тим,
кому ми допомогли,
і тим, хто нам допомагав
у цьому дні
явно чи таємно –
і так день при дні
будуймо щастя в нашім домі,
що планетою Земля зоветься.

Доброго дня життю,
що є у всьому.
Доброго дня
і Духові святому.
Доброго дня
мужу чи жоні,
діточкам маленьким,
сусіду і його сім'ї,
школярику і колегам,
а також всім,

кого зустрінем
цього дня у дорозі.
Вимовляймо ці слова
з доброти людської
в думці і словами —
вони ж відомі
і знайомі всім давно.
Скажімо: «Доброго дня,
сестри і братове!»
Ох, як приємно їх сказати,
іще приємніше почути,
а відчути ці побажання
кожен з нас би рад —
то кажімо всім:
знайомим і не зовсім;
хай шириться вони між люди.

Благословляємо цим словом
Вас усіх на добрії діла,
для розуміння зла і гніву,
для усвідомлення їх причин появи
у нашому житті;
з благодарінням не випускаємо
їх із себе в словах і в ділах,
то добрий день ми побудуємо
для себе
і трошечки для всіх.

Хай словами цими
буде благословен
той муж, його жона
і їх діточки маленькі,
а так і вся Земля,
що сприймуть їх
і приймуть у діла.

Благословен той день і час,
коли ми можемо
спокійно йти до сну,
Душу ввіривши Творцю,
який поведе її
в мандрівках тихих,
чи поведе на зустрічі
минулі, чи на майбутні
і запише в сновидіннях наших:
для розуміння
і відповідних дій.
А там знову ранок...
Доброго дня всім
і у всьому!
Доброго дня,
люди і Всесвіт.

УСМІХНІТЬСЯ!!!

Відкривши зі сну очі –
усміхнися і порадій,
що здоровий і живий
встаємо в день прийдешній.
Подумай ці декілька хвилин
про приємні факти
і події творчого життя,
бо це побудить нас
подумати про плани майбуття,
і ми відчуємо від цього радість,
і ми відчуємо приплив енергій.
Усміхнись і порадій.
Усмішка в собі чи на лиці
свідчить про душі відкритість –
вона готова спілкуватися

із Всесвітом усім.
Те саме означає
і усмішка у інших:
ми впевнені в собі
і можемо покластися на них
в ділах,
бо усмішка щира
є порухом найпершим
для довіри.
Починаймо жити
без гордині й гніву,
без зависті і злості
і не шукаймо поводу
для помсти,
а просто посміхнись
для радості своєї,
то ми й згадаємо і інших,
бо і інші бажають порадіти.
... просто посміхнися,
бо знаємо,
що посмішка нікому
не зробить шкоди,
а то і допоможе зняти стрес
і дасть надію жити.

Встань і скажи усім:
«Доброго дня, моя родино»,
«Доброго дня, моя Україно».
«Доброго дня» скажімо
кожному, кого зустрінемо
на протязі дня цього
і посмішкою щирою
з радістю цією
нагородимо ми їх,
щоб понесли іншим,

щоб понесли ці слова
і посмішку цю щиру
усім іншим, у діла свої,
у свою родину і на роботу –
то знайте,
що посміхнеться вся країна...
і закінчатся війни
на кухні і на роботі...
і на Сході...
Скажімо ці слова чарівні,
подаруймо милу посмішку усім –
це не важко,
а важливо –
і це найперше,
що нас побудить
доброту творити...
То і з Богом!

ЩАСЛИВЕ ЗЕРНЯ ДНЯ

Щасливе зерня дня нового
вчімося пізнавати,
бо цим ми Бога
зуміємо привітати.
Живімо днем оцим,
який почався з ранкової зорі
і не озираймося на дні минулі:
ні на успіхи життєві,
ні на проблеми,
ні на ті біди,
що колись були,
хоча десь вони присутні в нас
нашим досвідом прекрасним,
то легенько приймімо у життя,

якщо вони є позитивні,
але якщо це негатив і сльози,
то зуміймо ми знайти
в них позитиву хоч зерня —
вчимося радіти дням
зі світанку,
промінню сонця
і співу птахам...,
а там і праці —
і день пройде
спомином приємним.
Ось так день за днем
пролетять роки
і вже не вернуться вони,
а ми ж раділи планам в дні,
сміялись при удачах,
плакали з обид,
любили ми без тями:
і себе й дітей,
і чиїсь посмішки привітні;
і навіть втому ту:
щемливу,
в кінці дня.
Ми радіємо за день,
а то і більше:
вже готові крок зробити
в день наступний,
а думками...
набагато далі.
Можливо, що й нічого
не згадаємо в рутині дня,
але порадіймо й тому,
що просто прожили
і є надія далі жити.

ПІЗНАННЯ У ДНІ

Доброго дня,
Зло і Зависть,
Гнів й Ненависть,
Осуд і Гординя,
Лінь і Жадоба,
Користь і Вигода,
Підлабузництво і Помста,
і все те, що не перелічить,
що серце тисне
і сумління сушить
без вогню,
хвороби вносить
в ум і тіло,
виращує Біду
і коїть Лихо,
скорочує життя
допоки ми не зрозуміємо
причин появи їх
у нашому житті.
Розчаруванням і хандрі
знайдімо працю монотонну;
незадоволеність собою
розводимо красою,
що завжди є навкруг нас;
гніву й зlobі подякуймо за те,
що ми їх узріли,
то уже свідомо
не впускаймо в своє життя,
не робімо дні поганими
і не отруйоймо цим
все навколо себе,
бо весь цей негатив

почне стягатися до нас,
а далі цей струмок тяжкий
виросте в потоки безпросвітні,
чи у цілу річку негативу;
до проявлених хвороб
чи погублення життя.

То при появі
Даваймо раду чимскоріш:
знайдімо в них
хоч крихітку позитиву,
чи пізнаваймо —
що просять вони нас?
можливо у справах зупинитися —
і підказка нам прийде
тепер чи перегода,
як вийти з негативу:
зробити менше
якісно і з любов'ю,
або від цієї затії
відмовитися назавжди.
А суть питання в тому,
що душа наша
знає наші істинні діла,
які ми маємо в житті створити
з найменшим негативом
собі і всім,
а то іще більш хороше
після себе всім лишити.

Ось так Душа росте
з такого розуміння негативу,
що часто-густо у нашому житті
з бажань наших несвідомих

виростають на біду
в проблеми величезні.
Таке ось бачення
означеного «панства»
дає полегшення ході
по стежках життєвих.
Тоді ми від цього
задоволення цілу кучу
маємо німого
і усмішка торкає наші губи,
що хочеться всіх поцілувати,
ніжно приголубить.

Радіймо – щастя в нас росте
великою любов'ю
і життя наше буде просте
своїми добродіяннями.
То не таке страшне Зло...,
коли ми так його стрічаємо
ще при зародженні в думках,
то і в ділах його не буде,
бо щасливих і добрих
воно не любе.

ВЕЧІР

Вечір вечоріє,
а ми гімн дню співаймо,
що вдало він пройшов
і ми свої задумки всі зробили,
а деколи і щось навіть більше
у творчих пошуках своїх.
Хоча буває й навпаки:

зробили мало,
та і те невдало,
то все одно
не забуваймо
благодарувати
Сущого свого,
що живі
і є надія жити,
то пошукаємо у собі,
що нам мішало все зробити —
і більш за все
у нас у цьому не було потреби,
то полишмо намагання ці,
і Душа підкаже —
вона бачить й знає,
в чому потреби наші.

Ось так у роздумах таких
ми до сну готовимо
душу, ум і тіло:
хай Душа у Всесвіті політає
і знайде для нас розраду,
а ум і тіло відпочине
на день новий.
Бо саме так
ми варту виставляємо
для тіла і душі
на спокійну ніч.
Тоді і ум наш відпочине,
бо ніхто його не прийме
такого шебушного в гості.
Спіть спокійно
кожен у своєму домі,
а в цілому,
то це наше ліжко.

СТРІТЕННЯ

Зустрілися зима із літом
ранньою весною;
зима холодна
й спляча вже відходить
і життя у всьому має оживати –
воно і ожива
у стрітенській водиці.
Омиваймо Душу й тіло
в цей день прекрасний
і бажаємо:
здоров'я – для душі,
любимий день – для щастя,
храм тілесний у житті –
для благочестя,
а полум'я вогню сонця
зі стрітенською водою
допоможуть очистити життя своє;
удача прийде із добродіянь,
а життя без цілі і мети
укріпиться в свідомості нашій –
ось тоді любов побачимо
без початку і кінця,
бо саме з цього дня
пробуджується природа
і це є початок життя нового
Всесвіту і нас,
то починаємо радіти
сонечку весни
і ароматам літа.

ВЕСНА

Весна іде, красу несе
у всьому у природі,
і так же межи люди:
щиру посмішку й надію,
радість в розбурханому серці
і доброту на цілий рік.
Приймімо з радістю
і даруймо кожному
цей стан Душі,
що в нашому єстві оселився.
Даруймо... щастя і доброти
цієї прекрасної весни,
і так із року в рік —
наскільки стачить наш життєвий вік.
Хай ллється добре слово межи люди,
хай добре діло спориться в руках,
хай виростає плід любові,
хай мир і спокій поселиться в хатах.

ХОДА ДО БОГА

Довірмося Богу і собі,
добротою і любов'ю,
то життя і буде благодаттю,
яка нам шлях до Духа вкаже.

Однозначно, із зачаттям людини
одяг їй духовний додається:
повне джерело свободи,
справедливості чуття,
доброти через край
і творчого таланту — хоч одбавляй.

Однак, Душа таке багатство
принесла не просто так –
вона шукала таке природне тіло,
шукала тата й маму,
шукала сусіда й ту місцину:
поле чи діброву,
собаку дворового чи домашню кицьку,
тобто, ті умови,
де вона змогла б цвісти й зростати,
стяжати якості духовні
і в мудрості свідомій зрозуміти
покликання своє тут, на Землі,
як і всього живого, видимого і не зовсім –
додавати до одягу своїй Душі
духовних якостей отих,
які отримала при зачатті.
Бо одяг той має бути царським
при з'єднанні із Духом;
і так із життя в життя
леліяти ми маємо
свого земного поводиря –
нашу Душу.

Бог присутній в нас Душею.
Знайдімо Бога у собі –
і все буде у порядку,
бо знайдемо відразу
злагоду і спокій в усьому;
бо це виявимо і в інших...
і слова ж такі, як наші,
і дії, що благодаттю дишуть;
приймемо мудрості подобу,
бо так все є в природі.
І лиш тоді ми сприймем Бога,

приймемо цілісність його у всьому,
тоді і зрозуміла буде нам
наша подорож в житті –
в цей час і на цих просторах,
бо ми є капля в океані Духа,
а не океан у каплі.
Навіть, якщо вона із неба,
або з ранкової роси...
Ось так і ми –
всі помисли свої
народжуємо із чистоти,
із чеснот духовних
і іншим свіtimo в їх житті
красотою і чистотою ізумруду.
Та і інші каплі теж такі:
що в небі,
чи на дні морськiм,
бо свiдомi, що цим
ми iншiй краплi
теж свiдомо
лишаєм слiд
у Всесвiтi оцьому –
i саме у цю мить,
передаємо духовностi кристали,
бо ми вже є такими,
якi узори Духа на планетi тчуть
з того насiння льону,
якi зросли в землi,
беручи воду i тепло,
що дарованi саме їм...
То так i людина
в цьому кругообiгу енергiй
вносить якостi духовнi
на полотнi

життям своїм,
зрозумівши, що вона лиш частинка Бога
цього полотна й узору,
який проходить довгий путь від насіннини,
бо саме лепта кожної частини
створює умови для життя.
А ці умови із доброти,
із краси, із дій наших
свідомих і несвідомих,
бо доброта творить радість,
а радість – то і є життя,
що є основою підчини
і Всесвіту всього.

Не бачать очі,
не чують вуха
і серце в ранах кровоточить
в житті оцьому,
і не одному –
не приймають люди Бога,
гірше звіра до людини і природи
себе поставляють,
та не знають
путі до Бога...
А щастя хочуть,
хочуть і того,
без чого жити можуть –
і так день у день
залізають в непотрібні речі,
відносини всілякі,
втрачаючи божий лик...
А що ж іще нам треба,
щоб у щасті жити
дню і людям порадіти,

сонце привітати,
засіять ниву,
урожай зібрати
і в житті легенько
в ногу з Богом йти,
стягаючи якості духовні
і вмючи сприймати той негатив,
що є для нас в науку.
То саме так йдемо ми до Бога,
саме так вітаємо ми його
в радості своїй.

БОГ

Бог – любов,
вже ця істина прописана повсюди,
але любові все ж нема...
та де ж вона? – у всьому...
та ми сліпі, незрячі,
та ми чутливість втратили до неї,
та все ж скажімо щиро –
чи шукали ми її,
чи ми леліяли її із доброти,
бо Бог живе у серці добрім:
ні і сто раз ні,
бо боїмося Бога ми
із страху комусь зробити добре,
із люті жовтої на себе,
коли сумління нас тривожить
спатоньки не дає –
за ту злобу, зависть, осуд,
що часто з наших вуст
випливає разом із піною,

в погляді горить
в прожилках кров'яних...,
а то ще й далі –
каверзах і вбивствах
наш рід людський палає
чим від Бога
Душу нашу закриває;
гуляє Диявол в тілі і в умі –
друг наш сокровенний,
тішить его наше,
що ми в думках своїх
зуміли стати вище тих,
хто рядом
і живе із Богом у Душі.
Саме так: ми Бога боїмося,
ми Бога і в інших зневажаєм,
та не знаєм, що він один у нас у всіх.
Ми ладні інших одурити,
іспідтишка чужу роботу осквернити,
бо саме цим ми дияволу заплатили
і так із миті в мить,
із дня у день,
із року в рік
і не одне життя
ми знаємо,
що диявол любить таку плату,
бере від нас він хабарі
плітками злими,
грошима відкупними...
із іншим нехорошим
до нього легко підійти –
і він допоможе,
бо він вже другом став.
Із ним ми чарку п'ємо сміло,

б'ємо жінку
і діточок маленьких,
скверним словом поливаєм
все хороше в інших,
Бога проkliнаєм
за долю нещасну...,
а слід було не пити...
і до добрих справ приступити;
не поливати брудом всіх
і не закривати рядном грязним
промінчик Божий
із докорів сумління,
шукаючи Бога у собі:
він там був і є,
але нам Розуму на це не є,
що ми жити маємо його
словом добрим і добротою у ділах,
та ще й іншим, окрім себе.
Однак, ми вирости з того,
що жити маємо, як всі,
а якщо ми з дияволом дружимо,
то хочемо стати поряд з ним
і інших грабувати,
щоб в шубі норковій ходити,
щоб на машині службовій нас возили,
щоб ми їли марципани
і внуки жили, як мнимі пасіонари.
«Вкради у когось...»
і сам будеш «на коні»,
бо саме так
чогось у світі повелося,
що обман,
гординя, чванство
і безстижеє нахабство

робить нас успішними
серед людей.
Та і в природі ми «господар»
і нам ніхто не є вказівником:
ні Бог, ні Диявол,
бо бога ми позвемо,
коли нам буде зовсім тяжко,
або позвемо на покражу чи на вбивство –
ач самому страшно
і зовсім неутішно
без команди і підтримки,
а то іще й більше...,
бо можемо сказати,
що Богу так було в угоду.
То хто ми насправді є...?
Тим Богом...?,
що суспільством названим він є...?
А, можливо, він частиночка маленька
у нашому житті?,
то скажімо чесно:
«Чи насправді наші дії
із милосердя і доброти;
чи лиш про себе ми
«дбаємо» денно й нічно –
і все багато грошей хочем
й «влади» по спритності своїй».
Очі наші, вуха й ум ловлять
всі можливості довкола,
щоб вкрасти, обдурити...
та все ось так...
і тільки інших,
але і не назвемо себе
тим обумовленим словом,
що це Диявол в нас сидить

на процентів дев'яносто,
а то і більше...
Та хто ж ми такі у світі цім?
«Як подоба й образ
добродіяльного Бога»,
чи Диявола по суті в нас?

Так, саме Диявол
нас рухає в житті
і нам приємно так приймати
удачі й успіхи всілякі,
бо саме прояви оці
в ділах людини
і є цінимі
самим
та і інші це сприймають
як «норму»,
як звичаю,
бо вони ще поки
дияволята менші,
але вчаться цьому
досить скоро,
та і батьки все в приклад
дітям ставлять
і зразком, і еталоном,
та, зазвичай, це возносять,
як ікону при житті ходячу.
Саме так воно і є
цим суспільним Богом
у, майже, всіх ділах
і тільки вряди годи,
як би для годиться,
людина хоче і сама
причетною побути,

хоча б тільки на словах,
біля Ісуса, чи Магомета,
пророка, аскета,
але сама таким не хоче бути.
І якби постала справа прямо,
то кожен з нас
готов морально вбити
хоча б кого...

А чого ж це так?
А може це одна і та ж
іпостать
в енергіях повсюди
і повсякчас
нас гризе й конає,
що навіть ми, життя проживши,
його ж таки проклинаєм.
Бо без грошей і «влади»
ми ніхто...
і назвати нас є лиш слово те одне –
бидло, погань,
що нібито мішає
боговибраним ось тут
райське життя спізнавати.

Суть із цього тут одна:
ми боїмося Бога істинного,
але боїмося ми і людського бога,
однак з людським ми домовляємось не раз
у покайннях мнимих
і далі йдемо по стежках життєвих
важких і непотрібних,
бо манить нас Диявол
очима нашими й вухами
вседозволеністю і користю.

Бо звівши в нас гніздечко, в голові,
він продукує такі ж слова й думки,
а служки його – наші вуха й очі,
рухають вуста і мозок у знемозі
тремтливими руками і ногами,
які несуть нас в суєті оцій,
зумисно не даючи взріти Бога у собі.

ДОБРОТА

Маму й тата
ми починаємо гідно шанувати,
коли приходить розуміння
після їх утрати.
Практично тіло не можемо й уявити,
рідко бачимо й уві сні,
а от їх доброту чи зло
ми ще згадуємо й не раз,
але уже все в позитиві:
доброту з любов'ю,
а зло, як їх турботу необхідну.

Чого ж воно отак ведеться,
що живим батькам прощати досить важко...
мабуть ум через вуха й очі
бачить в батьках досить часто
«якості» свої і вже дорослі,
та вони ще й такі нехороші,
що збуджують докори сумління,
а звідси наш несвідомий гнів і злість,
що не навчили нас батьки любити,
з добротою йти в житті;
що не навчили жити із можливого
і задовольнятися з потреб.

То скажемо уже свідомо,
що батьків теж ніхто не вчив,
а тепер і ми будемо знати,
що можливості своє життя облаштувати
багатше зможемо вже ми,
коли життя своє наповнимо
добримися ділами.

І тільки з цього наші діти
будуть шукати з нами
живого спілкування,
захочуть говорити
про все й до рання –
ось така суть добродіяння.
Доброта – це якість Духа,
талант чи дар від Бога,
бо якщо її нема в Душі,
то не купиш за гроші.
І тільки можна
деяким свідомо
плекати якості духовні
і лишень тоді
в словах і діях наших
зродитись зможе
бажання дарувати –
просто так,
бо просто так – нам приємно
цю якість доброти відчувати
у собі.

Так, добродіяння –
це стан душі, ума і тіла,
це прекрасний статус для себе
у приємних відчуттях,
та і іншим буде радість,

хто ходить біля нас.
Благодарімо Бога,
людей, природу й Всесвіт,
що у цих відчуттях щастя у собі
й можливості спостерігати його в інших
дає нам прозріння пізнавати
суть і легкоту добродіяння.
Тоді приходить розуміння
чуття легкоти життя й «везіння»,
які зростають з доброти і правди,
справедливості і чесності у всьому.

Даруймо легко і таємно
і без очікуваних вигод,
то радість і доброта
ростимуть разом з матеріальним,
бо по суті цих наших дій
ми тільки передавачі речей і благ:
нам дали – і ми взяли,
щоб і іншим дати
і ми не власники зовсім...
зрозуміймо тут різницю,
то тоді благодіяння
будуть в постійну радість
у всьому навкруги.
Тоді й не встане питання
просити прощення в усіх,
а тільки з вуст, з душі
буде йти благодарування.

Така вже якість доброти:
жити в радості і щасті,
уміти себе любити
і все те, що навкруги.

ГЛЯНЬ У ФІЛІГРАНЬ

Щастя на дорозі життя
лежить й лежало...
То той, хто зрячий,
зумів його підняти,
очистити й собі прийняти,
а далі... вчимося далі
наводити у ньому нові філіграні,
бо щастя – смисл життя.
Воно необмірне...
його не буває мало чи багато,
але при відчутті його скоріш даріте,
щоб навкруги всі щасливими були,
тоді це буде ціла щедра нива
насіння щастя і добра,
де не проросте осот і плевела.
Творіте щастя самі,
наводьте й самі філіграні,
тоді цей магніт щастя
притягне у життя
хороших друзів,
спокій і достатки,
веселий сміх дітвори
і роботу для душі.
Тоді поглянь на життя своє
у всі його філіграні
і знай, що це є подарунок дітям,
це є подарунок Богу – перш за все
і Душа його понесе
із тіла в нове тіло:
то до сусіда, то в онука твого
во благо всім
у всесвіті оцім.

МИРУ МИР

Миру мир, душі спокій –
здавалось би істина відома;
всіма очікувана і знайома
і тільки в суєті оцій
ми не можемо зрозуміти,
що добротою він творимий,
то і починаємо з молитви:
молімося в думках, словах –
і все те на позитиві,
усвідомлюючи весь можливий негатив
у кожному дні на протязі життя,
та так – наскільки б те зуміли;
та і в ділах творимих
не забуваємо добро творити,
то буде спокій в тілі, умі й душі,
то буде мир і злагода в сім'ї і в хаті
..., а там дивись і в кожній –
і так весь світ можливість має
добротою напуватись,
бо доброта йде в життя з душі,
до інших поспішає –
і нам приємно так ділитись нею.
Ця доброта зміцнює довіру,
дружбу творить між людьми,
пошану, як відповідь на дальність
у просторі і часі... та й вирує
між землею й небом, поміж нами,
як основа віри і любові,
бо можливості доброти не мають міри.

Ось так носій-сівач друзів творить,
коли вони від душі і для душі.

Саме так мир твориться на весь світ,
починаючи з себе й своєї хати
і як той вітер розносить
ці зерна дружби і доброти,
бо за ними впевненість і допомога,
бо з ними наснага і потреба
цей світ прекрасний
любити, а не ділити
на араба і русина,
на Уругвай і Зімбабве,
бо різниці тут і там нема –
всі люди на Землі одна родина
і Бог для всіх один,
і пророки всі від нього;
і ніхто не більший і не менший –
ні християнин, ні іудей.
Знаймо люди, знаймо,
що там де дружба і доброта,
то там радісне життя,
а там де вигода й поділ,
то там вороги й війна.

Ідіть за тими, хто ділиться й дарує,
але не вірте тим, хто спільне ділить;
відходьте від тих подалі, хто це спільне
привласнює і порабощає,
бо це користь, що йде із нашого ума.
То знаймо, що і така «дружба» теж з ума,
з тих же суспільних і особистих
вигод і користолюбства,
то такий товар відносний
і ворогів між нами плодить.

Якщо до інших ми байдужі,
то у світі цьому ми чужі й мурасі,

і, чекаючи доброти від інших,
самі не ворухнувши в цьому світі
добрим словом й ділом,
то там не вродить довіра і любов,
бо там гординя і зневіра
закрила душеньку рядом,
залишивши між небом і землею
вже не людину, а звіра.
Щоб ми не робили злого
Відкрито чи таємно,
то знаймо,
що робимо це на очах душі своєї,
що робимо це на очах у Бога
і для себе самого.

Додаваймо добротою всяк і всьому
множимо милосердям і любов'ю,
бо віднімаючи у інших,
скорочуєм життя;
розділяючи,
ми ведемо планету до відомого «кінця».

В ЩАСТІ

А щастя кожного із нас
твориться у собі...
З своєї чарівної,
щирої усмішки
і капельки
душевного вогню,
який раптом ми відчули
зовсім близько:
теплом у тілі,

в окриленні ума свого
і промінчика із серця,
який нам путь в житті
напрямок вказавши,
освітлюючи путь
і іншим,
які за нами йдуть.

Бо щастя –
це стан здоров'я
Душі і тіла.
Душа, якби тілу,
дарує додаткову силу,
начала творчі,
а ум спішить почати -
і все так до ладу,
і споро,
що Душу знову веселить:
співати хочеться
і крила виростають
для польоту
до Знань
і Мудрості земної,
до бажання –
добро творити,
хвалити Бога в пізнанні,
бо самі пізнали
істину покликання свого
в житті оцьому.

Немає щастю висоти,
нема межі й кордонів,
якщо здорове тіло маєш,
творить бажаєш:

твориш, множиш, додаєш
і ділиш іншим без вибору,
то саме цим щасливі ми
у виборі такому.

В щасті жити,
радість дарувати,
доброту творити –
ось вектор нашого життя
у тілі,
для свідомого ума
і духовного зростання.

МАМО

М – моє, А – перше,
М – моє, О – здивування.
Перше слово – МАМО,
яке говоримо з дитинства ми,
бо приносим тим
радість мамі й тату,
а самі з радості тієї
щось белькочем,
бо іще бажаєм
слів добавити інших:
вдячних чи гнівливих –
мабуть, що більше слів подяки
за життя, за теплоту
в словах і відчуттях тому,
хто на перший порух,
крик чи слово –
завжди поруч,
проблеми вирішує

тихо і незримо
руками милими на дотик,
звуком муркотливим,
щасливою любов'ю
приносить спокій і безпеку,
вчить пізнавати світ,
допомагає робити перші кроки,
ложку занести у рот,
а не на груди;
назвати не «О» чи «Е»
того, хто пошкрябав у віконце,
бо то був кіт чи горобець,
які мали теж наймення...
і ось тоді із німоти
приходить слово «дай»,
як прохача у світі,
приносячи від батька й мами
собі
готові відносини в життя мале –
просити, вимагати,
або у відмові все чекати...,
а при можливості забрати,
вкрасти, бо в піску лежить,
а потім... потім
силою чи хитрощами
за своє це визнавати.

А хто ж то буде нас навчати,
щоб першим словом було «на»,
як спонукання дарувати
навіть те,
що сам зумів пізнати.
Навчаймо мале чадо
всім ділитись,

бо разом з цим
в його життя іде багатство,
доброта і милість,
і це якості оті,
яких чекаємо кожен у житті.
Якщо ми діточок своїх
так будем наущати,
то й світ добрішим стане...
і уже із нас,
бо й нас
цьому діти вже навчили —
ми ж свідомі того,
що наука ця приходить не словами,
а нашими ділами,
якими їх вчимо,
не знаючи того.
Тому будьмо пильні
у словах і у поведінці,
бо саме тут малюк черпає
всі свої знання про світ
і нас,
то таким і виростає —
все залежить повністю від нас,
як для інших,
то так і для нас:
відгукнеться в діях
уже з роками
чесністю і добротою
чи славою лихою.

Бережімо дітей своїх,
бо в нас є можливість знати,
бо ми вільні
свідомо вибирати

дитячі дії,
як такі,
що прийшли від чистоти Душі
дитиночки малої,
або те поганеє узріти,
що при нашій допомозі
ми ще виправити у змозі.

Не журімо їх
за дії ненавмисні,
за необережність,
за активність в рухах
чи не зібраність у грі;
не підвищуємо голос
аж до крику,
чи, крий Боже,
входити у злість,
а потім бити й бити,
втративши здоровий глузд.

Навіть, якщо і шкода наяву,
то не робимо війну,
а можливо й шкода незначна,
то за бешкетування ось таке
мимоволі вчимо їх
самим виправляти,
працю батьків шанувати
і іграшки вчимо не ламати,
бо то теж є труд і затрати
твого сусіда чи може брата...

Будьмо стримані і пильні,
коли у нас бувають дні невдалі,
то не виливаєм гніву й злости

на дітей ніколи...
навіть, якщо шкода та велика,
то ввійдімо в спокій
і знаймо це,
і зрозуміймо те,
що ціна сліз дитячих
не замінять будь які затрати,
якщо вони скотилися зі страху
з оченяток ясних.

Проявляєм радість
в зустрічі із дітьми,
коли вони біжать назустріч,
коли тягнуть ручки
і щебечуть щось незрозуміле,
то піднімімо,
приласкаймо
і попитаймо
про справи їхні,
про турботи і невдачі
навіть при втомі сильній
обнімімо, пригорнімо
і теплом зігріймо...

Леліємо пестощі дитячі,
бо це їх та мить
щастя й втіхи...
і нам це є в науку,
то поспішімо теж
щасливим мить цю бути.

Так формується щастя у сім'ї
по малесеньких крупинках
і зуміймо не залишити місця

гніву і обид в дитячому житті,
бо пройдуть роки
і діти полетять у вирій,
у світи свої дорослі,
а ми полистаємо світлини
дитячих років різних
на самоті в посмішці приємній,
чи в тому гніві, що зберегли,
згадавши дні минулі,
коли жили, раділи разом,
зумівши дружбу
й любов дитячу
вже до нас уберегти.

Ось тут ми схочемо,
як і вони колись хотіли
радості в маминих очах
і пригорнутись тілом,
слово мудре від них почути,
теплу руку потримати.
Ох, як хочеться повернути
роки ті назад,
сміх дитячий запросити
до своїх кімнат.

То розуміючи дитяче щастя так,
бережімо кожну мить дитинства,
бо навчивши щастя їх ліпити,
вони і нам його нестимуть аж до смерті.

Ось так дитяче щастя ліплять
і самі щастя пізнають
батьки навчені свідомо,
бо тепер і їм відомо,

що Бог скерує нову душу
в цю сім'ю щасливу
і на своє щастя й втіху.

Тому, тато й мамо,
знаймо, що ми творці
щастя дітям
на всі роки,
бо й ми боги
і щастя дітям
так куєм
з маленьких років.

ДРУЖИНА

Дру-жина – це друге життя,
яке іде із нами поруч
в роках зрілих;
тут і інша складова:
друг, помічник і командир,
як наповнення життя
щастям й змістом.
Це найперший друг
і бережімо його так,
як хотіли б ми,
щоб і нас так берегли.
Якщо бачиш в друга
затруднення й потребу –
кинь усе й біжи,
біжи і допоможи
наскільки те можливо,
наскільки хватить духу,
і навіть більше.

І так у всьому –
у великому й малому.
Особливо маєм знати,
щоб душі її не зобиджати,
щоб при найменшій нагоді
доброту і радість дарувати,
а в біді не залишать ніколи
і розділити важкості земні життєві...,
то саме так ми будем голубами
сивими й старими
йти у вічність,
тримаючись за руки,
навчившись спілкуватись
словом, поглядом і відчуттями –
і так роками.
Бо сама суть людського спілкування
є основою їх єднання у спільноту,
а доброта й пошана,
як ті мости,
що єднають два береги ріки,
ріки, що життям зоветься,
і та довіра поміж ними,
як ті перила на мосту
допомагають вистояти в життєвих бурях
і зрозуміти гнів, обиду,
зло й ненависть,
які, на жаль, в житті
із нами в ногу йдуть,
то тоді наші душі
на холоді і вітрі
не охолонуть
і не станеться того,
що любимих не прийдеться
нам згубити.

ХОДА ЛЮБОВІ

Ходить любов помежи людьми
свої крила все майструє для душі,
щоб когось торкнути цим крилом
на радість й втіху у житті,
а далі нести душу у світи —
і все сіяти й сіяти:
здоров'я, щастя й радість,
таланти, щедрість й доброту,
благо, милість й милосердя
на все, що є живе
у цьому Всесвіті живому.

Любов, як і все на Землі,
що сприйняти може людина,
має дві,
або чотири сторони;
в ній і радість,
в ній і жура,
в ній доброта й ненависть,
в ній духовна чистота
і потоки грязі;
це те, що робить із нас звіра
чи піднімає в небеса на крилах,
це те, що ми готові всіх леліяти,
а можемо із ревностів вбивати;
це те, що кличе нас творити
і те, що за нього ми готові руйнувати.
Така енергія вже духа
у всій красі,
чи страшний диявол,
який вироста з амбіцій,
заздрощів й гордині...

З неї виростає і секс прекрасний,
чи гірше ніж у звіра.
Секс іще не є любов,
а тільки контури
її незрілі,
хоча саме секс дає пізнати
всю красоту відчуттів душі і тіла,
хоча саме секс вчить нас свідомо
в умі із тілом
і, приєднавши це до душі,
наповнювати життя своє і інших
через доброту й повагу
цю духовну якість,
яка любов'ю зветься.

Проявлена любов у сексі,
як той айсберг,
сховавши у воді
всю повноту природну,
наповнює наше життя,
діями чудотворними
і предметами файними
між нами
сестрами й братами,
сіє мир і спокій,
насиченість і достаток.

Живе він у нас постійно,
у підсвідомості нашій,
як природній спосіб
продовжувати життя
тут, на планеті,
а ум, пізнавши його блаженство,
починає шукати корінь.

У пошуках таких
приходить він у душу,
бо з цього джерела
вирастає все у світі,
бо в цьому джерелі
ми черпаєм силу
і там берем знання

В дитинстві ум його не знає
і тільки в роки юні
у дозрівшому тілі,
душею принесені зернята любові,
ведуть у пошуки і досвід сексуальний.
Пізнавши секс, відчувши благодать,
ми втрачаємо батьківський диктат,
ми самодостатні й вільні
у своїх бажаннях, мріях;
ми досвід свій і відчуття
реалізуємо й леліємо
фізіологічно без ума
по зову природи
для продовження життя,
і як тільки ум свідомий
сприймає і приймає
ці відчуття і результати,
то з сексу виростає
ЛЮБОВ всеохоплююча
і всенаповнююча реальна,
яку і починаємо називати
цим прекрасним словом
з розумінням, як дію Духа.

Приходить старість
і тіло функції втрачає,

а ум наш забуває пристрасть тіла
і тільки десь жевріє спомин
той про неї,
а душа несе ту мудрість
і доброту у люди
і тихоплинно розповсюджує усюди
Богу дякуючи й собі.
і тим із ким любов лелівав.

Ось так росте ця божя якість в людях
невидима і сильна,
не криця сталі, а тендітна –
така жвава й молода,
така розважлива і мудра.
То скажем на кінець:
хай живе любов і доброта
в союзі спільнім, як вінець
покликання людини.

* * *

Лебединою піснею,
що любов'ю зветься
в майбуття ми линемо з радістю
і згадуємо мить щастя із дитинства
в роки юні.
Лебединою піснею
ми в роки юні повертаємо,
коли своїх дітей наставляємо
в життя доросле йти,
а коли старими зовсім стали,
то часто згадуємо роки зрілі...

Чогось у світі так ведеться,
що життєві епізоди
ми бачимо тільки через роки.
Чомусь кладеться так в душі,
що бачимо ми свою життєву стезю
і не раз, але через роки.

Мабуть, бачити ми можемо
себе правдиво
саме на відстані в роки,
а досить добре те було б,
коли ми це уміли б
і свідомо розуміли
ті факти і діла
на час народження в думках.

Думки ж ті – це рух зримий і незримий
незвіданих річок духовних,
як навчитель наш таємний,
який всяк живому знань дає потрошки;
та й кожен з нас спішить пізнати
можливості свої
і за підказку невідому благодарувати,
за вміння ті,
як життя своє облаштувати.

Нас не вчили батько й мати,
не вчили нас цього і в школі –
як шукати собі жону-мужа,
бо це ж дві третини
нашого зрілого життя,
а то й більше,
яке ми облаштовуємо вже спільно.

Просимо: шукати,
бо дехто знає,
і вчить,
і бажає вчити,
як життя парам молодим
спільне будувати.

Шукаймо для Душі,
бо здоров'я в усіх,
ще молодих – аж пашить,
бо щасливі;
багатство вкупі можна надбавати,
їсти готувати,
білизну прати
всі потрошку вміють,
а при любові,
то й навчитись можна.

Шукаймо для Душі,
тоді у нас і життя буде
спокійне і самодостатнє,
повне і щасливе.
Бо якщо цей вибір із ума,
із пріоритетів суспільних,
із очікуваних вигод,
то серце скоро всохне –
і це вже не життя,
а муки і страждання.

Не єднаймося разом,
якщо й дозріла стать;
не єднаймося разом,
якщо це модно –
чим скоріш в парі стати,

чи просто з інтересу
секс пізнати,
або безвідповідально «залетіти»,
чи багатством іншого
своє его похизувати...

Не робіть такого,
бо Сущому видніше:
чи обидва серця б'ються в унісон,
чи душами вони близькі...,
то, якщо нема гармонії такої,
то це підказка – самому жити.
Бо з цього буде більше щастя нам
і всьому на Землі:
і тим: на кого ми не зазіхнули,
і тим, кого ми в життя приведемо
в діточках малих...

Ніхто тут не винен,
щоб самому вік прожити
і ніхто не повинен
ламати доленьку чужу,
бо цим зламаємо свою.
Ніхто нікого не обдурить,
бо час покаже
вигоду й обман
і скільки в усьому цьому
холоду, зрад,
розлучень бійок.

То де те щастя,
що щастям зветься,
яке народжує любов
нашу спільну

і неподільну,
якої вистачає на обох
і на діточок спільних,
для батьків, друзів, кумів?

Воно з нами,
та тільки ми
незнайками були
і потім ворогами стали.
Щастя може бути,
якщо навіть і не в парі,
то це приймімо з розумінням
і з благодарінням Богу й нам,
що зуміли це прийняти
умом і життям своїм.

Співаймо пісню ту
лебедину тиху
з подякою,
що горя й болю іншим
в їх життя не внесли,
а свою гіркоту
розвіймо добротою і красою
днів буденних,
то в наступному житті,
ми пісню лебедину
заспіваємо у парі.

ТЕРПІННЯ

В житті спокус багато є
іще більше ми їх шукаєм
оком, вухом
для ума свого й амбіцій,
бахвальства і гордині.
Однак в житті,
як на тій довгій ниві —
із грядки огірків
ми скачемо на грядку дині,
а то і в той рівчак глибокий,
що між ними.
Не біймося, що заблукали
в житті мирському-
і тільки усвідомлення,
спокій, час і бдіння
приведе нас до розуміння,
що допоможе нам той,
кому ми допомагали
знайти свою Душу,
бо і ми шукали
свою Душу
і саме цим ми
і іншим допомогли.
Бо саме в такому стані
ми зуміли в іншому узріти
себе, як шукача...
і не дарма говорять,
що інші є відображеннями
слів і дій наших,
як свого внутрішнього стану.
Тому сприйняття інших
такими, як вони є,

то це прекрасна якість бдіння,
яка приходить із терпіння
через досвід і пізнання
сутності своєї –
ось із цього приходить
сама природа сприйняття
інших такими, як вони є.
Таким способом ми шукаємо
слова хороші для розмови,
діла благодіяльні для життя.
Коли ж нас щось дратує в інших,
то це від нашого оціночного ума,
чи підказка для ума
про дії наші злі, погані -
і це є прохання нашої душі,
що міняти щось нам слід негайно
в особистому житті.
Терпляче переносимо біду,
негаразди і проблеми,
то ми зуміємо побачити
суть підказки.
Приймаймо все в житті
в життя своє, як від Бога,
як від мудрості світової,
бо той, хто сам втрат
й біди пізнати не зумів,
то він і величі життя не може знати.
Також, поряд з цим
розуміти маємо,
що не кожен можливість має
всім добро творити,
але нехай діє з того,
що можливість є у нього,
нікому не робити злого.

Вчимося знайти терпіння
вислухати чужу біль,
і з можливості своєї допомогти,
бо зустріч ця не випадкова
в нашому житті.
Ми не знаємо джерел
страждань чужих і наших,
то шукаємо разом,
бо саме ми
не закінчили їх
в минулому житті.

Батько не раз нам говорили,
що терпіння й труд
все погане й зле
в нашому житті перетруть,
залишиться лиш потеруха,
трошки пам'яті і досвід.
Таке терпіння —
це перш за все розуміння
марноти очікувань
і подальших дій лихих
в переосмисленні умом,
що тільки наша доброта
не буде притягати в життя наше
проблем і потреб терпіння,
бо Сущий на вазі своїй
зважить кожну думку, слово й дію
і ми отримаємо те,
що посиляли іншим,
а може в сім раз більше.
Саме розуміння суті
процесів пошуку
й строків терпеливості

продовжує роки
життя земного,
якби робить нам умови
для покращення якості
і способів життя самого.
З каяття й прощення,
та і з терпіння
ми приходимо до розуміння
повноти і якості життя.

Зупинімося й знайдімо
теплоту в собі й довіру,
в інших зародити таку прихильність,
щоб пом'якшити страждання
чи порадіти разом з розуміння,
щоб утеплилася його душа
і крила піднялися
для дальшого польоту
в життєвих буднях.
Бо кожен
любити може,
говорити про терпіння,
коли всі справи добре йдуть,
коли взаємовідносини чудові,
але не багато тих,
хто разом йде в біді
і готов підтримати
словом й ділом,
бо вони люблять і кохають,
не зважаючи на перешкоди;
і люблячи й кохаючи,
уміють і радість розділити.

ДОЛЯ

Людина в цьому слові
досить часто бачить
еталон несхибний,
особливо тоді,
коли ми бездіяльні
і при невдачах перших
опускаємо руки,
не піднімаючи уже
їх аж до смерті.
Інші ж навпаки:
у всьому бачать —
чи то у зверх щасті,
чи то в стражданнях
лиш підказки,
чи повчання,
досвід,
як можливість
знайти дорогу
до радості і доброти.
І буває, що не раз
так починають із нуля
себе цим гартувати,
щоб життя щасливе будувати,
бо знають, бо свідомі того,
що досить часто
ми можемо самі
міняти події й факти.
Тому такий підхід
навчить кожного із нас
життя щасливе будувати,
бо обставини і факти
нам по силі їх міняти.

Поряд з цим ми маємо знати,
що в основі цього
є активність наша:
в очищені Душі
й стяжанні Духа,
бо саме це дає
нам силу і наснагу
ці проблеми нам рішати.
Тоді ми сміло скажемо усім,
що ми зуміли життя змінити,
то зуміємо і долю помінати.
У цих двох прикладах життєвих
ми можемо вибирати
самі собі долю –
стиль життя,
щастя
чи неволю.

ДРУЖБА

«Є друзі, як їжа –
бо кожен день ми маємо потребу в них.
Є друзі, як ліки,
ми самі їх шукаємо, коли нам погано.
Є друзі, як хвороба –
вони самі шукають нас,
але є і такі друзі, як повітря –
їх не видно, але вони завжди з нами».

Дружба і доброта мають здатність
бути видимими в стосунках,
як дві сестри мудрих,
які за собою інших сестер водять,
колишуть і леліють –

життя щасливі зводять
аж до неба... й далі,
то саме так і серед людей -
хороші друзі до нас приходять
лишень тоді,
коли ми самі вміємо такими бути.
Друзів шукати необхідно,
бо людська істота є така,
що жити сама не здатна.
Тому у пошуках таких –
можливі зради
й помилки наші,
то візьмімо за правило:
помилки не повторяти,
й не слухати отих,
хто багато обіцяє,
бо зазвичай вони
нічого
із того,
що обіцяли, не роблять;
відходьмо і від таких,
які обманули
чи зрадили не раз,
бо суть зради тут така,
якщо зрадив раз,
то там буде й вдруге –
вони того не знають,
що життя їм уготоване
важке й коротке,
бо зрада руйнує віру
без якої дружби
не може бути;
не шукаймо дружби там,
де не стримується дане слово,
де відповідальності нема

у справах спільних.
І знаймо, що дружба там можлива,
де є доброта й довіра.
І потрібно знати,
що важливо вчитись
доброти і довіри в інших,
щоб власний досвід мати.
Вчімося в тих:
хто байдуже не пройде
біди чужої,
і не залишить тих,
хто гірко плаче,
зуміє зрозуміти
і слова заспокійливі знайти,
бо в дружбі багато значить
милосердя і розуміння проявити.
Дружби не можна розділити,
бо у ній самій все ділиться свідомо;
в ній не можна все зрівняти,
бо дружба втратить притягальність;
в дружбі не можна бути головним,
бо вона росте в свободі.
Дружба завжди розцвітає,
коли ми вміємо віддавати
все найкраще, що в нас є,
бачачи другу потребу,
зуміємо підставити плече
й подати руку...
Не менш важливо
прийняти подарунок
й поміч друга...
чи просто рядом посидіти,
погомоніти
про клопоти
і радості домашні.

ВІЙНА І МИР

Почнемо з прелюдії простої
з благодарінням добродію Валерію,
що його слова «про якісь там вірші»,
які і спонукали нас
визнати і ту частину нашого життя,
що війною зветься,
бо таки вона присутня,
то знаймо, що родиться вона
на кожній кухні перш за все.
Водночас слід сказати,
що люди вже втомилися
від пограбувань до нитки
і політичних поділів таємних,
від війни такої
і від неспокою в душі, умі і тілі.
Сумно досить, що на Донбасі
страждають прості люди,
бо там воюють найманці-окупанти
і контрактники-захисники,
що з'їхалися сюди з усього світу,
аби на шпагах повправлялись
і адреналіну взяти,
щоб його потім
було вдосталь
для сім'ї
й сусіда.
А може ум
його туди завів
в надії
свої амбіції вгамувати
думки лихі реалізувати.
Однак, всім треба знати,

що там життя і смерть
зустрілись на поклик
з високих кабінетів.
Шкода строковиків зелених,
шкода і тих з майданів,
які з надій, бажань
свободи й гідного життя
голови поклали
і погубили душі,
невідаючих ніц,
що їх туди спеціально скерували,
давши лозунги фальшиві,
які завели їх в пекло.

Вже скільки тисячоліть
людину вчать вбивати
політики оті
й попи бородаті,
що Бога не мають у собі...,
а ми люди, люди,
коли вже навчимося
істину життя знати,
що життя зберегти –
є покликанням нашим.

Війна – це результат обманів наших,
гніву і гордині,
вигоди і користолюбства;
це забрати в когось підло
шматок черствого хліба,
сиротину під кулю послати,
у вдовиці забрати все із хати.
Війна – це продовження політики гнилої,
яку ведуть керманичі-супостати,

які не вміють за державу
і підданих подбати
і так ведуть державні справи,
щоб собі найбільше вкрасти,
і так плетуть своїми язиками
обіцянки багаті,
яких ніхто із них
не виконував для всіх,
а тільки тим,
хто згоден гавкати з ними
в унісон
і крихти собі брати,
що падають зі столів барських —
вони їх воїнами звуть,
охоронцями їхнього порядку,
які готові покусати
і навіть готові вбити —
таємно для остраху усім,
щоб з трибун кричати,
що це за порушення присяги,
за зневагу до закону
і що це усім во благо,
бо розуміють собаководи,
що щось сакральне внести слід
у їх словесну ідею-команду.
І сумно те, що багато люду
спрагле гідності й пошани,
справедливості і гідного життя
ідуть за ними
своїх же братів по крові й духу
убивати.
Кров тече, болять рани;
душа болить у воїна такого,
болить в дитини й мами,

дружина просить в Бога
зберегти життя йому.
А перед боєм ніхто не думав,
що прийдеться когось вбити,
що можливо і його вб'ють,
бо повірив він, в свою користь
і «політику-другу»,
що матиме квартиру й пільгу
від усіх,
бо всі в той бюджет вливають,
а не тільки друг-політик
зі свого общака.

Не слухаймо політиків
радіо і ТВ,
бо там лише їх дракон
кличе в бій,
щоб напиться крові,
крові злої,
бо саме таку
ми сюди принесли.
Знаймо, що ця війна
не тільки в бліндажі –
вона і на пропускному пункті,
вона і серед нас:
між духовним і користолюбним.
Духовний біля плуга,
чи молотка відбійного,
біля корови чи станка
діло творить добре;
поет чи духівник
несе слово мудре,
то слухаймо їх
і не кидаймо

станка і плуг,
корови чи вугілля...,
хоча і біля них
ми на війні
психічно-інформаційній,
або через чоловіка, сина.
Бо всякая війна
від короля чи президента супостата,
з їх кагалу таємничого,
але не від Душі
і не для життя,
а для смертей наших
і оргій їхніх.

Вбивати – не добра справа
і є злим ділом...
Ох не просто
і досить таки не просто
людину убивати,
щоб потім політики,
які гнилі душею,
плодили війни там і тут,
даючи за ті вбивства
такого ж селянина
чи міщанина,
в яких є теж жона і діти
медалі й героїв...
А за що?
За те, що вміємо вбивати,
що готові вмерти
в своєму користолюбстві
за їх ідеї,
за їх заводи й гроші.

Можна багато що бажати,
щоб кимось важним стати,
щоб гроші у кишені були завжди
і все чужі, чужі
через трупи й долі,
бо вбивання інших –
це і інший шлях
заробляння грошей на крові.
То знайте й ви,
що нібито, виконуючи накази
і маючи можливість зробити вибір
все одно йдете убивати,
а це не сіять ниву
і не хліб дозрілий жати,
то не винесете й ви,
прокляті вбивці,
що прийшли на землі інші
убивати...;
не знаєте своєї долі,
не пізнаєте ви щастя
і будете нести клич убивці
і руки в крові
кожну ніч,
та ще й сльози і прокльони
вдовиць і сиріт,
і їх потоптані душі,
бо ж не тільки ви хочте жити,
а й інші хочуть жити
гідно і щасливо.

Знаймо, що гвинтівки
не пишуть слів хороших,
не сіють ниви

і не добувають вугілля з надр;
гвинтівка стріляє,
рота закриває назавжди,
а чи усвідомили ми —
де взяли ми таке право
УБИВАТИ,
бо вбиваючи когось,
самі стаємо духовним інвалідом
і не матимемо спокою самі
та ще й діти.

Не гвинтівкою мир і волю
нам плекати,
а працею творчою
і добротою миролюбною.
Можна закривати очі
горілкою й грошима
до вбивства і на нові вбивства,
та і на багато іще щось,
шукаючи душевного спокою,
але від Душі не сховаєшся ніколи.
Вона про це нас повідомляє
страшними снами,
постріляними ногами,
через докори сумління,
різними негараздами,
втратами й невдачами,
хворобами і смертями передчасними.
Навіть, якщо ми якийсь політичок
нещасний,
що бажає влади і грошей,
то перш за все ми люди
і це нам всім слід знати.

Однак, слід було
повірити в любов і доброту,
довіритися Богу,
який мир і спокій
у Всесвіті плає.
Він за душі дбає,
дбає і за того,
хто цю душу носить,
бо знаєте уже,
що після бою,
а особливо,
коли смерть подивилася у очі:
і усвідомлення прийшло,
за що воюєте-вбиваєте
чи хочете бути вбитим,
що проблем своїх,
і проблем сім'ї
цим не вирішимо ніколи,
бо тільки в мирі
і при творчій праці
ми можемо статки надбавати,
а війна – це все руїни й втрати,
покалічена душа,
чи відірвана нога...
Але, чи краще їм стане жити?
Ні, бо втратили чимало –
хто квартири,...,
хто чоловіка, сина,
а хто душу.
А можливо хтось із них
знайде у тому пеклі
шлях додому,
до свого Бога.

Наша позиція єства,
що нам слід навчитись ЖИТИ,
щоб ЖИТТЯ в радість нам було.
То знаймо істину святу,
що тільки мир і доброта
несуть щастя в хату,
а гнів і злоба,
бійка і війна
несуть горе і біду.
Тільки потім
до нас приходить
розуміння цих енергій зла
і проkliнаємо ми ці війни,
рани заживляємо,
гамуємо біль утрати,
плачемо
і сльозу беззвучну
додолу відпускаємо.

То знаємо досвід людський,
що будь яка бійка, чи війна
рано чи занадто пізно
закінчується бесідою й миром —
і тому просимо, благаємо:
не починаймо сварки, бійки
чи війни страшної,
а згадаймо оцей досвід
і істину святу —
не забирай життя в когось,
бо втратиш і своє.
Тому просимо усіх
сідати за столи, чи на лавку
і пізнати ті причини,
що дозріли до війни —

шукаймо спосіб жити,
щоб доброту творити,
бо душу легко загубити,
поклавши тіло за глупоту
свою і політичну
і таку нікчемну.

Знаймо, що не герої й вояки
життя творять,
а тільки праця і доброта
продовжують життя;
і вони не руйнують,
а тільки творять і будують.
І саме якості оці,
що йдуть від Духа
нас спасали і спасуть,
то тому й просимо уклінно:
возлюбіте всіх,
як себе,
як Бога,
який в Душі і всюди;
не повставаймо проти Бога,
творячи війну
умом своїм негідним,
без розуміння зла,
гніву і гордині,
жадібності і вигоди.

Знаймо й те,
що й сила Духа
не в силі зовсім,
а в доброті
і милосерді;
і зовсім не в помсті

й зброї,
а в прощенні усім,
у відмові
від дій лихих і злих,
у забутті гордині,
і у творінні доброти,
і в усмиренні
ума свого – ворога свого,
бо ворог зовсім не в Росії,
і не в Європі
і не повністю в масонській
єврейській ложі,
а ворог той сидить у кожному із нас –
в умі.

Він там гніздечко звів,
зібравши пір'я гніву
на кухні чи дивані,
склеївши все це
у злобу на роботі,
а за основу взявши
товсті гілки
жадібності своєї
і сів у нього
у надії,
щоб жити краще ніж усі,
або хоча би так, як всі,
а не для миру у собі
й для інших,
бо саме це є основа дружби
й доброти простої,
бо це є спосіб обійтися без війни.

Знаймо також,
що територію і мову,

як працю і доброту
у нас не забере
ніхто й ніколи
з тих політиків-вояків,
користолюбців і злодіїв,
бо все це тимчасове
і є нагадуванням всім,
що спосіб життя у нас негідний.
Знаймо, що доки Дух живий
в народі,
то нездоланий цей нарід
і дім його, і діти.

Звернімося до серця
і відчуттів,
проявімо милосердя,
творімо все з душею,
встаньмо до молитви
в позитиві,
то і війна
нас мине,
бо саме цим ми її у-бла-жили –
у благо і життя ввели.
Зрозуміли?

Миру всім
і благодаті!!!
Милосердя
й доброти!!!

БАЖАЙМО МИРУ

Миру мир бажаймо,
а не злобу і війну шукаймо,
і немає ворога-супостата зовні,
бо він у нас,
а вся біда у тому,
що ми бачимо його
тільки в інших.

Мир і злагоду творімо,
а гнів, гординю упокорімо.
Злагоду і спокій у сім'ї
і милосердя межи людьми
творімо і лелієм;
до комахи і рослини,
як до братів наших,
ставмося бережливо.
Бо саме з таким ось розумінням
ми можемо любити світ
і себе у ньому;
бо саме так навчимося
зберігати мир у всьому;
бо саме так ми зумієм
ближньому прощати
і жити, щоб творити,
і жити, щоб життя
в радість нам було.
Пильним будьмо у словах і справах
з думок в аналізах й оцінці;
нікому шкоди не зроби,
виходячи з доброти своєї.

Знаймо істину
споконвічну,
що життя
є основа нашого буття.
Не історію слід нам вчити,
чи те, чи хто, і де, і як
там переміг,
бо у війні лихий
немає переможців –
обоє щось втрачають:
чи то здоров'я,
штани порваті,
та іще й ворогами
навік стають,
а там і рід, сім'я
у відносинах гниють.
Коли ж держави
входять у війну прокляту,
то люди гинуть
з обох сторін;
калік тілесних
і душевних добавляють.
То висновок із цього має бути,
чи урок-повчання:
як можна так життя прожити,
щоб війн не було межі людьми,
а історія не зсілася у пам'яті
про смерті, перемоги і поразки,
а про творчі здобуття,
про пісню миротворчу,
про парк красивий,
де у ставку лебідь білий-білий
вклонявся б нам і ми йому
у вітаннях милих,

у бажаннях щирих,
а ми на роботу йдучи,
в радості комбайн добротний
сотворити,
костюм красивий,
а чи сукню
вправно зшити,
щоб весілля і родини
звали нас в життя,
щоб діточки зростали
в щасті,
а доброта була
за орієнтир життєвий.
Не треба нам родити
синів і дочок для війни,
не для неї сльози проливати
за їх гробами йдучи,
а потім героїзм восхваляти.
Бо герой фактично той,
хто живий і життя творить,
а не той, хто вбиває,
чи бажає бути вбитим;
хто життю радіти вміє,
а не медальками блискає...

Скільки людство знає й пише
про біди, війни...
і щоб горе заховати,
то героєм хочуть називати тих,
хто душею плаче,
і словами пустими
його его тішать.
Хоча для прикладу простого,
коли ми речі робим

і помилка там сталась,
то вже іншим разом
ми помилки минаєм,
бо в цих діях
ми маєм досвід.
Тоді чому ці сльози, горе
не є в нагоді для науки,
щоб не воювати і не вбивати
себе і собі подібних.

В мирі життя прожити –
це щастя й долю нам пізнати,
а історіям війн ввійти
у забуття і в небуття,
то це і є покликання людини,
то саме це є нам взірець,
похвала і дяка
в пошану і науку.

Бажаймо миру
всіма фібрами душі,
кожним порухом ума
стопи й руки –
кожен...,
скрізь і повсякчас:
це запрошення,
це і пегас,
це і реально,
і по моці нашій
творцями миру бути
і мир творити.

ЖАЛІСТЬ

Ми є жива істота
і живемо серед живих.
Буває робим шкоду
собі, або комусь,
але перегодя жаліємо
себе, або когось
за дії несправедливі
лихі і злі.
То навіщо ось так жити,
щоб потім пожаліти
із співчуття
чи з докорів сумління,
то чи не краще милосердя проявити
до проявів негативу,
то чи не краще бдіти,
щоб помилок не робити,
а потім і нежаліти,
бо і жаліти ми не вмієм,
і добродіяльним бути сором,
а милосердя проявити,
та іще публічно,
то не кожен зможе
поступити гоже,
визнавши помилку
чи зробити все,
щоб зуміли нас простити
і простити ми зуміли б
зобидчикам нашим.
То знаймо, що дія жалю має місце,
але нам потрібно вчитись так життя
прожити,
щоб не жаліти себе

і менше зустрічати тих,
хто милосердя потребує.
І в цьому є розрада –
кругом і всюди робимо добрі справи,
то не буде сліз жалю й обиди,
не буде ран на серці і на тілі.

ЗУПИНІМОСЯ У НАМІРАХ ЛИХИХ

Не приймаймо слів гніву і обид
і не кажімо нікому слів цих злих,
бо бумерангом вони повернуться
... і не самі,
а в цілих семерих.
Та вчимося його ще пізнавати
при зародженні в думках,
бо щось зродило його в нас:
чи то гординя,
чи всезнайство,
а більше всього,
що Душа,
в інші уста їх вклавши,
щоб зупинити нас,
щоб паралізувати ум,
надавши час нам поміркувати,
охолодити гарячку злу,
щоб воно не виростало до війни
і тим благо даруємо
собі і Богу,
що зупинилися
і не сотворили зла.

Зупинімося в злих намірах своїх —
і це є першим кроком до добра,
до пізнання самої суті
нашого життя;
побажаймо щастя
в дні новому
Богу своєму,
що живий у всьому,
за те, що ще живі
і ми самі,
бачимо світ цей:
людей і сонце,
відчуваючи тепло в руках,
і що серце б'ється
в такт, природно,
то до праці приступаймо,
бо цим ми діло добре зробим
собі, або комусь.
Тоді цей же бумеранг
буде вже не він собою,
а ангелом Бога в нас
і теж не сам,
а з радістю німою
довіру зміцнить
в наявну доброту
і щастям Бог нас спеленає
життя зігріє
і ми зуміємо
пробачити усіх,
хто гнів й обиду
захотів
вкинути у нас.
А ми...
з розуміння цього

щастям зацвіли
в раю земному,
пізнавши радість,
даруймо всім і всьому,
засіваючи любов'ю
цей сад едемський.

НЕ ОСУДИ

О, Боже мій,
о, Сущий мій,
скажи мені:
куди прямує
мій шлях життєвий
в цих лабіринтах
людських відносин
із вигод і користолюбства,
чи докорів сумління,
що ми не слизняки
і не роботи біологічні.
«Спаси і сохрани» –
співаємо, або прохаємо,
піднявши руки догори.
– А для чого?
– Щоб далі в злобі жити?,
і потай погані справи все чинити.
«Прости й навчи» –
ми маєм так спитати
той дух чи енергію,
що в нас, над нами і під нами,
як із Богом цим нам жити
у злагоді з природою й людьми
і взаємини свої

на доброті ростити.
Бо кожен має зрозуміти,
що ми Боги
Душею ним присутні
тимчасово на Землі
в прояві людини
і відповідь ми будем мати
при потребі духа і життя,
бо інше ми спитати можемо
у Диявола,
якщо ми вже його діти.

ПРОБЛЕМИ

Груз проблем життєвих
не дає підняти ніг
і видно грязь на черевиках,
що прилипає не від легенької ходи,
а від пересування ніг.
Мабуть слід нам зрозуміти,
що земля вже нас чекає
і клапті свої приліпляє
на взуття,
та й руки вже біля колін
і очі,
ніби щось шукають біля носків
все уже земельку ту шукають,
щоб звикали ми до неї
і зрозуміли, що наше тіло
до цього вже готове.

Пора брат, пора і сестро ти моя
в земельку йти

чи то розвіятися в попелі від праху
для спочинку нашої душі,
а далі знову в путь –
Душею в путь,
в путь із новим тілом,
бо тільки так Душа росте
і полегшує життя земне,
що дає можливість їй
наростити крила,
щоб злетіти на віки
в енергіях духовних
до джерела життя –
Духовності святої.

І саме в мить таку
шукаймо тиші в домі,
шукаймо тиші й поза ним,
та і не тривожим тиші ми
гомоном своїм.
Голову схиляємо в поклоні
в благодарінні німому,
рукою руку взявши
і ногою правою,
торкнувши ліву
коло життя замкнувши...
в тиші.

Тоді прийде тиша
в ум, а потім в Душу –
і так полюбимо ми її,
та й не просто так,
а для молитви,
не потривоживши думками
років минулих,

та і бажань уже нема
зробити хоча б півкроку в майбуття.
Приймімо ось так
смерть свою:
у тишині,
то в такому ось мовчанні
немає й каплі брехні і фальші,
бо цим свідомі ми,
що ця мить смерті
в тишині є вінцем життя земного
і що саме цим даємо
ми душі зробити
старт прекрасний
у новому житті.

ЦІНА ЖИТТЯ

Ціна життя у кожного своя,
але життя безцінне.
Та як же це все розуміти?
Якщо жити маєш гідно,
життя пізнавати –
і пізнати для Душі,
то воно безцінне,
красиве і безневинне,
щасливе – із любові ткане,
добротою скрашене
нитками взаємопошани шите,
миłosердям зарублене,
дитячою присутністю мальоване,
духовними якостями напахане.
Саме цим воно безцінне
і на життєвій стежі

для Душі нема ціни життю,
бо тільки життя духом дише
і Душа живе, бо Дух у ньому є.

Ціну життю людина склала,
складаючи носки і черевики,
складаючи костюми й гроші,
машини і посади
і так оціночно по речах оцих
судить про людину іншу
незалежно від рідства і статі
і в такому самообмані
ярлик ціни
складає на життя.

А той, хто цього мало має,
продаючи дружбу, волю,
продаючи радість, силу,
дітей, дружину, друга...
і так запопадливо ліпить
фасадну маску на лице,
аби лиш інші оцінили.
Якщо ж своє життя облаштовувати так,
щоб інші зацінили,
то знаймо кожен і повсяк час,
що вже одна нога в могилі...
Лиш серце нам підкаже,
де зігріти треба і кого,
бо Душа не жде оцінки...
..., а саме так: жде добродіянь.

Але знаймо люди, знаймо,
що себе такі й не знають
і інших вони цим не зігріють,

опалюючи Душу,
бо все те наживне,
а Душа то вічна,
хоча вона і не публічна,
але скільки поколінь в родині
душу палену одним
несуть, несуть
і страждають,
що їх ніхто не любить,
що їх не поважають...

Будьмо добродіяльні,
милосердні і миролюбні,
гідні і щасливі,
то тоді нас ніхто не купить,
бо ми безцінні
з такими ось скарбами.
Такі були, є і будуть серед нас,
бо саме вони тчуть
Духовність людства,
бо вони зерно елітне
Життя і Духа.

СИРОТИНА

Зозуля, зозуля!
Чом лічиш ти
життєві роки
кожному із нас?
«Ку-ку й ку-ку...
живіть у радості усі
й до віку» –
багатьом із нас бажає:

«Живіть, як батько й мати,
а то іще й краще;
живіть у діточках своїх...,
а не в моїх лічбах – ку-ку,
бо життя Бога творить.»
Життя є Божя милість
і страждання наші
від невміння жити.
Життя сім'єю,
життя у сім'ях на планеті,
то є світле й чисте,
що оберігає рід людський
від голоду і холоду
миłosердям нашим.
То будьмо не зозулею...,
то будьмо добротою й милістю,
щоб діти на Землі
сиротами не росли,
бо людина і дитина
в гурті живуть,
в гурті звикли жити,
то допоможіть усім,
а то й зверх того сиротині,
як у полі тій билині
життя прожити так,
як подобає будь якій людині.

Життя сирітське
важке й глумливе,
а буває, що пусте і вередливе,
бо зламало її долю
життя світське...
Життя сирітське –
це та межа,

де кожен може взріти
Бога у собі,
чи Бузувіра,
бо кожен може
сиротину скривдить,
сказати погане слово,
забрати пряник,
щоб кинути ним об землю...
Зупинись, людино,
зупини у собі звіра,
бо і звір так не робить...
Приголуб і допоможи,
витри сльозу гірку й часту,
не дай умом в житті упасти;
допоможи чим можеш
вистояти в життєвих бурях,
щоб змогла дитина ця
пізнати в житті радість,
бо життя сирітське
на життєвій ниві —
це нам у повчання,
це нам підказка Божа,
як жити нам серед людей
і доброту творити,
бо доброта кожне серце гріє:
і тому, хто її творить;
і тому, хто її приймає,
бо саме добротою
Бог сиротини
серденько милістю торкає;
дає шанс зрозуміти,
як життя гідно жити.
Тому ми досить часто
саме по сиротині,

по життю її складному
звіряємо свою совість,
згадуємо Бога й справедливість
і робимо, і діємо у милосерді,
бо це та межа,
що відрізняє нас від бузувіра,
бо знаємо напевне,
що є у світі любов,
красота і доброта,
які і роблять з людини Бога.

Кожна людина,
а то ще й сиротина
в дитячі роки
хоче й потребує
людської чуйності й поваги,
а то ще й можливості життя пізнати,
щоб Духовність в світі
з усіма стяжати.

ЛЮДИНА

Людина у житті
поводиться, як риба у воді;
вона у ньому грає
і воно із нею чудеса витворює.
Тільки ум наш неспокійний,
як той шторм морський
рибину на берег викидає,
то так і людина несвідомо
пов'язує кожну мить із ним
у відносинах людських –
то це і прекрасно,

коли вони не торкають
душевний спокій
і благодать життєву.
То знаємо вже кожен, ми,
що граючи тільки як політик,
цим збурюємо суспільство,
бо це вже шторм,
війна чи революція,
які часто і досить часто
викидають кожного із нас
на берег непридатний для життя.
Не тільки це нас може
на розум настановити,
а й спокійне розуміння
себе у світі, як частиночки його,
що дає нам можливість бдіти
і свідомо життя своє творити
у злагоді і погодженні з душею
ми зуміємо у радості прожити
своє життя прекрасне на Землі.
Стяжаймо якості духовні,
творімо красиві речі
і добротою наповнюймо відносини людські,
з Природою і Сонцем живімо у благодарінні,
то наше життя тихоплинне
зуміє пізнавати Всесвіт все повніше,
бо саме це дає нам ті знання
про покликання людини на цю планету –
це творіння якостей духовних,
завдячуючи свідомому уму Людини.

ДОПОМОГА

Допомогу всі приймають,
але не всі її надати вміють,
та і не всі її із задоволенням
і благодарінням сприймуть
в своє життя
і в радість іншим,
бо допомога допомозі
може бути від душі
і благословенна,
а може в неї вклали
всі очікування і користь.
Ось тому ми можемо відчувати
приємність і легкоту,
надавши допомогу,
або її прийнявши.
А іноді буває,
що нас давить гнітом,
душа в неспокої тремтить,
то знаймо,
що допомогу цю
прийдуть скоро забирати.

Допомагаймо всім,
хто можливість має,
хто потребуючих відчуває,
й бачить,
бо для цього мати слід
чисту душу й око третє;
допомагаймо за покликом Душі
таємно й щиро
від доброти своєї,
то і дії ці Божественні

й помічні –
ми це відчуємо,
і Бог це бачить,
і люди це відчують.

Знаймо і розуміймо
подеколи свої і інших дії,
бо ми і інші вже навчені отак
цінити себе і інших
по діях наших і своїх,
щоб показати всім
і публічно
про допомогу й подарунки,
то і навзамін
ми отримаємо таку ж підтримку –
аж цілу кучу,
що так закриє нашу Душу
і ми загубимся у собі,
а інші будуть наче речі.

Тому й просимо:
з вигоди і користі
ніколи не даруймо,
бо ми зовсім не творці дарунків,
а тільки передавачі –
то передаваймо,
якщо є сила мочі
ума свого
узріти того,
хто потребу має.

Не думаймо,
що подарунок є якби
дача богу у займи,

і цим дарунком
ми зможемо купити в Бога
все собі, чого бажаємо
і хочемо чого,
щоб стати важним над усіма,
бо Бог у нас вже боржником стає
і намагатиметься нам віддячить.
Так не є.
Бог дяку тим дає,
хто милосердний
і добродіяльний,
хто вміє добрим словом-ділом
душу іншу відігрити –
і саме для Душі.

Та і той Бог дає,
якого ми купили
чи дали взайми,
та ще й так дає,
що ум не знає
куди те все дівати,
то в жадібності своїй
будує маєтки й склади,
але вони не дають тим,
хто потребу в них
життєву має.

Бог давав
та все надію мав,
що буде все поділене
по братськи...
ач, ні!
Гниє чи гайнують інші,
а Бог чекав,

що нашими руками
ці подарунки попадуть
саме тим,
хто потребу сильну
в них мав.
Тому саме для таких
Господь дав іспит свій
для нас:
бути благословенними вовік,
чи в прокльонах не одне життя
животіти.
Тому то й знаймо,
що шанувати начала Божі у собі
є першим ділом;
шанувати Бога в інших
добродіяннями своїми,
тоді це путь покликання людини,
який щастя всім дає.

Допомога є та дія,
яку ми робимо
по зову серця свого,
відчуваючи милосердя і пошану
і ту радісну легкоту від того,
що її від нас приймають.
Ось у цьому її суть,
бо виростає вона не із користі,
а як потреба —
і духом ми зростаєм,
а потребуючий її прийняв
і подякував нам і Богу,
укріпившись у довірі,
що є на світі доброта.

Допомога із вигоди і користі,
чи сам факт у прийнятті грошей,
то це є рабство чи робота,
бо очікуванням вигоди,
ми рабами стали.
Коли ж можливості маємо,
то допоможемо просто так,
бачачи потребу
чи каяття в негідному діянні.
Отримавши ж гроші,
ми забруднилися душею,
бо договірна робота
не є допомога
і так її, цю дію,
ми і не називаєм.
А ще в більшу грязь ми лізем,
коли беремо взятку, хабарі
за нікчемну «допомогу»,
яку ми по статусу своєму
і так зробити мали...,
а так Дияволом зрілим стали
і цей стан свого єства
несем додому чи до друзів,
в дитячі душі засіваєм
і так непомітно,
і по трошки
з дружиною й батьками,
сусідом і серед людей
ми онкопухлиною зростаєм
в гурті людським,
під вітами дерев спільних
вдихаємо зі всіма повітря чисте
і видихаємо мікроби –
ці диявольські енергії розкидаєм

уже не помічаючи,
а по звичці
несемо татові і мамі
кружечку водиці
за хабара, за гроші...
То поміркуймо самі:
«Чи так погано
ми жили до цього,
чи голодні ми були і голі,
чи не була надія на дітей,
чине було роботи по душі
й друзів щирих?»
Так, були...,
вони такими й далі є,
та уже не з нами.
Бо тепер ми бачимо,
що всі якісь корисливі
і всі готові обдурити
і оббрехати,
щоб лишню копійку мати.
А суть у тому,
що ми самі такі
і такі ж у нас «друзі».
Тому такі «трудяги» —
хабарники і грошолюб
тепер, як і колись,
свою назву мають —
корупціонери...

Це тепер...,
це тепер ми живемо добре,
тому що така Душа
прийшла у наше тіло
і до неї потягнулись всі,

а ми, втративши своє бдіння,
відчувши затребуваність ними
і смак висоти посади,
смак грошей чужих, брудних
із горя чи біди взятих,
а для нас даремних...
Прийнявши чужі речі, гроші,
як хабар,
то знаймо ми,
що прийняли
ті негаразди,
горе чи біду,
які були у тій сім'ї
і весь той негатив
залишиться із нами
і цим губимо помаленьку
душеньку свою
і вже таку нещасну
залишимо нащадкам нашим.
А їм прийдеться бути
в протилежній іпостасі:
добувати хліб і воду тяжко,
носити хабарі
за свої поступки,
відторгнутим й незручним
бути у сім'ї і в людях.
А правда тут одна:
якщо живеться нам
більш менш в достатку
і маєм радість у житті,
то дякуємо Богу,
людям і Землі –
і так живімо:
в добрі і милості своїй

і іншим це даруймо,
або, допомагаючи від душі
і душею,
то і в онука чи правнука
життя буде краще,
бо і він, прийнявши нашу душу
у своє життя, розцвів
на радість батькам і всім,
але зовсім інша справа,
коли батьки від добра
«добротність» й «розкіш»
від можливостей своїх
нечистоплотних
нелюдьми стають,
занапастивши Душу,
то таку ж згорьовану дають
своїм нащадкам по крові.
Ось у цьому суть життя,
зростаючи душею у потомстві,
то саме тепер ми й дбаємо
про їх здоров'я, щастя і достаток,
ведучи життя благопристойно.

ВІТЕР ЗМІН

Віє вітер по Україні –
вітер змін суспільних:
повіяв у кожному дворі,
віяв й віє,
то наліво,
то направо,
а з ним хитаємось і ми,
як флюгери.

Нема спокою у Душі,
нема порядку і в ділах
земних,
бо серед людей
великий поділ стався:
на тих,
хто якості духовні
зберегти зумів,
однак закинутим
і відторгнутим
побратимством Духу
від гідного життя
в людській моралі
чи за кусень хліба,
чим спонукають
зробити вибір
між Богом
і статусом земним,
аби лиш животіти;
інші,
віддавши Душу
царю Мамони,
обкрадають
собі подібних
поперемінно,
в партії вступають
все нові й нові,
повертаючи кашкети
на головах
і в нових словах
все гублячи
в житті цьому
підлабузництвом проклятим,
осудом, удавано сміливим,
зверхністю, яка тихо розпирає

гордині груди,
жорстокістю звіриною,
де є можливість
забрати в брата,
бо є сила,
є тимчасова «влада»
є «повчання» юдейське,
яке під корінь ріже Дух,
а Мамону за істину глаголить,
аби лиш тут осісти.
Не знають супостати,
що Дух є не тільки в людях,
а і в землі, деревах
... і комасі.
А може знають,
що так чорноземи засівають
ядом і чим попало
і ліси тихенько ізрубали,
а ми мовчки зріли,
бодай сліпими вже були,
коли ми цього допустились
і Душі погубили
за той долар
з оком іудейським.

То подивімося
кожен в свою Душу –
чи може він постати
перед Господом ЧЕСНОТИ,
РАДОСТІ Й ЛЮБОВІ,
бо зі смертю тіла
в одних Душа злетить
голубом до Духа,
а інша буде плазувати,
але вже безсила

і без тієї «влади»
сім поколінь життєвих
і по крові рідних
своїм потомкам дасть
на сім століть земних
спотикань і плачу,
бо ми, предки,
ставши касиром у Мамони,
за ці десятки років
зуміли Диявола потішити,
потішили і тіло,
а тут і старість підійшла –
і так вона,
що й самі чуєм.
І все це за діла
свої несправедливі,
бо жили лиш для себе,
сім'ї своєї,
яка і нас таких відторгне,
бо Душею ми гнилі
і у цих ділах мерзенних
вони не схочуть з нами жити,
бо людські прокльони, сльози
за гідність потоптану роками
вони не схочуть і їм простити
за батьківські «діла».

Той вітер віє по Україні,
несучи всім
вдосталь кисню і азоту,
торкання тихе і теплоту,
то і ми будьмо рівні
перед Богом і людьми,
бо ця вільність політична
тільки крутить життєвий флюгер,

не даючи кожному із нас
себе пізнати:
бо ж кожен може бути добрим,
милосердним, чесним, щирим
у собі, або для себе,
то розвиваймо і розвиваймо
ці якості духовні,
щоб і інші жили гідно,
заможно і щасливо;
нехай вітер витре
прокльони і біду
і згорьовану сльозу...
Покаймося люди
в своїх ділах, словах
і думках неосудних,
яких ми наплодили
за оцих років двадцять п'ять
у гніві, злобі,
готовності убити
сестру і брата,
дітей обплутали брехнею,
і все в надії
на когось, на доброго дядю,
а самі – все плодили
і плодили Диявола у всьому.
То зупинімося в лиходійстві
і починаймо вже творити
добру думку,
мудре слово;
будьмо добродіяльними,
проявляймо милосердя
скрізь і у всьому,
бо це основа
свободи на Україні –
то і повіє по Україні

вітер спокою і миру,
радості й достатку.
Знаймо люди, знаймо це,
що все хороше й зле
самі робимо ми
і не комусь,
а лишень собі:
зробив погано –
втрати понеси;
створивши добре діло,
то цвіти у щасті.

Кожен плаче, стогне
і країна на цьому тлі
вже роками тліє
в ділах все злих,
як і ми із вами
Віднайдімо кожен точку
у відліку життя свого
для змін в собі,
то настануть зміни
і в Україні,
як в цілому і у світі.
Чуть подібна криза
пройшла в Європі
ще у шістнадцятому віці
в людських умах,
в ідеологіях країн і церкви,
то і сьогодні людство потребує змін –
починаймо із добродіянь,
починаймо із довіри
до людей, до всього,
бо довіра виростає
з думки, слова й дії
і якщо серце скаже нам,

що ми чиним справедливо
і дасться нам це легко,
то це вже і буде досвід
наш життєвий,
який є основа людської довіри.
Утвердившись в цьому
і прийнявши, за істину життєву,
що Душа є нашим провідником,
охоронцем і наставником,
у всьому, то так ми духом
приймаємо віру
і життя сприймаємо,
як Бога.
Бо тільки лад в Душі,
тілі і в справах
творить зміни у житті в цілому.
Творчо і якісно
працювати маєм ми,
вкладаючи у слово й діло
мудрі рішення свої,
милість і милосердя
взяти за основу,
то і будемо дивитись
на життя і себе
очима Бога.
Привчаймось поряд з цим
не проходити байдуже
мимо горя й біди інших,
підтримаймо словом й ділом
зневіреного і того,
хто шукає змін і Бога.
Лиш тоді пройдуть зміни у країні,
зміняться цінності життєві,
Духовність буде у пошані,
то злагода і мир запанують

у взаєминах наших,
бо тільки за змінами такими
приходять зміни і в достатках,
і в здоров'ї, і у вихованні дитини –
та все на краще.
Оце і є те щастя,
яке із доброти зростає,
а для цього ми вихід з кризи
і шукаєм.
Знаймо, знаймо,
що відроджена Духовність
окремої людини й людства у цілому –
це шлях до відродження України.

То приймімо цю настанову
в життя і ми
з розумінням і терпінням,
Бога пізнаючи у собі.
Робімо все по божому
і живімо як Боги.
Тоді й потреба зникне
говорити поміж себе,
що арії –
перші люди на Землі
і Україна зацвіте
не від назви і кордонів,
а від доброти своєї,
бо доброта є дух народу,
і поки він живий,
і вітром повіває,
то його ніщо й ніхто
не здолає.

ШАНУЙ ПРИРОДУ

Шануй природу,
як себе ми вміємо шанувати,
а якщо й себе не вміємо,
то хоча би шкоди не творімо.
Не творімо шкоди,
не робімо зла нікому —
ні мертвому, ані живому,
бо кожна річ і дія
тут не випадкова,
але й поряд з цим
ми щастя і доброти
всім єством бажаємо собі.
То маємо знати,
що і всі, і все
також надію має,
чи доріженьку свою
в цей день, в цей час
і на цьому місці
свою справу творить
не тільки для себе,
а й для того,
хто поруч,
чи зовсім далеко.

Шануймо й бережімо
малесеньку рослину
і ліси,
комахи і птахів,
землю-матінку кормлячу
і живодайну воду,
глибинні надра,
як і повітря прозоро-чисте і незриме,

але так відчутне...
Шануймо й бережімо
людей, хоча по норову і вдачі
вони бувають різні,
то шукаймо тих,
із ким ми можемо прожити
цю мить і вік цей,
що життям зовемо.

Шануй природу кожен,
бо і кожен у самоті чи гуртом
не може жити окремо й сам
і треба зрозуміти,
що всі ми разом
і є природа,
і є суть життя,
і є творцями
добра і зла...
та і сповідь ця неспроста –
вчимося жити
з пошаною і у взаємодії,
бо ми по комусь ходим
і по нас колись пройдуть
у цьому круговороті...,
то поміркуймо на самоті:
що краще оминати,
чим наступити;
що краще сотворити,
чим зруйнувати,
або вбити...

Не робімо стежку без потреби,
не ламаймо вітку на вербі,
бо вони напевне теж живі.
Живі і жити хочуть

і нас просять не робити так,
хоча й німі.
І такого ми за день робимо чимало.
А за роки...???
То в чийх руках життя
планети й наше?

КНЯЖИЙ ШЛЯХ

Княжий шлях із літ минулих
простягнувся з града Кия
стольного князівства
до града Ковельно
удільного волинського князівства,
а далі до Стамбула і в Європу,
перетнувши гілку
знаменитого китайського
шляху шовку.

Процвітали й наші села біля нього –
щось купляли, та й продавали,
а то й міняли мед, чорницю і гриби,
шкіру ведмедя і бобра,
багато іншого добра,
яким була багата
предковічна земля
племен древлянських.

Залишки його ми ще бачим на землі
від сучасних Осток до Дерті,
Кисорич і Олександрівки,
а поряд новіші тракти йдуть:
залізниця Київ-Ковель
і сучасна варшавська автострада.

Мабуть річки й дороги
з небес малюють на землі,
якщо вони віками
не міняють манівці.

ПРИКОРДОННЯ

Будки за Кам'яним,
Будки і за Остками,
І Буда до Дерті,
то назви сіл тепер,
що свідчать про залишки
буд сторожових
на землях пограничних
князівств удільних,
а потім місцем для стражниць
князівств литовсько-польських,
а далі місцем тих застав,
де вартові кордони берегли
між Україною Радянською
і Річчю Посполити...

І все це на землях предків наших
і землях нас іще живих...
Ось так нас все ділили
політики-князі,
підпанки-секретарі,
а ми живемо отут віками
від коріння того: із древлян.
Війн і революцій
нас вогонь минав.
Мабуть чистим духом
нарід наш промишляв.
Любив він правду,

дітей до праці наущав,
старійшим роду шану він давав,
а сам все тяжко працював:
з третіх півнів до зорі...
і все ж щасливі ми,
бо радість світиться
в очах сіро-голубих
працьовитих поліщуків.

ПОЛІССЯ

Ось таке прекрасне
Полісся наше —
чисте, щире,
широке й серцю миле,
в людях, в небі і на землі.
Красиві села багатодітні,
хати добротні,
люди тут умілі,
які зросли серед джерел
для річок прісних —
а це вода,
це болота
і пагорби пісчані,
як фільтри природні.
Ростуть на землях цих
запашні суніці,
голубика сиза,
малина і ожина;
ростуть також тут
відомі на весь світ
гриби й чорниці,
а потім журавлина —
і так цілий рік

поліщуки,
як ті бджоли,
в бюджет сім'ї,
збираючи дари природи,
наповнюють свої статки
у праці тяжкій
і щасливі в чистоті душевній,
бо вся ця праця любить тишу,
даючи спокій для ума,
щоб очистити душу,
і думки ці тихоплинні
очищують все навкруги
в подяці Богу і собі
за здоров'я,
і за саме життя,
що дають ростити радість
із покоління в покоління.
І скільки пам'ятає дід і прадід
нас лихоліття оминали,
бо всім відомо –
де чистота духовна
в людях і на землі,
там мир і злагода панує.
Все живе
тут хвалить Бога:
небо і земля,
сонце й вітер,
блакить води й дерева,
тварина і травина,
птаха і комаха,
а особливо
поліщуки рухливі,
з очима голубими,
чистими такими,
що ніби видно

ту чистоту духовну;
словом грязним
тут не сміять,
а якщо і зродять,
то виважене й мудре —
не зобидить,
а підкаже,
як у світі жити
в мирі з усіма
і в совісті з Душею.

РОКИ

Роки летять неначе дикі коні,
а життя проходить наче день.
Роки життя проходять у цілому
наче вода через сито:
досить швидко і нечутливо
і лиш на певний час
залишається після цього
мокрим сито.
То також і про нас
лишень певний час
згадують...,
а потім і забудуть.
Роки ж проходять в нашому умі
тим добром чи злом,
цим лишаючи слід на Землі.
Добро творімо і життя постане,
як та мить на п'єдесталі.
Зло ж посіваючи собі і навколо,
то цим життя не бачим ми,
а тільки на годиннику відлік часу
і дні на календарі;

зима, весна, літо й осінь,
а що ж ми бачили в житті?
– Ні себе, нічого і нікого!
І тільки в старості лік ведем роками,
але не добрими ділами.
– Куди ж ми так поспішаємо,
що летимо з роками?
Людина ж має ноги,
щоб ходити і творити
у злагоді і взаємодії з усіма,
бо не тільки роки й ми
є суть життя,
а все те, що навколо нас
лежить, біжить, летить,
а може повзає, лежить,
бо ж не ми є центр Землі,
а лиш учасник життя цього.
То не лічимо роки,
а добро творимо
й шукаймо радість у житті.

СТАРІСТЬ

Всі ми старієм тілом,
умом ненавидимо всіх
і себе у безсиллі,
проkliнаєм,
розпач
і неміч щось змінити ми;
нікому не потрібні,
у всьому ми поміха:
рухи вже не ті,
слова, не маючи ваги,
зависають у повітрі –

ніхто не гляне,
не обізветься словом.
І ми уже не Ви,
а щось таке середнє —
воно... «бурчить
і всюди свого носа тиче»,
а там де треба,
то зовсім справу зіпсує.
Нема затребуваності нам
і Богу ми байдужі,
бо ми уже не є життя,
а смерть ходяча.
Отут би мудрість проявити,
бо вже знаєм,
що баченням таким,
ми душу таку ж жорстоку
у світі пускаєм.
Ми вже й Бога не боїмося,
бо в житті ми радості не знали,
а все бігом...
і поспіхом отим
не бачили людей,
краси і доброти,
а тільки плітки,
продажність і побрехеньки,
бо буцімто вижити ми мали
серед людей — цих звірів,
завистників, вампірів,
готових за гріш
душу дияволу продати,
аби лишень на гривну
більше мати...
то на цьому всьому
ненависть кипить,

обида ум залляла,
душею не можемо простити
і собі у них прощення попросити.
Зневіра і скрегіт той зубами
тільки й свідчить,
що намарно ми в життя прийшли,
а воно таке погане,
що не пускає вмерти,
збираючи вантажі тяжкі
в ненависті й хворобах,
де ще більш жорстокими стаємо
і не визнаємо,
що духовне нести –
це не просто жити,
це праця й подвиг наш щоденний –
і не простий,
а копіткий:
свій і інших
ми маєм подих шанувати
і сприйняти все як є,
приймавши в позитиві,
бо саме в цьому
ми і є раби духовні.
Таке ж життя жебрацьке маєм,
бо того, що світ бажає,
то ми не маєм;
ми не маєм злоби і гордині,
але і слово наше мудре
ніхто прийняти не бажає,
бо слово мудре
має корінь правди,
а правдолюбець гонимий світом
і не є зразком для інших.
Ось так між Духом й Світом

Людина-Бог знемагає:
тяжіє Духом в небо,
а земля тримає тіло.
Тримає і в старості оцій,
що ще життям зоветься,
яке не миле,
а противне...
ніхто старим не хоче бути
постійно будучи забутим
волочим дні в знемозі,
але все ж не в Бозі.
Прощай життя
і дай скоріше вмерти,
Боже,
якщо ти є.
В житті ми радості не творили,
бо й не вміли
і за це хвороби маєм,
а ти ще й силу забираєш.
Для чого ж ти, Демоне,
непогамовний
життя даєш,
а щастя так рідко сієш?
Чи жадібний такий,
чи так боїшся гординю народити,
бо міри щастю і меж немає,
а людина все блукає,
все намарно Тебе шукає...
і не знаходить,
тому і проклинає
Тебе, Себе, Світ
і старість недолугу.

ШУКАЙМО БОГА У СОБІ

Не несімо у собі гнів,
обид цілу кучу,
палаючу злобу
і бажання вбити
в цьому стані
хоч кого,
то знаймо,
що хрест життєвий
непросто, ох не просто
нести в житті,
коли ми Бога не пізнали,
коли не довірилися йому.
То і не говорімо,
що вже зовсім тяжко,
бо ми в такому стані
не бачимо доброти навколо,
а можливо, саме в мить ось цю
комусь ще важче
на цьому світі жити,
бо все це осуд
наш незрілий,
який корінням в нас сидить
з оцінок наших,
оцінок наших дій.
Свій несімо хрест,
коли печаль спалює мости,
коли ноша з'їдає шкіру
і вже знемога все нести,
і ум уже в зневірі,
то Богу віддайся у молитві
за те, що ще живий,
за те, що жив і мав прекрасне,

бо кожен з нас пізнав
хвилину щастя
і ті відчуття,
які люд любовію назвав.
Любов і щастя
завжди заодно,
бо зросли із доброти
і навіть полоса невдач,
біда і горе,
що сушать нас,
стискають серце,
ум не діє;
а душа ще шепче:
«Вір, бо є любов,
є щастя і доброта на світі».
І це не є обман,
а так насправді є
і нехай нас це зігріє.
Зберімо цю теплоту,
віддаймо іншим,
якщо зневіра одоліла,
зроби добре діло,
допоки є ще сила,
не задля вигоди
чи спасіння тіла,
а так...,
бо це Душі потрібно,
щоб злетіти...
А можливо вона відкриє
наше серце для довіри,
то ми і це в ту мить відчуєм
всеприсутністю Бога
і ту наявність доброти
саме із довіри,

що є у світі любов і щастя
вічні істини земні.
Шукаймо Бога в усьому
в якостях духовних
і при скруті,
а найперше у собі,
бо він тут присутній завжди
наявною Душею,
поки ми
іще живі.

СІВАЧ

Сумують люди часто
саме за хорошим,
за тим,
що слід хороший лишило по собі
у спогадах своїх,
або у їх ділах, життях,
які вже в минулому у нас,
однак, це не підстава є для суму,
і засвідчим це,
що якраз ця якість є
тією добротою,
яка приємністю
сидить у пам'яті у нас.
Не створюймо ми маски суму
на обличчі своєму,
не нагнітаймо жалю по втраті,
бо цим ми хвіст негативу
несемо в того душу,
хто залишив спомини хороші.
Тому знаймо,

що радість та
і доброта,
які тепер у споминах лишились;
ні не в споминах —
вони в Душі у нас
зростають, і не випадково,
бо саме нам
судилось по життю
нести цю якість у собі
й для інших,
то плекаймо і поширюймо
її між люди.
Знаймо, що не марно
ми попали
у потоки
Духовності святої,
в яких ми пізнали радість;
туди, де кується
доброта і щастя,
то відкриваємо Душу ми свою
для творіння радості на Землі,
бо його ще багато
нам слід сотворити
у житті,
то цим візрадуємо
і ту Душу,
хто носив її в тому єстві,
яке змогло,
яке допомогло
нам бачити реально радість
і відчути ту її приємність,
залишивши ці насінинки в нас,
щоб і ми були сівачами
цих якостей духовних.

Знаємо, і щасливі ми,
як і щасливі сіячі
в мить засіву,
і в хвилину їх зростання,
та і дозрівання –
в години жнив
несуть істому
радості цієї
з усвідомлення того,
що ми зуміли
прилучити себе
до покликання свого
на цьому світі.

ОСЬ! ІСТИНА?

Ось істина!???
... її ж немає в ідеалі...
Це має знати кожен,
бо суть її
у прийнятті її
умом, душею й тілом –
це знає кожен –
якщо легко і приємно
у відчуттях душі і тіла;
приємно споглядати красоту
природи і свої творіння;
усвідомлювати справедливість
і діяти від і для доброти,
то це і є та
істина іскома,
що милістю Бога
і життям

у благості ми звемо.
Красота і є та чистота,
як і доброта у дії
на тлі буднів наших
орієнтиром у житті.

Хвалімо все живе,
що дихає;
все, що радість
нам дає...
це і стан душі,
це і стан здоров'я,
що добротою засівають все,
що є навколо й у колі,
бо радість є древо щастя,
а доброта його листя й квіти
і тільки древо це в житті
ми можемо назвати
цим знайомим словом,
хоча за суттю невідомим.
А слово це ми любов'ю звемо,
як плід покликання німого,
що зросло в добродіяннях,
спокої і щасті,
то це і є вся істина
життя земного —
і вона одна:
МИ ЖИВЕМО!
Бо все від цього йде:
зростає тіло, дряхне,
а потім відімре;
ум загубить душу
в пошуках оправданій лжі
і дій лихих;

та все ж Душа злітає
в тихій радості своїй,
що зрости вона змогла
у кожному із нас
відомими тільки її
темпами й плодами.

ПРИЙМІМО БОГА В УСЬОМУ

Всі люди на Землі
мають зрозуміти,
що Бог один на всіх:
і для рослин, тварин,
дерев, вітру й сонця –
він є один,
а людина ділить,
ділить навіть у однім
віруванні своїм...
Ділить й ділить,
відходячи все далі й далі
від Суцього одного,
не відаючи істини простої,
що ми усі ним
дишем, бачим,
одну водичку п'ємо
і по образу й подобі
ми одні – ми люди.
Бо навіть птахи,
дерева і тварини,
як вид – в собі одні,
а по духу,
то ми одні із ними.
А людина,

як верх природи
має розуміти,
що всі люди на Землі
між собою
сестри і брати.

Люди, люди,
схаменімося усі,
хто Розум має,
єднаймося, як та птиця у польоті,
як і інші чимось...
забудьмо цей проклятий поділ
між католиком і євангелістом,
між православ'ям і буддизмом,
між тим самовибраним
і нам поганим,
бо інакше шляху
до Бога нам нема —
мій шлях і шлях у інших
є одним,
одним для тварини, і для птиці,
травинки і деревинки,
то з чого той ганебний поділ
на раси і держави,
на мови й різні віри,
коли у нас усіх
Бог один,
як Дух Святий,
що нас єднає
і має духом нас єднати.

То знайте люди,
знаймо це,
що цим у єдності ми живі

і жити будем на Землі;
шляху іншого немає,
вибори відсутні,
бо покликання у всіх одне:
хто живе і дише,
то стяжати має Духа,
як Бога одного.
Не є Будда, не є Христос
і не є Ягве, і не євангеліст,
не син і не батько,
не Перун, як і не Посейдон,
бо вони – це ми сьогодні
в людській подобі
і по Духу
були такими, є і будуть.
Знаймо, що і квітка
красотою стяжає Духа,
тварина в інших якостях свята...,
тому то все, яке живе і дише,
все у покликанні своєму
рівне й вільне...
і Бог для нас у нас один:
у ньому й нас – єдинеє спасіння,
славою й життям...
бути живим
і бути частинкою єдності цієї,
бо це єдиний спосіб жити
і Бога єдиного хвалити
тим, що Бог один для всіх.

Люди, люди,
не вірте служителям церков,
папам, рабинам і імамам –
вони політики і Диявол,

як на словах,
то так і в справах;
спасайтесь від них
і єднайтесь у Бозі
дома, на роботі і в дорозі,
бо він одна та доброта,
та радість і саме життя,
що тріпоче у лю-бо-ві,
і все це означає,
що люди бога відають і знають,
бо цим спасенна є Земля,
яка є Раєм,
яка є Пеклом водночасі,
але ж ми свідомі,
ми ж і знаєм,
що вершина Бога
є саме Життя.
Є Життя,
то це і є прояв Бога,
є Бог,
то це і є Той,
Що Є і життя творить.
То єднаймося на цьому,
бо саме цим спасенними ми є,
ми є і будем в цьому,
бо кожен має шанс
Бога в іншому узріти.
А життя молитва наша.
Якщо живемо,
то хвалим Бога,
якщо в біді,
то знаємо, що іще живі,
бо біду пізнали,
знавши радість у житті.

Не можна лишень зрівняти
життя і смерть,
бо не вміємо пізнати,
що життя минуле
сьогодні в нас клекоче.

Бо ДУХ, ДУША одвічні,
то саме це єднає нас,
а месії, пророки й книги
лиш навчати можуть нас
в пізнанні джерела енергій,
яким і є життя, яким і є
все духовне й добре,
яке ми ж і творим повсякчас.
Пізнавши Бога в інших і в собі,
то це і є тим стрижнем
всього живого,
що єднає нас, природу
без слів й прикрас.
Як повітря і людина
в житті єдині,
як Сонце, Юпітер і Земля
не мішають іншим жити –
таке ось добротворство
і є тим рухом,
що єднає людську Душу з Духом.
Тоді і гнів у ритмі звуку
напівтона буде менше,
чим і скрасить життя наше
в дитячій радості
на все життя,
бо смерть – це нові двері,
що є новим життям.

Життя – це мить,
коли воно у радість,
життя в стражданнях –
це пошуки дверей в кімнату щастя
у довгім темнім коридорі.
Тому ми просимо усіх:
запаліть свічу Душі
доброю, милосердям,
щоб освітлений коридор життєвий
був порогом трохи ширшим
в життя нове,
бо навіть мить радості в житті
і є життям, яке не рівне всьому
животінню не простому.

Бог один
і він єдиний у поєднанні
якостей хороших,
а якщо є і плохі,
то приймімо за підказки,
щоб життя щасливе будувати.
Бог один і він
в єднанні Духа,
бо Бог живий у всьому,
що живе і дише...
Сприймаймо Бога в усьому,
що життя ознаки має.
Хвалімо Духа,
бо ще можемо.
Приймімо за сенс життя людини
те, що Богом звемо.

ТВОРИ ДОБРОТУ, БУДЬ ДОБРОТОЮ

Доброта –
альфа і омега
злагоди і миру на Землі;
радості і щастя
серед людей і у всьому,
що люди творять навкруги;
красоти землі і неба,
щедрості повітря і води.
Доброта –
сльоза радості у Бога,
творіння і набутку
й сльоза моя в печалі,
у безвиході і злості.
Хто ж знає між ними межу?
Та мабуть той,
хто знає суть добра і зла,
хто добродіяння творить
не для себе чи комусь,
а просто так:
як дихати повітрям,
чи пити воду.

Тоді це не стурбує ум і душу,
тоді це не є поміха іншим,
бо ми є та чистота джерельна
і звичайний стан життя.
То приймімо людей і світ,
обставини й свої діла,
усе і все саме так як є,
як ми сприймаємо собою,
як відчуваємо душею,

що ми лиш крапля доброти
у Всесвіті оцьому.

Не робимо добра,
чи не в змозі
пізнати щастя,
то бідні ми самі
умом й душею
і Бог наш такий же:
не шле нам радості й достатку,
а там десь на небесах
лежить і п'є амброзію утіхи,
не дбає за кожного із нас,
забув, чи що,
що ми його творіння?
Ні, не забув,
коли ми так питаємо,
коли ми все іще шукаємо
Бога й Доброту
в собі й у комусь,
бо напевне знаємо,
що і ми,
допоки живі
у змозі
і у потребі Духу
так життя прожити,
щоб добрі справи
по собі лишити.

Твори добро,
будь добротою
скрізь й у всьому.
Нехай душа зростає наша
на ґрунті цього,

то ми умом і тілом
зростатимемо із нею.
А, можливо,...
не вистачає духу
доброту творити,
то хоча б не роби нікому
злого і лихого.
Так, почни із цього:
з того, що ми проснулись,
що ми побачили й відчули,
в собі найперше,
ці прояви доброти і зла –
і все це у порівнянні з кимось,
бо лиш потім
душа нам вкаже сміло:
«Дій гідно і справедливо».

Нема отця,
немає й сина,
бо це є із життя
і є ознакою
наступності і вічності життя
в усьому.
Немає пророків, месій і святих,
ібо для Бога Духа
все це є джерело єдине
енергії Духовності святої,
бо де б не була вона
і в чому б не проявилась,
чи тільки знана,
що все із джерела Добра,
яке пізнати,
розкрити,
чи навіть зрозуміти

не кожному дано...
Ні, кожному дано,
та не кожен готовий
доброту творити:
один не знає як,
інший не бажає вчитись,
другий ще наснаги і розуміння
не хоче проявити,
щоб у радості прожити,
щоб у радості дарити
скрізь і у всьому.
Бо саме з кожної крихітки малої:
чи то краси,
чи то в радості прожити,
чи то любов взлеліяти,
то маємо ми знати,
що все із Доброти
ми маємо почати.

Бог один
і він єдиний у поєднанні
якостей хороших,
а якщо є і плохі,
то приймімо за підказки,
щоб життя щасливе будувати.
Бог один
і він в єднанні духа,
бо Бог живий у всьому,
що живе і дише.
Сприймаймо Бога в усьому:
у людині і травині...,
в усьому, що живе
і має ознаки руху.
Хвалімо Духа,

бо ще можем.
Приймімо за сенс життя людини
те, що Богом звемо!

Бог і в нас,
як і у всьому.
Із добрих справ
він паростки пускає
і радість творення у них
є свідченням отим
наявності Бога
скрізь і у всьому.
А хто зрозумів
суть добродіянь безкорисливих,
той тихою радістю підріс.
Підріс до вміння добро творити
і вмінню цьому порадіти,
то в цілому це щастям зветься.
Це стан душі, ума і тіла
і якщо людина
це змогла свідомо
сприйняти і прийняти,
то душа єднає.
Єднає цю людину з Богом,
бо це і є та дія
єдності святої,
яку любов'ю ми назвали.

Христос сказав:
«Я світ...,
і світ Вам, люди, відкриваю,
як і інші із пророків...,
бо через любов шлях єдиний
у кожної людини

в лоно Бога
на Землі
і у Всесвіті усьому
маємо ми знати,
як та істота,
як той носій енергій Духу,
які в усвідомленні людським
є воротами
і майже без повороту
в фізичний мир,
а лишень мудрістю і милістю,
відчуттями і думками
вони вже є тим Духом
енергій благих,
милостивих і милосердних,
справ добродіяльних
в людях інших,
які ще слідом йдуть.
Йдуть секундами і днями,
роками і віками.
Прийміть мене таким
і Духом світлим освітіть
дорогу
ко Богу
іншим,
кажу я вам, апостолам своїм», —
і люди не сприйняли,
і не прийняли
у своїй масі
в життя свої
постулати Божі ось оці
у творчу працю,
у мир злагоди і миру,
де справедливість з правди

мала би зростати,
а тому Бог
через оцю руку
знову людям забажав
шлях в любов вказати:
«Починайте з доброти,
зуміймо нікому не помішати у житті,
будьмо пильні –
зло і гнів,
гординю й зависть,
розкіш й осуд,
а найперше у собі,
користолюбство і таку ось «владу»,
яка все таки є на Землі –
не прийняти,
бо це вже шлях
до бога іншого,
що живе межи людьми,
хоча живе він і у всьому,
що життя ознаки має –
це наш Диявол,
як прояв проблем
і різних негараздів.
Тому будьмо й пильні
і в цьому стані молитви
зуміймо розпізнавати
цей шлях давно відомий
і незримий,
який проходить кожен,
бо людина так виросла душею
і має можливості ума
діяти уже свідомо:
і не заради виживання,
і не із інстинкту

себе назвати богом завтра,
хоча саме так воно і є,
коли зросла людина духом,
то ці енергії Душі її
вже не повернуться у тіло
і не проявляться у тверді каменя,
чи у негативі,
а легенько над людьми
над усім, що живе і дише,
а то ще й нижче
ангелом невидимим вже є,
ангелом духовним,
що водить кожного в житті,
в життєвих ріках
по всіх усядах
і тисячоліттях,
охороняючи таких,
хто вчиться Духовність полеліяти,
чи допоможе через докори сумління,
заблукавшому
не піти шляхом в прах,
бо з праху, із піщини
життя знову зачатє буде.
... і знаймо, що піщина
теж є організм,
хай не прийнятний іншими за рівню,
але вона нам усім рівня,
вона ж бо серед нас –
людей, тварин, чи деревин...
із нами, чи без нас свідомих.
Ось так приймемо
й ми в життя своє свідомо,
то вже знаємо і пізнаємо
істину оцю,

що з доброти
радість і щастя виростає;
так, саме та Божя якість Духа,
що єднає нас усіх
у всіх стихіях:
повітрі чистому,
водиці живодайній,
землиці родючій,
теплоти від зірок і сонця,
бо все це і єднає їх,
як все, що живе і дише –
і це є та Духовність,
це і є та якість Духа,
це і є та енергія жива,
яка єднає нас усіх.
... і це стихія в русі,
але це і не стихійне,
бо це як певний розпорядок –
це лад і мудрість
на знаннях простих
і тих казусів здоланих,
і суєтливості зміст.
Ось так ця Духовність, Бог
не є стихія, хаос,
а наш господар,
організатор мудрий,
що водить кожного за руку.
То і хвалімо цю енергію творящу,
що жива і дише
у всьому видимому і невидимому,
чуттєвому і благому,
що має Розум проявлятись,
або на протязі життя одного
і не проявитися зримо і чутливо

і не кожен цю можливість має...
однак похвально те,
що кожен здатен
почати життя своє
у добродіяннях,
бо вони ростять Довіру,
Злагоду, Мудрість і Благо,
Радість життя й Любов у всьому,
яку кожен хоче мати.
Якщо хоче, то і має:
вчиться добротою засівати
думки й слова свої,
щоб діла із них зростали в благо
в собі й навкруги;
вчимося й ми дарувати,
бо саме це вчить нас щомиті
відчувати радість,
бажань летіти,
у потребі з іншими ділитись
і цим незримо ми зростаємо духовно
відчуттями легкості творіння,
бо це вміння –
творити Благо,
Благо засівати,
Благо спостерігати
і з Благістю плоди збирати.
Тому ми й сприймаємо такі дії,
як покликання людини –
добро творити,
а в доброті благо відчувати,
свого Бога пізнавати.
Цей Бог – він твій, його і всіх
від мала до велика,
сьогодні

і в просторі безмежнім
приймаймо і пізнаваймо,
бо він Душею в нас присутній
і ми теж його є діти,
як і він є народжений нами...
явно й прямо.
Якщо це станеться із нашого ума,
то і Бог такий же житиме у нас
різнотою умів,
політиків, богів;
такий, який він і є насправді
в нас живим:
жорстоким і караючим,
хитрим і блукаючим.

Не можна розділити,
не можна взяти
Щастя й Блага,
але ж вони то є,
то вкажемо прямо тут:
«Звільняймо життя своє
від користолюбства й вигоди
у нагромадженні речей на прозапас,
бо знаймо, що це ум наш приводить
в оцінку, змагання, суєту й обман -
це менший брат Диявола людського,
що страхом зветься».
Ми боїмося жити,
ми не вміємо пізнавати суть життя свого,
нас не вчили...
вчили, вчили – і Ісус, і інші,
але й дотепер все ж ми у страху живемо,
тому і діла наші ось такі:
вбиваємо, не даючи іншим жити,

а інші теж бажають нас же вбити.
Однак життя вічне з погляду людини,
енергія життя є незнищенна –
вона вже в іншому росте,
але уже не в нас,
бо в нас залишились болячки тіла
і скоротили ми життя в роках
радості життя не визнавши.
Душа страждає –
вона невдачами і болячками
бажає нас навчити;
вона є стрижень життя у тілі
і попри все продовжує нас вчити,
вчити все ж творити
доброту во благо,
а ми із покоління в покоління
сім таких життів вбиваємо,
вбиваємо, бо ідеологія бога-сатани проста:
вбив – і проблему знято зовні.
Та не так воно вже є,
бо і в бою є промахи
і кулі чи оскобочки сліпенькі.
Там всі воїни
і всі вже злі,
не знаючи на кого,
йдуть у безтямі убивати,
в надії легко вмерти,
втекти від життя такого...,
але ж ми його творці,
але ж і ми його руйнівники.
Кожен може вибирати
у пристрасті своїй...
... і вибирають: убивають,
а життя, скажемо для розуміння,

саме цінне
і цінне саме тим, що є безцінним,
бо хто зумів пізнати життя у радості,
хто щастям зумів розділитись,
хто любов прийняв всім серцем,
той життя берегтиме,
той все віддасть за життя таке:
віддавали руку, віддавали замки...,
аби лиш зберегти життя...
бо живучи, ми можемо мати,
а мертвому і слово рідко хто вже скаже.

Негоже і вкрай погано,
що нас у кожному житті
вчать вбивати...
людину чи тварину,
деревину чи чужу хатину,
принизити когось
чи в сім'ю чужу підло влізти,
або свою зруйнувати,
змусивши сльозами сиріт
землю й цвіт омивати...
і саме так ми отримуємо у спадок
душогубців на Землі,
бо сусід поганий, поляк гордий,
а інший має темну шкіру,
або ж має іншу віру...
-убий,
убий же душогубець!
Ні, не вбивай,
зупинися, озирнися –
скільки навкруги життя у всьому,
збережи своє і іншим дай пожити
саме те і таке,

яке душа принесла в тіло.
Зупинився, усвідомив...
зробив добре діло,
а ще скільки зможемо добра створити,
аби жити і творити.

Чи ж не ми поспішаємо додому,
щоб відпочити тілом і душою;
чи ж не ми складаємо різні плани,
щоб у праці заробити гроші,
а вже потім щось приємненьке купити,
відчувши гідність і свободу при їх траті,
чи зробити певну дію,
як нам хотілося вовіки?
Тому ми й питаємо:
«Для чого ж ми вбиваємо,
чи готові вбити,
образити когось,
чи обманути...?»

Бо боїмося вчитись жити,
приймавши лозунг
прагматичного ума,
що краще проблеми нашого життя,
які є лиш підказками для нас,
але ж ми горді,
злі за невдачі,
маємо сокиру,
машину чи гвинтівку
і в страху бажаємо
убивати, знищити візуально,
не знаючи того,
що проблем ми не позбуваємось ніколи,
бо вони в життя приводять інші.

А нам все важче й важче...,
то знаймо,
що енергія незнищенна -
і блага вона чи зовсім зла.
Усвідомляймо це,
і те
що рівнозначно повітря порубати
чи батогом воду розділити,
та тільки помахом отим
ми промахнулися...
і розрубали ногу,
чи каплями змочили одяг,
а де ж гнів і зло?
-в розрубаній нозі...
Отака то суть страху
і дії в ньому безталанні,
бо повертаються, як той бумеранг
до нас
і в життя наші.

Подивіться люди пильно,
що з часів Адама,
та і в тих,
десяти,
цивілізаціях, що були,
людина убивала
і вчилась убивати –
казки, міфи, історії,
святенькі книги,
і у них все війни,
війни, вбивства,
а жити в злагоді і мирі
нас вони не навчили,
та і сучасне людство тим же возом їде.

Чого ж це так?
Відповідь одна –
доброти у нас немає...
немає доброти у кожного із нас.
Вона то є, та соромно зізнатись,
та й страх проймає – а що скажуть...?,
та ще й осудять,
в тюрму посадять,
а то ще і вб'ють,
як не раз бувало.
Тому людина так і каже,
що добро болі робить.
Болісно, коли це раз,
або по вигоді.
Одначе, коли це є наш стан,
коли ми прийняли добродіяння в благо,
то і світ змінити зможемо гуртом
на кращий і спокійніший –
де доброта і радість
є рушієм свідомим
і кожному відомим,
то зрозуміти зможе кожен,
що і ми є творцями Бога.
Та так на жаль не є,
бо ми є почасти
творцями сатани.

Бо Бог, це не тільки те,
чого ми і не знаємо,
чого і відать не бажаємо...
Бог – це не тільки ми.
Це все те,
що навкруги...
і ми;

це і повітря,
яким ми дишем;
це і їжа,
яку ми споживаєм;
це і думки з словами,
якими ми оправдуємо дії,
чи будуємо свої надії;
це і саме життя,
що путь життєвий засіває;
це і сонце,
що зігріває тіло,
зігріває повітря й землю;
це і дощова краплина;
це і плин води в ріці;
це припливи і відливи
океанічні;
це надра й гори...;
це, насамкінець –
спочатку й до кінця
і все ж без меж
взаємини між ними.
Ось так живе усе живе,
що енергію життя має.
Воно і не питає,
і не шукає мети,
смислу і вигоди –
живе і слід по собі лишає,
даючи своїм життям
умови іншим жити...
І все оце ми назвемо добротою,
чого й людина мала би повчитись,
бо хтось то творить доброту у світі,
коли життям наповнена Земля.
Життя є Бог...

Але ж він із доброти росте,
добротою засіває все,
і нас із вами –
і так віками.
Але чогось ця якість Бога
так від нас далеко,
як і сам Бог –
і так чогось прикро,
що ми віками
ці оманливі постулати
в свої життя приймали,
відмовляючись доброту творити,
як щось антисоціальне,
аморальне і шкідливе.
То знайте люди, знайте,
що думки такі
і привносили у добродіяння
енергії лихі
з тим результатом плачевним,
а тому й наяву прислів'я тут доречне,
що справи благі досить часто
нас приводять в пекло,
бо страх наповнював на ділі
всі починання благі,
а доброта і милість
є лиш булькою із мила –
її видно,
та взяти неможливо;
її видно,
та пуста вона всередині.
То візьмімо іншу сучасну кульку –
дитячий шоколад з подарунком,
що зветься «кіндер»,
де смак прекрасний і пожива,

де оздоба мила
і подарунок всередині,
аж хочеться благодарувати
і сказати, що це добра штука.
Добра штука і добротою віє,
то до цього й просимо усіх
і неодноразово –
робімо добрі справи
без очікувань на винагороду
і знаймо просто,
що невідомому приємно буде,
і він цього не забуде,
а захоче теж зробити добру справу
хоч і не свідомо
у цьому круговороті
добрих справ
і радості за них...

То творімо доброту,
бо вона приносить радість
нам і всьому.
Творімо радість
допоки живі,
бо цим ми так щасливі
і від стану щастя
ми входим в стан багатства –
провірте й перевірте
оце раз і назавжди.

Тому і просимо усіх,
хто може
і незалежно –
хоче чи не хоче,
але подаруймо

усмішку щиро;
побажаймо всім здоров'я
і творчого натхнення,
бо і цим ми ростем душею
разом зі всіма
на радість,
на щасливу долю
нашим дітям,
і квасолі, і тополі,
сонечку і зірці.
Тому дякуймо усім,
що добротою ми зуміли
добрим бути увесь світ.
Це ж не так багато,
а так багато –
і так радо
ми навчимося день новий стрічати».

Коли, коли
вже люди заговорять,
коли пізнають зміст
коли приймуть доброту,
як основу щастя і любові,
коли почнуть читати те,
про що пише наш земляк –
Сергій Миколин???,
та і інші...
коли вже заговорять
всі люди на Землі
про ті слова,
які бриніють на папері,
які є у кожного в душі –
побачмо Бога у собі,
бо він у наших справах добрих.

Коли вже заговорять поліщуки
про життя краще
і про Бога,
бо не просто серед них
слова родились ці,
а не про бурштин,
про оселі-замки,
про гектари
і доляри,
і згадають,
що є Бог –
Бог істини і правди,
що Душа є наша
для кожного поводитирем в життях
і всього того,
що навколо.
Як русло річки несе ті води
в океан Земний,
так і Душа веде кожного із нас
в підказках і повчаннях,
які ми звемо гнів, обида й зло,
невдачі, кризи й війни,
бо йдуть вони в життя наші
зовсім не випадково,
а ум у нас так вже закоснів,
що не бачить вже нічого
і, можливо, оце слово кого небусть
поверне у житті до Бога.
Тоді і гнів у ритмі звуку
напівтона буде менше
чим і прекрасним буде
життя наше:
в дитячій сміху нашім
без болячок на схилі літ,

бо смерть – це нові двері,
двері, що є новим життям.
Життя це мить,
коли воно у радість;
життя ж в стражданнях –
це пошуки дверей в кімнату щастя
в довгій темній коридорі.
Тому ми просимо усіх:
«Запалить свічу Душі своєї
доброю, милосердям,
щоб освітлений коридор
був тільки порогом ширшим
в життя нове всім,
бо мить радості в житті
і є життям,
яке рівне всьому
животінню у стражданнях».

Закликаємо Духа,
Вас, люди,
просимо і благаємо –
усмиряймо гнів, гординю
зависть, злобу
виганяймо з дому,
що тілом і умом зветься,
жадібність і осуд
і то найперш дарунками,
«покоряймо» їх словом добрим,
а там і ділом,
то так ми Бога взрієм
на взаєминах щирих:
«Бажай, роби іншим все,
що нам миле,
тоді й Земля буде жити
і нам все у радість буде».

ЗАПОВІТ

Читайте книги написані із нами
про облаштування життя свого,
про доброту і красоту інших,
про вміння у радості
роки довгі жити,
про талант дитячий,
про наш ум незрячий,
про Душу чисту
і серце справедливе.

Це шанс себе пізнати,
суть духовності своєї,
побачити Бога у всьому,
плекати якості духовні,
щоб жити в спокої і мирі
щасливо і при здоров'ї:
«Молитва», «Дорогами життя»,
«Про політику», і «Про дітей»,
«Мудрість усвідомлення в пізнанні життя»,
«Спомин про любов чи її химера»,
«Щастя – смисл життя» чи «Плин життя»,
«Духовність людини» чи «Ось. Істина?!»,
«Слово» чи «Думки»,
або віршовані збірки оці:
«В пошуках духовності» чи
«Плекаймо душу» і
«Доброго дня, Люди й Всесвіт»,
бо все це про Вас
і для Вас
послав Господь.

І ці знання про Всесвіт,
про доброту і дружбу,

милосердя і любов,
бо вже читаючи про це
трепетом знайомим
забилось серце
і душа стомилась,
чекаючи на них;
тепер же в радості засвітилась,
приймає ці слова,
що для Душі
і від Душі
з потоків Духовності живої,
як покликання Людини.

Позвали нас на Землю
свічу у своєму серці запалити,
свічка та не зі шнура й воску,
а із щасливих днів
і доброти у всьому.
Запалить її з любов'ю
і освітіть дорогу тим,
які ідуть за Вами слідом.

Читайте і сприймайте
за правдоньку святу,
і у життя приймайте
ділами і словами,
то Бог полегшить
життєві ноші
і роки життя продовжить.

Писати вже не хочемо,
бо ум не бачить результату.
А так хотілось при житті
бачити цю милість Божу
в пізнаннях суті

слів у цих віршах,
які зростали б у словах
хороших, мудрих
і в ділах добрих,
які б у взаємодії
ростили б радість у житті.

Писати вже не хочемо,
втомились до немочі у тілі,
хоча ще можемо:
Бог думки формує в рифми,
чи так і сяк,
а ми по листку
літери в слова складаємо
в надії –
доброту засіять
межи люди...
хоч цим...
на що іще здатні
для Душ наших
і Духові Святому,
бо і йому є потреба,
щоб подати зневіреному
у спробах щастя бачити,
або уму дорогу дати,
щоб навчився він прощати,
навчити бачити підказку
у зламаній нозі,
що не туди
його бажання тягнуть...
А турбот і клопотів у нього предостатньо,
щоб нас із життя в життя вести
від злидаря в душі і тілі
до янгольського відчуття
в свідомому умі

мудрим Богом бути
у житті земному,
Духом бути
у Всесвіті усьому,
бо до цього він нас кличе
в кожную мить незриму
допоки життя теплиться в тілі.

Ми Богу вдячні
в пізнаннях оцих,
які змінили розуміння
змісту подій і фактів
нашого життя
три роки тому,
не знаючи звідкіля
думками голова ясніла,
слова лягали у рядки
і ми мінятися змогли,
та все на краще.
О, Боже,
ти прийняв нас
в потік духовний,
але ми ростемо з миру
і вже ум і тіло
хоче відійти,
та щось тримає
ніби обітницю
душа давала
цю ношу до кінця нести.
В благодаріннях
міць черпаєм,
Суцций Знання нам посилає
і ми спротив проявляєм,
бо свідомі ми,
що людство

не так просто розбудити
до добродіянь і милосердя,
до радості у пізнанні
життя у Бозі
і Бога у Житті.

Ми світлі
мудрістю своєю
вже тепер,
а не від того,
що нам надасть
двір чи клір
статус цей святий.

Ми є поет, письменник
по стану душі своєї,
а це від Бога і людей
приходить не за день,
а роками і життями,
щоб словом чистим
й мудрим
засівати інші душі
добротою і радістю земною
всіх і у всьому;
щоб донести слова
оці пророчі
в кожен дім
і в кожне діло.

Тому і заповідаєм
мудрі ці слова,
які прийшли звідкілясь
при закінченні життя
і як би нізвідки,
щоб лишити ними слід

на папері,
в душі і ділі;
тому й бажаємо всім і у всьому
доброти і щастя
в кожному дні і справі.

Ми заповідаємо усім
творити добродіяння,
як шлях до щастя
і любові,
як шлях спасіння
себе, людства
і Землі.

Шукаймо Бога у собі,
бо він із нами,
до нас і в зачатті,
в житті і після смерті,
то узріймо його,
поки очі бачать,
то почуймо,
допоки не глухі
і відчуймо його наявність
скрізь і у всьому,
творімо діла хороші,
звіряючи з душею —
тоді настане мир
і злагода межи людьми
і з часом зникнуть
з обходу людського
злі слова і дії,
ненависть і зависть,
бійки й війни,
а там дивись —
і серед рослин...,

зникнуть атмосферні перепади,
буревії і пожежі.
Бо все це корінням
вирастає в людях:
в їх думках, словах і діях.

Бо Бог є доброта,
мудрість й милість,
благо і знання,
любов і сонце,
квіточка і ми...
і все живе,
як і нерухоме,
яке красою і добротою
творить Бога
в нас й для нас
саме тут –
на Землі,
як і на Небесах.

Тому то духовне
леліяти нам треба,
творити й прославляти,
щоб зростало й процвітало,
бо Диявол кріпко в нас засів
і нами заволодів,
а ми за це йому
допомагаємо плести
обман і зраду,
гординю й гнів
із вигод мнимих
і очікувань користі...
То знаймо...
І ми бачимо, і чуєм,
що на Землі

у Бога всього предостатньо
і саме звідси:
з доброти воно приходить
легко і щасливо,
бо все інше
у нашому житті
від ума лукавого,
лицемірного й брехливого —
та це ж ми...
Це ми сьогодні !!!???
А вчора?...,
то це були батьки,
які нас цьому наущали дома
від материнського молока
і сімейних негараздів,
а там церкви, держави
їм допомагали
дияволом рости
межи людьми.
О, нещасні ми
у всьому!
А на завтра?
То це ж ми
вироснуємо в дитині сатану
і не одну,
а таку багатолику.

То, щоб серед людей
і в природі
запанував лад і мир,
творімо доброту і спокій,
починаючи із себе —
і кожен...
вже тепер...

ДЯКА В ДНІ

Вечірнє сонце в хмариноньках бринить,
повітря у втомі тихесенько зітхає
і ми в подяці згадуємо кожну мить
в цьому дні, що минає:
дякуємо сонцю, що світило;
що освітило шлях на добрі справи;
що освітило гордість, гнів і зло,
бо при сонечку і ми зрячі,
ум не спить і тіло бодре,
а душа радіє, що вони такі,
бо на милість до інших може спонукати
і в дні буденному зернятко радості знайти.
То дякуємо сонцю і собі,
дякуємо повітря і діброві,
що дихати є чим;
дякуємо землі й хмарині,
що водицю нам дають;
дякуємо татові і мамі,
братику й сестрі;
дякуємо сусіду і дитині,
дякуємо всім, кого зустріли в дні,
бо саме разом – і не випадково
ми працювали і ми творці.

Дякуємо, що нам приємно,
і є що в дні згадати:
що доброго зробили людям і собі,
що зуміли лихе й недобре оминуті.
Дякуємо за день цей прекрасний,
що ми зуміли плідно прожити в ньому,
що ми зуміли в ньому Богом бути,
що ми зуміли цього не забути
у своїх думках, словах і діях
і в цьому настрої щасливім

ми вечірню зірку оком провели,
побажали всім солодких снів
і прийняти відпочинок тілу,
а Душа цьому порадіє
і рушить в мандри по світах і в часі,
звірить шлях з минулим
і майбутні реальності побачить.

Тому то настроєм хорошим
ми їй даєм свободу щастя нам шукати,
щоб завтра їй було що уму сказати.
Отак живемо в човнику життя
ум, тіло і душа
в обіймах Всесвіту й Природи.
Тому то дякуємо всьому й всім,
що ми живі і життю можемо порадіти —
і так із дня у день
ми можливості кожен маємо
життя в кращу сторону міняти.
Благо даримо у дні,
з благом входимо у ніч,
бо саме з благом у житті
ми будуємо Рай в собі,
а потім іншим його даруєм
в присутності своїй —
сіємо направо і на ліво
допоки в лоно Бога завітаємо,
то все це свідомо і в прийнятті
з розумінням подвигу земного.
Так, це не просто таку ношу зняти
і нести в житті одному не кожен здатен,
але саме наявність щастя в нас
є тим мірилом,
що ми на вірному путі
все життя і день при дні.

П.С.

Надсилаємо знову книги
у Word форматі
для всіх усіх,
хто бажає в щасті жити.
Тут підказка
й натяк не простий,
бо ці книги
нарисами є
і дякуємо Богу
в людях,
що відкрив комору Знань,
а ми...
мудрість втратили свою,
бо рішили понести
ці слова
межи люди...
Сприймійте, прийміть
і зрозумійте,
як щастя кожен може мати
і легкість у житті;
Бога не забувати
і самим мудрішим бути
в цю мить і кожен день
на всі роки
життя свого.

Просимо вибачити
й не раз у всіх:
кому повідомленням,
а кому і пошту направляли,
та не знали,
що то були

лишень ярлички до тексту
і договір чужий...

Сором нам за незнання ПК,
за невміння керувати ним,
бо ми у цьому не мастак
і помилок зробили чималенько...
А серце відчувало...
болить й сьогодні,
тому на цих словах
прийміть у подарунок
хоча б оце...

Навчайтеся самі,
діточок своїх учіть,
себе почуйте накінець
і прийміте Бога мудрістю своєю.

З В Е Р Н Е Н Н Я

Доброго дня друзі, брати і сестри!

Доброго дня Люди! Доброго дня тим, у кого вже ранок, доброго ранку і тим, хто встане і прочитає це вітання.

Просимо приєднуватися до поширення цих і Ваших слів, вчинків, до поширення позитиву у побажаннях: «доброго дня», у своїх добродіяннях повсякчас. Не соромімося похвалити когось, окрилити когось за добрі справи, слова, особисто, публічно і навіть цим чи іншими способами, розповідаючи про позитивні факти і події життя, свідками, яких Ви були чи є, або чули. Цим Ви хвалимо Всесвіт, Бога, Себе і інших. Зрозуміймо, що найбільше біди і найбільше доброти і миру може творити ЛЮДИНА; покладаючись на свій ум, амбіції в бажаннях вигоди і користюлюбства, чи будучи творцем доброти, справедливості, милосердя і взаєморозумілості. Тому ми просимо всіх уклінно: СТЯЖАЙМО свідомо духовні якості, бо якби ми не пояснювали, як би ми не бажали, як би ми не старалися, то саме за духовно багатими людьми іде всезагальна доброта, мир і радість і те матеріальне багатство, яким послуговуються всі, а така його природа і є основою тієї благодіяльності, яку ми деколи можемо бачити.

Плекаймо Душу!!! Просимо: приєднуймося до добродіянь, до поширення відомих добрих вчинків, до краси, до народних піснеспівів, бо ці діла, ці якості нашої Духовності вгамовують гнів, обиди, злобу, осудливість і всі інші не зовсім хороші справи, слова і думки, які все ще є присутніми у нашому житті. Тоді і не буде війн, тоді і гідне буде життя саме таких, які ми є...

Все це разом в комплексі дає можливість свідомо пізнати мудрість життя, його значимість для кожного з нас, в якій би формі живої істоти ми не проявлялися – і це дає нам змогу розширити можливості в творенні доброти, як перші кроки до тієї істинної любові, до самого життя, в житті і для радості життя.

Дуже сумно, що результат життя в кожного з нас, в небажанні, в неготовності творити ДОБРОТУ, йти свідомо в лоно Духовності, в лоно кращого Життя. По друге, ще великою перепоною є наш суспільний страх перед правдивістю цих слів. Це явна ознака нашої рабської психології, нашої такої поведінки. Нам сумно спостерігати цю байдужість, самовідстороненість і страх. Тут же ні на кого не потрібно

впливати, доказувати, а тільки розібратися в собі — хто ми є. Одначе скажемо, що саме сьогодні ми можемо на таких пізнаннях змінити на краще наш спосіб життя і закласти фундамент в щасливі дні нашого потомства... І нам приємно спостерігати таку активність і за таку жагу людей до Духовних джерел, носіями яких ми є самі — тільки зазираймо частіше на свої хороші діла, слова, думки. Благословенна Ваша турбота про Духа в собі і в оточуючому середовищі.

Ці слова, слова в книгах написаних з нашою участю сприймайте кожен по своєму і не приймайте, як за прошення до якихось релігійних об'єднань, бо Духовність є суто індивідуальною річчю у всьому живому. Людина не виняток, тому цю Духовність слід узріти в собі і розвивати. Духовність є у кожному із нас і вона присутня тим феноменом енергій, яку ми обумовлюємо в слові ДУША. Розкриваймо свої душі для добродіянь, не вичікуймо. Душа є поводителем кожному в житті по стежках позитиву, навіть, якщо ми в халепу входимо несвідомо, то результат все одно є як найкращий з варіантів.

Просимо приєднуватися не байдужих людей во ім'я миру і справедливості. Інших шляхів продовжувати життя на Землі у мирі і злагоді немає. Не слухаймо тих, хто закликає до війни, мнимого патріотизму, бо вони вже інваліди душевні і роблять з інших інвалідів тілесних і душевних; не біжімо туди де б'ються... Творіте мир в собі і доброту... Благодаримо Вас і всіх тих, хто навіть не публічно цим займається, чи періодично — а їх мільйони.

Ці книги писані з нашою участю і по суті своїй і змісту мають і можуть мати можливості кожному читачеві побудувати собі щасливе життя, але для цього потрібно бути чистим, уважним, сприймаючим, приймаючим в мудрості своїй, маючи для цього мужність і довіритися собі, щоб заглянути в себе і побачити той потенціал енергії, яку дає нам кожному духовний стан нашого єства.

Щастя Вам і доброти на довгії роки!

Просимо читати наші-ваші книги, поширювати серед інших і застосовувати ці знання у житті своєму, бо в цих словах суть життя і наша місія разом з вами на Землі.

З пошаною Сергій Миколин.

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

Слово для читача	4
------------------------	---

Розділ I

ВСІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ – ОДНА РОДИНА

Даша	8	Любов	56
Весняна ейфорія	10	Мудрість	59
Пасіка	12	Жага життя	63
Окуляри	16	Радість і біда	64
«Розмова»	18	Якості життя	68
Риба не любов	18	Тихо, тихо... ..	71
Липа	19	Подяка	73
Мати	21	Онук	75
Жінка	29	Жовтень	75
Дитина	29	Розмова	77
Маленький штрих про любов	33	Вода	78
Суєта життя	36	Яблука	79
Втеча	43	Сонце	80
Благо	44	Горе і батьки	81
Підказки	46	Осуд	85
Щастя у житті	47	Щастя – сенс життя	87
Натхнення на щодень	49	Правда	96
Старосільські янголята	53	Ось! Істина?	97
Ганночка	54	Перед кінцем життя	100

Розділ II

ДОБРОГО ДНЯ ЛЮДИ Й ВСЕСВІТ

Бажаємо доброго дня усім	108	Стрітіння	124
Доброго ранку!!!	110	Весна	125
Доброго дня!!!	111	Хода до Бога	125
Усміхніться!!!	116	Бог	129
Щасливе зерня дня	118	Доброта	135
Пізнання у дні	120	Глянь у філігрань	138
Вечір	122	Миру мир	139
		В щасті	141

Мамо	143	Шануй природу	211
Дружина	149	Княжий шлях	213
Хода любові	151	Прикордоння	214
«Лебединою піснею...» ..	154	Полісся	215
Терпіння	159	Роки	217
Доля	163	Старість	218
Дружба	164	Шукаймо Бога у собі	222
Війна і мир	167	Сівач	224
Бажаймо миру	179	Ось! Істина?	226
Жалість	183	Приймімо Бога	
Зупинімося у намірах		в усьому	228
лихих	184	Твори доброту,	
Не осуди	186	будь добротою	234
Проблеми	187	Заповіт	256
Ціна життя	189	Дяка в дні	264
Сиротина	191	П.С.	266
Людина	194		
Допомога	196	Звернення.....	268
Вітер змін	203		

Літературно-художнє видання

Сергій МИКОЛИН

ЖИТТЯ – Є СВЯТІСТЬ НАША

Поезії

В авторській редакції

*Віддруковано згідно оригінал-макета,
наданого автором,
зі збереженням усіх лексичних
й орфографічних
особливостей мови.*

Підписано до друку 20.10.2017 р. Формат 84х108 1/32.

Папір офсет. Гарнітура «CenturyGothic». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 14,28. Наклад 100 пр. Зам. 72.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».